

Omraam Mikhaël Aïvanhov
CE ESTE UN FIUL AL DOMNULUI

Articol I. Cap. 1 – „Eu am venit ca viață să aibă...”

În „Predica de pe munte”, Iisus se adresează discipolilor săi cât și mulțimii de bărbați și femei ce l-a urmat și îi învață cum să se roage. El le spune: *„Deci voi așa să vă rugați: Tatăl nostru, Care ești în ceruri”*.

Să ne gândim puțin. Ce ne permite să numim un bărbat „tată”? Faptul de a recunoaște că el ne-a transmis viața. Copiii recunosc în tatăl lor pe cel care le susține viața, iar tatăl vede în copiii săi prelungirea vieții sale. Viața... Dacă dorim deci să știm ce gândea Iisus când prezenta legătura dintre oameni și Dumnezeu ca o legătură dintre copii și tatăl lor, trebuie să studiem acest imens și misterios domeniu care este viața.

Viața se află este tot, întreaga natură este vie, toate ființele sunt vii, și totuși atât de puțini bărbați și femei știu ce este viața! Atunci când se confruntă cu dificultăți, acești nefericiți exclamă: „Ce vreți, așa este viața!” Ei înțeleg viața ca ceva exterior lor și trebuie să o suporte. Insuccesele, accidentele, bolile, suferințele înseamnă „așa e viața!” Ei s-au iubit, s-au căsătorit și acum divorțează fiindcă „așa e viața!” Ei bine, nu, nu așa este viața. Ei numesc viață o înlănțuire de greșeli, de slăbiciuni, de eșecuri, fără să-și dea seama că singuri și-au fabricat această existență jalnică.

Iisus spunea: *„Furul nu vine decât să fure și să junghie și să piardă. Eu am venit ca viață să aibă și din belșug să aibă”*. Despre ce viață este vorba? Noi suntem deja vii!... Aceste cuvinte ale lui Iisus m-au îndemnat să fac multe investigații în domeniul vieții. Citiți cu atenție Evangheliile și veți observa că Iisus vorbește numai despre viață. De aceea trebuie să revenim fără încetare asupra acestei probleme a vieții și să o studiem sub toate formele sale.

Oamenii caută puterea, bogăția, cunoașterea, iubirea... Ei bine, nu, trebuie să caute viața... Veți spune: „De ce să caute viața? O avem deja, suntem vii. Vom căuta ceea ce nu avem încă”. Este adevărat că sunteți vii, dar viața nu este la fel la toate ființele, viața posedă niște grade. De la lumea minerală și până la Dumnezeu, trecând prin lumile vegetalelor, animalelor, oamenilor, îngerilor, totul este viu. Nu este

suficient să trăim, trebuie să ne întrebăm ce fel de viață trăim. Desigur, prin conformația sa fizică, omul duce viața unui om. Dar în interior, viața sa poate lua niște forme și culori infinite. Viața despre care vorbește Iisus și pe care vrea să o aducă tuturor oamenilor este viața divină, acest curent care țâșnește curat și limpede din Izvorul Originar.

Viața a fost deseori comparată cu apa curgătoare. Dar ce diferență există între apa care țâșnește din izvor, din vârful muntelui, și cea care ajunge la gura unui fluviu după ce a primit toate murdăriile și chiar niște produse toxice! Această apă de care oamenii au nevoie atât de mult pentru a trăi, fiindcă le este necesară mai mult decât hrana (putem rămâne mai mult timp fără hrană decât fără apă), este o sursă de regenerare, dar și o cauză a morții. Atunci când un râu, un fluviu ajunge în câmpie și străbate un mare oraș, cine s-ar gândi să bea din el? Da, priviți Sena la Paris... Nici nu vreau să vă descriu ce a fost aruncat în apă pe tot traseul ei. Este mereu același curs de apă, dar nu mai este apa pură care țâșnea din vârful muntelui!

Apa rămâne mereu apă, pură sau poluată, așa cum viața este mereu viață; dar nimic nu este mai însuflețitor ca apa pură, în vreme ce apa poluată aduce moartea. Chiar și în zilele noastre mulți oameni se îmbolnăvesc și mor fiindcă au băut apă poluată!

Viața țâșnește din sânul Domnului și coboară pentru a îndestula toate creaturile. Dar oamenii nu conștientizează caracterul sacru al vieții, ei murdăresc viața Domnului, apa Domnului. Sunteți uimiți și vă întrebați: „Cum putem murdări noi viața divină?” De fiecare dată când vă lipsesc înțelepciunea, iubirea, dezinteresul, este ca și cum ați arunca niște gunoaie în râul Domnului. Iar râul nu protestează, el acceptă tot pentru a-i ajuta pe oameni.

Să păstrăm această imagine a râului, a fluviului, deoarece ne clarifică această unitate infinită care este viața. Între izvor și vărsare, fluviul străbate multe regiuni diferite și câtă diferență există în calitatea apei! Cu toate acestea, este același fluviu... Când vorbim despre viață, trebuie să devenim conștienți că ea cuprinde totalitatea existențelor. Nimic și nimeni nu poate ieși din viață. Din această viață se hrănesc toate creaturile și ele se hrănesc din viața unora sau altora. Să nu fiți deci surprinși dacă vă spun că, într-un plan sau altul, fiecare

mănâncă sau este mâncat.

Este foarte simplu de înțeles: dacă sunteți cuprinși de niște gânduri și sentimente egoiste, nedrepte, răuvoitoare, este ca o hrană pe care o luați în regiunile inferioare ale vieții. Acceptând aceste gânduri și sentimente, le faceți mai puternice; și nu numai că le întăriți, fiindcă gândurile și sentimentele emitând și unde ce se propagă, proiectați deci aceste emanații răufăcătoare din care se hrănesc alte persoane și chiar entitățile infernale. În timp ce, dacă vă străduiți să întrețineți în voi niște gânduri și sentimente armonioase, generoase, nu numai că vă legați de niște entități superioare, dar această hrană divină va hrăni și alte creaturi, niște creaturi luminoase, și astfel veți trăi în ele: pentru că voi le-ați hrănit.

Viața este făcută din transformări, din treceri neconținute de la o creatură la alta. Fiecare absoarbe viața altora și le hrănește în schimb din propria viață. Fiți deci vigilenți știind că numai de voi depinde hrana ce o veți primi și pe care o veți da, de la cine o veți primi și cui o veți da. Creaturile îngerești, ca și cele diavolești, ne pot hrăni sau se pot hrăni cu noi.

Veți spune că demonii sunt în infern și că este imposibil să ne hrănim cu ei sau ca ei să se hrănească cu noi... Dar cum vă imaginați infernul și unde credeți că se află? Și el face parte din fluviul vieții; numai că nu se află la izvor, ci la vărsare, și este alimentat și el de viața divină. Dumnezeu este izvorul vieții, El a creat totul, și nimic și nimeni nu există în afara Lui. Orice ființă vie trăiește din viața Domnului. Trebuie deci să acceptăm că aceste ființe numite demoni au primit și ele viața de la El. Nu putem nega că ei trăiesc, iar dacă Domnul nu le ia viața, înseamnă că El le acceptă existența.

Lumina, iubirea, răbdarea lui Dumnezeu alimentează toate creaturile. Evident, acelea care nu rămân lângă El se lipsesc de aceste binefaceri. Ele sunt cele care se privează, și nu Dumnezeu le-a retras. Unii vor fi scandalizați de modul în care vă prezint infernul și demonii. Ei bine, nu le folosește la nimic să se scandalizeze, trebuie să judece. Dacă entitățile întunecate nu își au viața din Dumnezeu, atunci cine le-a dăruit-o? Și-au creat-o ele singure sau au primit-o de la un alt Creator? Dacă Dumnezeu nu este singurul stăpân al vieții, înseamnă că

nu este nici singurul stăpân al universului și nu este deci atotputernic. Vedeți la ce contradicții ajungem... Atunci, înțelegeți că dacă spiritele inferioare își primesc viața din Dumnezeu, ele se hrănesc deopotrivă din viața lui Dumnezeu. Dar ce hrană primesc ele? În orice caz nu cea pe care o primesc îngerii, ci niște coji, niște resturi respinse de alte creaturi pe măsură ce apa fluviului se îndepărtează de Izvor; fiindcă în aceste resturi rămân încă câteva particule din acea viață venită de foarte sus.

Trebuie să vă fie foarte clar. Ieșind din Izvorul Divin, fluviul vieții coboară și coborând străbate aceste regiuni pe care creștinii le numesc ierarhii îngerești, iar cabaliștii, sefiroți. Dar viața izvorâtă din Dumnezeu nu se oprește aici, ea cuprinde mai jos și regiunile pe care creștinii le numesc „infern” și cabaliștii, Jeli tot”, adică niște învelișuri, niște coji. Aceste regiuni mai conțin câțiva atomi din viața ieșită din Dumnezeu, trebuie să repetăm fără încetare aceasta, fiindcă nicio viață nu poate exista în afara Domnului. Dacă ar exista o viață în afara Domnului, ar însemna că există și un alt creator, și în acel moment am avea dreptul să îl căutăm: din moment ce primul nu este atotputernic, am avea justificarea de a căuta un altul.

Pentru că această problemă nu a fost clar explicată de către Biserică, unii bărbați și femei au dorit să se pună în slujba lui Satan pentru a-l combate pe Dumnezeu. Ignoranții! Ce victorie își închipuiau ei că vor obține? Ei nu știau că vor absorbi toate gunoaiile, toate resturile căzute din viața divină. Ce beneficiu!...

În planul fizic, un răufăcător, un monstru se poate hrăni cu hrana cea mai gustoasă, oferind-o și invitaților săi. Dar în planul psihic nu ne putem hrăni sau da de mâncare decât o hrană care este asemenea nouă, deoarece ea este în corespondență cu ceea ce suntem noi, în inima noastră, în intelectul, în sufletul și spiritul nostru. Noi atragem ce este în afinitate cu noi și dăruim ce emană din noi. Și în funcție de calitatea acestei hrane ne întărim, ne îmbogățim... sau decădem.

„Furul nu vine decât ca să fure. Eu am venit ca viață să aibă din belșug...” De ce Iisus se află în opoziție cu intențiile hoțului? Hoțul vine pentru a lua și Iisus vine pentru a dăru. Iar dacă el vine pentru a dăru

viața, hoțul căruia i se opune vine pentru a lua. Cine este acest hoț care vine să îți despoaie pe oameni? În realitate, este vorba despre numeroși hoți, de toate felurile. Unii sunt în exterior, dar mulți se află mai ales în sinea lor: dorințele și lăcomia pe care sunt mereu gata să le satisfacă sacrificând ce au mai de preț: viața, viața divină.

Ați citit cu siguranță în Vechiul Testament povestea celor doi fii a lui Isaac: Isav și Iacov. Isav care era cel mai mare, își petrecea zilele afară urmărind vânatul sau lucrând câmpul, în timp ce Iacov dormea liniștit în cort. Or, într-o zi când Isav revenea de la câmp obosit și flămând l-a găsit pe Iacov ocupat cu prepararea unei supe de linte. Neputând rezista la vederea acelei mâncări, i-a cedat lui Iacov dreptul întâiului născut în schimbul unei farfurii cu linte. Este un schimb atât de disproportionat de a-ți pierde dreptul întâiului născut cu onorurile și avantajele aceluia rang pentru o supă de linte! Dar și aici este o poveste simbolică ce trebuie interpretată.

Isav care a acceptat să renunțe la dreptul primului născut pentru a-și potoli imediat foamea reprezintă ființa umană pregătită să sacrifice niște plăceri de moment, ceea ce îi conferă o mare valoare în ochii Tatălui Cereș. Dreptul primului născut trebuie înțeles într-un sens foarte larg; nu este cazul acum să se spună tuturor întâilor născuți din toate familiile că nu trebuie să renunțe la prerogativele cuvenite acestui rang. Eu mă refer la planul spiritual și nu la planul fizic.

În familiile pământene, există obligatoriu primul născut, apoi al doilea, al treilea etc., fiindcă ne găsim în planul fizic guvernat de legile spațiului și timpului, și aici există mereu o ordine, un clasament: un obiect după un altul, o persoană după alta; ele nu să pot să apară toate deodată în același loc și în același moment. Dar în planul spiritual, în familia divină, ființele umane sunt toate de același rang. Tuturor le este deci recunoscut „dreptul primului născut”, adică demnitatea de fii și fiice ale Domnului. Depinde de ei să conștientizeze și să lucreze pentru a-și păstra poziția. Numai cel care își pune pe primul plan poftele, instinctele, pierde această demnitate de fiu al Domnului: tatăl său nu mai este Domnul sau Duhul Sfânt, ci această entitate pe care Iisus o numește în Evangheliile Mammon, și care nu este decât un alt aspect al aceluia Satan care l-a tentat în deșert.

Supa de linte înseamnă potolirea stomacului, dar foamea este deopotrivă sinonima tuturor poftelor, a tuturor dorințelor arzătoare. Multe alte forme de foame îi împing pe oameni să se avânte spre alte satisfacții, făcându-i să-și piardă dreptul primului născut, demnitatea lor de fii ai Domnului! De fiecare dată când un om cedează unui instinct: lăcomia, senzualitatea, furia, gelozia, ambiția, ura, el își vinde dreptul de întâi născut, regalitatea sa interioară, pentru o supă de linte, și sărăcește, se supune, devine un sclav. El a dat ceva extrem de prețios din sine, niște particule ale vieții divine, în schimbul a ceva ce nu merita.

Iar mai târziu, când Isaac vrea să dea pe patul de moarte binecuvântarea lui Isav, soția sa Rebeca face astfel ca Iacov să primească această binecuvântare. Atunci când Isav ajunge, este prea târziu, Isaac a dat totul lui Iacov și îi spune numai atât: *„lată, stăpân l-am făcut peste tine și pe toți frații lui i-am făcut lui robi; cu pâine și cu vin l-am dăruit. Dar cu tine ce să fac, fiul meu?”* Isav nu mai este propriul său stăpân, iar Isaac a dat fratelui său pâinea și vinul... Pâinea și vinul... Oare din întâmplare regăsim aici cele două alimente simbolice pe care Melchisedec le-a adus lui Avram și pe care Iisus le va oferi discipolilor săi înainte de a-i părăsi? Câte lucruri nu am descoperi în Biblie dacă am ști să interpretăm toate aceste povestiri și mai ales să le punem în legătură unele cu altele!

Spunând: *„Eu am venit ca viață să aibă și din belșug să aibă”*, Iisus ne obligă să conștientizăm că înțelegerea noastră a vieții este insuficientă. Noi am primit viața și trăim... Noi o folosim, ne alimentăm din ea pentru a ne satisface dorințele și nevoile, închipuindu-ne că astfel ne împlinim, dar în realitate ne secătuim forțele. Iar Domnul care ne-a dat viața ca să fim puternici, frumoși, zdraveni, luminoși, împliniți, nu vede decât niște nefericiți, niște plăpânzi, niște posomorâți, niște sfrijiți.

Dacă există un lucru pe care l-am înțeles, acela este că singura știință ce merită să fie studiată este știința vieții. Și aș dori să vă antrenez alături de mine, deoarece toate celelalte subiecte ce le abordați, toate celelalte activități în care sunteți angrenați vă vor aduce cu adevărat ceva numai dacă ați înțeles această realitate

esențială: viața. Considerația pe care o aveți față de această viață divină pe care ați primit-o este cea care determină calitatea comportamentului și a preocupărilor voastre.

Oamenii se epuizează căutând puterea, succesul, prestigiul, banii. Să admitem că le obțin (ceea ce nu este chiar atât de sigur), dar dacă și-au distrus viața, ce le mai rămâne? Ei își fac din viață un mijloc de a obține tot ce își doresc, în timp ce, ar trebui din contră să o considere ca un țel și să își folosească în acest scop toate facultățile ca să întărească, să lumineze, să își purifice viața în ei. În loc să studieze viața, ei studiază bolile și moartea. Ei își slăbesc, își scurtează viața. Și totuși nu există nimic fără viață. Eu nu neg valoarea anumitor achiziții, dar datorită științei vieții fiecare lucru se află la locul său și își are propriul sens.

Viața este cea care alimentează intelectul, inima și voința. Când un om întreține această viață în el, intelectul său înțelege, inima lui iubește și se bucură, voința lui creează și se întărește. Altfel, intelectul său se întunecă, inima i se răcește și voința sa se clatină. Fără viață, nu este posibilă nici știința, nici arta, nici filosofia. De aceea, eu vă spun, știința vieții este cheia tuturor realizărilor. Crește-ți viața din voi, curățați izvorul din voi pentru ca apa să poată curge nestingerită: veți putea astfel să umpleți rezervoare și trimite această viață până la intelectul care se va lumina, la inima care se va deschide la dimensiunile universului, și la voința care va deveni creatoare, neobosită.

Viața este precum benzina pentru o mașină: dacă nu mai aveți benzină sau puneți în rezervor orice alt lichid, ea nu va porni; cu toate acestea, nu lipsește nicio piesă!... Viața poate fi comparată și cu sângele: omul cel mai viguros rămâne inert dacă îl lipsim de sângele său. Întrebați pe cineva: „Ce faceți cu viața voastră? Vă gândiți oare să o apărați, să o faceți mai puternică, mai bogată?” El vă va privi cu uimire, fiindcă pentru el, a-și apăra viața se referă exclusiv la a nu se expune imprudent pericolelor și a se îngriji când este bolnav. Viața îi servește în restul timpului pentru a fugi după plăceri, după achiziții materiale, a câștiga bani sau prestigiu. Acest neștiutor nu știe încă că adevăratul ban este viața sa. Da, viața este banul! Un ban care permite

să faci cumpărături în niște magazine superioare magazinelor de pe pământ.

Oamenii iubesc banul, pentru că simt instinctiv că reprezintă toate posibilitățile ce le poate da viața. Numai că, există o confuzie: ei au luat aurul, simbol al vieții, aurul care vine din soare, drept însăși viața. La fel cum viața dăruiește totul, aurul (sau să spunem banul, din moment ce este cuvântul cel mai des folosit) dăruiește și el totul, de aceea i se acordă o importanță pe care ei nu sunt capabili să o acorde vieții. Pentru că și-au pierdut viața. Ei tremură la ideea că li se pot lua banii și își iau precauții nemaipomenite pentru a-i pune la adăpost. Priviți băncile: au devenit adevărate fortărețe, nimic nu este mai bine supravegheat și protejat ca seifurile. Dar oare de ce oamenii nu tremură la fel la ideea că își pot pierde viața, această chintesență pe care Dumnezeu însuși a introdus-o în ei și care face din ei fiii și fiicele Lui? Și fiind fiii și fiicele Lui, toate bogățiile universului le aparțin. Nu este mai de dorit decât să-și piardă viața ca urmare a câtorva furturi?...

Banul este expresia materială a tuturor posibilităților ce ni le oferă viața, dar numai expresia materială. Trebuie să învățăm să îl transpunem în alte planuri: afectiv, mental, spiritual, pentru a putea obține în aceste planuri echivalentul a ceea ce obținem în planul fizic.

Viața este precum uleiul pentru lampă, apa pentru moară, benzina pentru mașină, curentul electric pentru uzine, sângele pentru organism. Ea este cea care permite ca totul să funcționeze. Cu toate acestea, ea este cea mai ignorată, mai disprețuită. „Cum? va spune cineva, dar eu consider viața cel mai prețios bun. Ieri seară, pe stradă, în întuneric, cineva a sărit la mine amenințându-mă: Banii sau viața Ei bine, eu i-am dat banii”. Da, este adevărat, când se pune problema astfel, alegem viața. Altminteri, nu ne gândim deloc la ea, o risipim, o depreciam. Trebuie să fim puși la zid pentru a înțelege. Dar înainte, nu suntem conștienți și ne risipim viața în goana după satisfacții și avantaje ce nu sunt niciodată atât de importante ca viața însăși. Pentru a câștiga câțiva bănuți, pentru a avea plăcerea de a se mândri cu infime succese, câți oameni nu sunt capabili să își distrugă viața! în balanța lor interioară, în fața puținului ce l-au câștigat, nu le vine niciodată ideea de a pune comorile vieții pe care le-au pierdut.

Pentru câți bărbați și femei viața nu prezintă niciun interes decât dacă este trăită în excese! Ei preferă să se omoare cu condiția să trăiască niște senzații intense... Oare se întreabă dacă pentru acest lucru Dumnezeu le-a dăruit viața, și dacă nu există alt mod de a trăi intens?... Nu, cei mai mulți oameni au o concepție de viață ce îi conduce spre moarte, moartea fizică și moartea spirituală, adesea chiar amândouă. Desigur, murim toți într-o zi, dar aceasta nu trebuie niciodată să ne împiedice să studiem adevărata știință: știința vieții. Fiindcă viața o avem în comun cu Dumnezeu și cu tot ce există în univers. Dacă devenim vii, intrăm în comunicare cu Dumnezeu, cu toate creaturile și cu universul.

Atunci, doriți să deveniți mai însuflețiți? Doriți ca viața voastră să devină mai intensă în vibrații și emanații? Printre miile de sfaturi ce vi le dau, rețineți măcar unul. Deveniți conștienți de întreaga viață ce există în jurul vostru și respectați-o ca pe o manifestare a vieții divine. Dacă oamenii ar învăța să respecte această viață la ceilalți din jurul lor, deja va fi un mare progres. Dar cum se consideră ei? Când se întâlnesc, se gândesc oare: „Iată o creatură care asemenea mie conține o părtică din Divinitate; atunci, trebuie să respect, să protejiez această creatură”? Nu, nu, deseori ei nu se consideră mai mult decât niște umbre sau automate; ei se agresează, caută să se folosească unii de alții ca și cum ar fi niște obiecte sau instrumente, se deranjează prea mult, și cu prima ocazie se elimină unii pe alții. Dar ce viață speră să trăiască cu un asemenea comportament?

Să devenim vii înseamnă să ne trezim la manifestările infinite ale vieții din jurul nostru, să salutăm persoanele întâlnite, să vedem în ele scânteia vieții divine, să le mulțumim pentru tot ce ele ne dăruiesc sau fac pentru noi, uneori chiar fără să știm. Să devenim vii înseamnă să fim mereu încântați, să privim mereu ființele și obiectele ca și cum le-am vedea întâia oară. Da, aceasta înseamnă să devenim însuflețiți de viața lui Dumnezeu însuși. Din moment ce viața este cea mai puternică legătură ce ne unește cu Dumnezeu, pentru a deveni adevărați fii și fiice ale lui Dumnezeu trebuie să lucrăm pentru a face divină propria noastră viață. Este posibil să găsim adevărata religie în biserici, dar ea se află mai întâi de toate în viață și trebuie să întreținem o legătură

conștientă cu cele mai bune manifestări ale vieții.

Articol II. Cap. 2 – Sângele, vehicul al sufletului

Cine se gândește la viață, se gândește normal la sânge, acest lichid hrănitor care circulă în corpul unui număr mare de specii animale și în corpul uman. A-ți pierde sângele înseamnă a-ți pierde viața; a-ți oferi sângele înseamnă a-ți oferi viața. Și pentru că sângele este simbolul vieții, el a jucat un rol important în toate religiile lumii și în mod special în cele în care era considerat ca un vehicul al sufletului. A vărsa sângele animal, și chiar sângele uman, pe altarul unor zei, era cel mai înalt grad de respect și supunere ce li se putea arăta: li se reda viața pe care ei o dăruiseră. Sângele este deci un subiect extrem de larg care cere ore întregi de dezvoltare și explicații. Pentru moment, eu vreau să mă opresc asupra unei practici foarte vechi care este încă actuală: circumcizia.

Stă scris în Evangheliile: *„Și când s-au împlinit opt zile, ca să-l taie împrejur, i-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai înainte de a se zămisli în pântece”*. Iisus a fost deci circumcis conform obiceiului vechilor evrei așa cum Dumnezeu i-a prescris lui Avram: *„Iar legământul dintre Mine și tine și urmașii tăi din neam în neam, pe care trebuie să-l păziți, este acesta: toți cei de parte bărbătească ai voștri... să se taie împrejur în ziua a opta”*. Nu cunosc în detaliu diferitele modalități în care s-a practicat și se practică încă circumcizia, nici sensul exact dat de diferitele culturi și religii. Dar vă pot spune cum o consider eu, din cel mai înalt punct de vedere al Științei inițiatice.

Circumcizia este numită în Vechiul Testament *„semnul căsătoriei”*, fiindcă reprezintă consacrarea organului prin care se transmite viața dăruită de Dumnezeu; în același timp, copilul își primește numele, pentru că prin nume se exprimă chintesența unei ființe și destinul ei. Circumcizia este o operație însoțită de sângerare. Acest sânge ieșit din corpul unui nou născut este considerat pur, și fiindcă provine din organele genitale, este impregnat cu niște fluide puternice. Preotul care era inițiat în misterele sacre știa cum să culeagă acest sânge și îl păstra cu mare grijă punându-l într-un loc special, alături de mica bucată de piele, prepuțul, deoarece aceasta era încă legată de copil. Exista deci o legătură magică între bucata de piele,

sânge și copil.

Prima funcție a circumciziei era de a-i îndemna pe părinți să-și consacre fiii lor Domnului, să devină niște instrumente ale voinței sale, și în acest fel poporul se pregătea pentru venirea lui

Mesia. Datorită acestei consacrări, copilul era în grija unor influențe celeste, niște entități îl însoțeau și se ocupau de el. Copilul care a fost consacrat de un preot luminat era pur și devenea un servitor al Domnului. Apoi, cu ocazia unor sărbători anuale, Marele Preot binecuvânta acest sânge, cât și prepuțurile, și proiecta niște forțe binefăcătoare ce acționau favorabil asupra copiilor. Datorită acestui ritual, preoții îi țineau pe oameni sub influența lor. Atât timp cât au fost însuflețiți de un ideal de dreptate și iubire pentru popor, ei au lucrat pentru el, dar în anumite vremuri au pierdut acest ideal și au folosit aceste practici pentru a-și asigura puterea.

O faptă în sine este neutră, totul depinde de semnificația ce îi este acordată și de scopul căreia i-a fost consacrată. Acest ritual instituit de Avram și înscris de Moise în Lege avea fără îndoială trei motive: primul era de a stimula dorința sexuală pentru a crește numărul de nașteri. Evreii se luptau mereu cu niște vecini mai numeroși ca ei și care îi amenințau cu dispariția: cu cât erau mai numeroase nașterile, cu atât erau mai mulți bărbați care puteau deveni mai târziu niște soldați. Al doilea motiv era de a-i supune pe bărbați voinței preoțimii. Și al treilea, cel mai important, era de a-l pune în slujba lui Dumnezeu consacrand cele câteva picături, de sânge ce au curs din acel organ prin care se transmite viața.

Chiar și cel mai neștiutor dintre oameni știe că sângele este un lichid foarte prețios și cel care își pierde sângele, își pierde și viața. Ce există în sânge pentru a-l face atât de prețios?... În realitate, acest lichid care ne circulă în organism este o materializare a fluidului universal care circulă în toată creația. La fel cum acest fluid hrănește organismul cosmic, sângele hrănește corpul nostru. El este o sinteză a vieții universale, fiindcă în compoziția sa, globule roșii și globule albe, regăsim simbolic cele două principii masculin și feminin care sunt două mari principii ale creației.

Atât timp cât circulă în interiorul corpului, sângele este protejat

ca într-un recipient închis. De îndată ce scapă din corp dintr-un motiv sau altul, el se evaporă ca orice lichid; adică niște particule eterice se evaporă în spațiu. Iar aceste particule sunt însuflețite, ele au conservat ceva dintre acele elemente ce fac din sânge un purtător de viață. De aceea ele folosesc ca hrană entităților invizibile. Nimic nu se pierde în univers, și există întotdeauna creaturi care vin să se hrănească cu viața care emană din câteva picături de sânge.

Această proprietate pe care o are sângele de a degaja niște emanații din care se hrănesc entitățile lumii invizibile era cunoscută din cea mai îndepărtată antichitate. Inițiații, preoții se serveau de sângele victimelor oferite ca sacrificiu zeilor pentru a evoca unele entități celeste sau infernale: aceste entități răspundeau la chemarea lor găsim în acest sânge o hrană pentru ele. Chiar și în literatură întâlnim asemenea fapte: putem cita din Odisseia lui Homer sau din Eneida lui Virgiliu. Printre cei care asistau la asemenea scene, unii mai dezvoltati psihic puteau vedea entitățile venite să își potolească setea din sângele vărsat de boi, de oi, de miei, de păsări sacrificate zeilor.

În zilele noastre, se mai practică încă sacrificii asemănătoare în toate țările lumii, în special de către vrăjitorii și magii negri (magii albi nu sacrifică ființe vii, nici animale pentru a hrăni cu sângele lor entități ale lumii invizibile). Dar nu voi aborda acest subiect, nu mă interesează și este chiar primejdios. Dacă vă vorbesc despre puterea magică a sângelui, este pentru că trebuie să o cunoașteți, dar și a vă pune în gardă. Sângele conține multe materii prețioase ce pot folosi ca hrană indezirabililor. De aceea, când pierdem sânge într-un fel sau altul, nu trebuie să îl lăsăm să se usuce sau să îl aruncăm înainte de a-l consacra prin gând unei folosiri binefăcătoare, protejându-l astfel de acțiunea entităților malefice 1 ale planului astral, fiindcă aceste entități nu așteaptă decât să fie hrănite de aceste emanații pentru a se întări.

De exemplu, de ce credeți că Moise a dat niște ordine foarte stricte privind femeia în perioada menstruației? Se spune: *„De va avea femeia curgere de sânge, care curge din trupul său, trebuie să stea șapte zile pentru curățirea sa. Tot cel ce se va atinge de ea, necurat va fi până seara”* ...Este o lungă enumerare de cazuri în care femeia, pierzându-și sângele, este impură, și a măsurilor de precauții pe care trebuie să le ia

în această perioadă.

Nu știu cum consideră evreii la ora actuală toate aceste precepte date de Moise pentru femei. Ceea ce, știu, este că ele se bazează pe o cunoaștere privind proprietățile sângelui de a atrage niște entități, și în special entitățile întunecate ale lumii astrale care vin să se hrănească din emanațiile sângelui uman și să se amestece astfel în viața lor, provocând tulburări ființelor.

Experiența psihică prin care trece femeia în perioada menstruației este legată de misterele vieții și ale morții. Nu voi intra în detalii anatomice și fiziologice ale acestui proces. Pentru ceea ce vă explic, eu vreau numai să vă atrag atenția asupra faptului că în acel moment femeia elimină nu numai celula reproducătoare, ovulul, care nefiind fecundat nu va deveni o ființă vie, ci și substanța, sângele, care l-a hrănit. Ovulul mort, nefecundat, este într-un anume fel un cadavru ne care ea îl elimină. Atunci, cum să nu aibă un sentiment de tristețe și melancolie? Este normal că această pierdere o face mai vulnerabilă din punct de vedere psihic.

În același timp în care elimină ovulul mort, femeia pierde și sângele purtător de viață ce era destinat hrănirii unui copil. Tocmai acest sânge atrage elementele inferioare ale planului astral: ele doresc să profite de energiile conținute în acest sânge pentru a se întări și a-și realiza astfel acțiunile malefice printre oameni. Din acest motiv a dat Moise niște ordine foarte stricte privind femeia în această perioadă, și regăsim aceleași interdicții în alte religii și culturi. Dar trebuie să respectăm mereu aceste interdicții?

Așa cum bărbatul este reprezentantul Tatălui Ceresc, tot așa și femeia este reprezentanta Mamei Divine, și nu menstruația o face să fie impură, ci gândurile și sentimentele negative cărora le poate cădea pradă în aceste câteva zile în care este mai puțin înarmată psihic. Fenomenul menstruației este neutru în sine, el nu are nimic impur, este un proces fiziologic. Iar femeia este pură sau impură în funcție de felul în care își hrănește mintea și inima. Dacă se lasă pradă furiei, geloziei, urii, senzualității, entitățile astrale se îmbibă cu vaporii emanați de sângele ei și îl pot folosi pentru a-i face rău ei și celor din jur.

Dar această putere pe care o are femeia de a atrage și a alimenta prin sângele ei niște entități întunecate, o are în egală măsură și pentru a atrage și a alimenta niște entități luminoase. Femeia poate, la fel de bine ca bărbatul, să se folosească de puterile gândului, care este fiu al spiritului, pentru a face să triumfe lumina, ba este capabilă să controleze curenții întunecare o străbat și să îi transforme în influențe binefăcătoare pe care le va dirija pentru binele întregii umanități. Deocamdată, ea nesocotește încă forțele puse de natură în ea; nici bărbatul nu a făcut mare lucru pentru a o ajuta să devină conștientă. Din contră chiar, el s-a străduit să o țină în necunoaștere și dependență. Acum este timpul ca femeia să știe că poate face niște lucruri importante datorită puterii sângelui, un sânge ce trebuie s-o consacre lui Dumnezeu și entităților luminoase ale lumii invizibile. Consacrându-și sângele, ea împlinește un act de cea mai înaltă magie și se manifestă ca o adevărată fiică a Domnului.

Unii vor spune: „Dar ce povești spunei? Vreți să ne antrenați în magie? Ce oroare! Noi suntem creștini și niciodată nu ne vom lăsa antrenați într-o asemenea practică. Diavolul este maestrul magiei”. Ei bine, cum doriți. Există ființe perverse în lume care folosesc liniștite aceste cunoștințe pentru a face rău, iar când dăm creștinilor posibilitatea de a le folosi pentru bine, ei sunt supărați. În fața unor persoane atât de neștiutoare și timorate, magii negri își pot freca mâinile: ei au cale liberă pentru toate acțiunile lor malefice.

Câte lucruri nu sunt pentru voi lipsite de interes și trec neobservate pentru că nu ați fost educați în a le vedea semnificația și valoarea! Dar Inițiații sunt atenți la toate, peste tot văd mâna lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu. Iar într-o picătură de sânge, ei descoperă chintesența materiei, principiile celor patru elemente: pământ, apă, aer și foc.

Sângele reprezintă viața care circulă, în univers. Dacă știm cum să îl considerăm, ajungem să simțim că în noi el este ceea ce ne apropie mai mult de lumină. Fiindcă sângele este viață, *„întru el era viața și viața era lumina oamenilor”*, spune sfântul Ioan la începutul Evangheliei sale. Această lumină care este chiar materia creației, din moment ce Dumnezeu a creat lumea apelând la lumină, este

condensată în sângele nostru. Trebuie să fim foarte atenți și să avem un imens respect pentru acest sânge care este lumină condensată, viață divină condensată. Și la fel cum sângele se întoarce mereu la inimă, viața noastră trebuie mereu să se întoarcă la inima universului: la Creator.

În zilele noastre, mulți au tendința de a vedea în circumcizie o practică a unei alte epoci. Pur și simplu pentru că nu înțeleg ce este viața și rolul pe care oamenii îl au de jucat în păstrarea, în spiritualizarea ei. Dacă ar fi avut această lumină, ei nu ar fi atât de uimiți sau șocați de această practică. Eu nu sunt nici pentru, nici contra. Eu doar explic, în contextul în care a apărut, ea avea un motiv de a exista; acum poate fi păstrată sau abandonată, totul depinde de înțelegerea pe care o vor avea oamenii.

Articol III. Cap. 3 – Că cine va voi să își scape sufletul, îl va pierde

În toate credințele regăsim această credință că divinitățile cer oamenilor să aducă niște ofrande. De-a lungul istoriei, aceste sacrificii au luat diferite forme: sacrificii umane, sacrificii de animale, sacrificii de vegetale, sacrificii de alimente, de obiecte și chiar însuși Iisus s-a oferit ca sacrificiu. Atunci, ce trebuie să facem noi creștinii?...

Tânărului bogat care a venit să îl întrebe ce trebuie să facă pentru a avea viața veșnică, Iisus i-a răspuns: *„Dacă dorești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta săracilor, după aceea, vino și urmează-Mi”*. Tânărul a plecat foarte trist, fiindcă ceea ce Iisus i-a cerut era mai mult decât putea. Trebuie să concluzionăm că, pentru a-l putea urma, Iisus ne cere să renunțăm la tot ce posedăm pentru a le dăruia săracilor? Unii au făcut-o, fără însă a-l putea urma pe Iisus. Nu folosește la nimic să renunți la toate lucrurile materiale a căror posesie ne apasă și ne întunecă privirea, dacă nu renunțăm și la gândurile, sentimentele și dorințele ce ne copleșesc și ne întunecă chiar mai mult privirea noastră interioară.

Este meritoriu să renunți și să te sacrifici, dar la ce să renunți și ce să sacrifici? Iată ceea ce le este foarte greu oamenilor să înțeleagă. Pentru că, fie în planul material sau în planul psihic, cuvântul „renunțare” le provoacă frică. Le este frică de renunțare cum le este frică de moarte. În sfârșit, renunțarea înseamnă să lăsăm să moară

ceva în noi înșine, privându-l de hrană, și în fața acestei amenințări cu moartea, o parte din noi se revoltă. Dar fie că ne dorim sau nu, aici este o dilemă căreia nu îi putem scăpa: viața și moartea sunt atât de strâns legate încât în existență și în om este mereu ceva ce trebuie să moară pentru ca altceva să poată trăi.

Putem deja să observăm aceasta în domeniul sănătății. Câți bolnavi, cărora medicii le recomandă să se oprească din fumat sau din băut, au impresia că, dacă le urmează sfaturile, vor pierde gustul de a trăi, existența nu mai are sens pentru ei! Ei da, pentru că există două concepții de viață ce intră în conflict: cea a vieții instinctive și cea a vieții cumpătate. Iar mulți oameni își pun existența în pericol pentru că au nevoie de niște emoții puternice care să le dea senzația că trăiesc mai intens! Pentru a trăi un lucru, trebuie să renunți la un altul. Nu ne putem supune corpul la tot felul de excese, păstrându-i în același timp sănătatea.

Trebuie să alegem forma de viață pe care dorim să o favorizăm, fiindcă nu putem trăi totul în același timp. Acela care, sub pretextul unei vieți mai intense sau mai plăcute, nu respectă legile vieții fizice, se îmbolnăvește și moare. Și ceea ce este adevărat pentru planul fizic este la fel și pentru planul psihic. Dar cuvintele „viață” și „moarte” nu evocă spontan pentru oameni decât viața și moartea fizice, în timp ce în realitate ele nu sunt decât niște aspecte foarte limitate ale celor două procese. Iar dacă ei știu ce este viața și moartea în planul fizic, pentru planul psihic, spiritual, nu le este deloc clar: ei nu știu când sunt morți sau vii.

Renunțarea la unele forme inferioare de viață ne face din ce în ce mai vii. Altminteri, ceea ce numim viață este în realitate moarte. Bine sau rău, orice am face, putem spune că suntem mereu în viață. Dar putem spune și că nu încetăm să murim: dacă nu murim din prostie, murim din înțelepciune; dacă nu murim de ură, murim din iubire. Putem numi aceasta cum vrem. Viața și moartea merg împreună: în întreaga noastră existență, avem de făcut niște alegeri între viață și moarte, între o formă de viață și o formă de moarte. Și cea pe care unii o numesc viața, alții o numesc moarte.

Fiecare problemă pe care o avem de rezolvat în existență

noastră atinge într-un fel sau altul acest aspect: la ce trebuie să renunțăm (să murim) pentru a trăi? La această întrebare, Iisus a dat un răspuns formidabil: *„Că cine va voi să își scape sufletul, îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla”*. Pentru a trăi, trebuie deci să ne sacrificăm viața. Dar dacă există un cuvânt pe care oamenii nu vor sau nu pot să îl accepte, acesta este cuvântul „sacrificiu”. Atunci, ce să facem, Doamne Dumnezeule, pentru ca ei să înțeleagă că în sacrificiu, și numai în sacrificiu, își vor găsi mântuirea, adevărata viață?

Este scris în Vechiul Testament că victimele jertfite prin foc pe altare degajau prin ardere un parfum plăcut nărilor Domnului. Este ceva monstruos dacă am înțelege aceste cuvinte ad litteram. Ce este un Dumnezeu care se desfată cu mirosul grăsimilor arse? Dar mai există și alte pasaje ce ne arată o mai bună înțelegere a sacrificiului. Ca în Pildele lui Solomon: *„Făptuirea dreptății și a judecății este mai de preț pentru Domnul decât jertfa sângeroasă”*. Iar în Isaia: *„M-am săturat de arderile de tot cu berbeci și de grăsimea berbecilor grași și nu mai vreau sânge de tauri, de miei și de țapi!... Spălați-vă, curățați-vă, Nu mai faceți rău înaintea ochilor Mei. Încetați odată!”*

În zilele noastre, religiile iudeo-creștine au înlăturat sacrificiile de animale, nu se mai ard nici boi, nici oi pe altare. Cu toate acestea, în biserici și temple, focul este mereu prezent, din moment ce se ard în continuare lumânări, făclii, candelă. Tămâia este o materie ce este dată focului pentru a fi transformată și care, arzând, degajă un parfum. Dar arderea tămâiei capătă o semnificație numai dacă cel care este credincios a înțeles că acest act este reflectarea altor procese ce le poate declanșa în sinea sa: să-și învingă slăbiciunile, greutățile, să-și purifice propria materie, să o transforme prin focul divin ca din sufletul său să emane cele mai fine parfumuri. Altfel, la ce bun? Este foarte bine să răspândești niște parfumuri plăcute asistenței, dar este insuficient. Dovada se află și în acest pasaj din Isaia pe care vi l-am citat, când Dumnezeu spune deopotrivă: *„Nu mai aduceți daruri zadarnice! Tămâierile îmi sunt dezgustătoare”*.

Care este rolul lumânărilor, al făcliilor, al candelor? Veți spune că folosesc la iluminarea bisericilor. Nu, dacă ar fi vorba numai despre iluminarea bisericilor, electricitatea ar fi de ajuns. Cu toate acestea, se

aprend în continuare lumânări și candelă. Nici aici acest ritual nu are sens dacă cel care este credincios nu a înțeles că, după imaginea materiei care se topește pentru a întreține flacăra, trebuie să ardă și el o materie în sine pentru a întreține lumina interioară și a face ca Divinitatea să îi audă rugăciunea și să i-o îndeplinească.

Atunci, cum putem întreține focul în noi? Sacrificându-ne toate animalele interioare. Și ele nu ne lipsesc! Fiindcă în planul astral găzduim în noi nu numai oi, boi, tauri, țapi etc, dar și lupi, vulpi, tigri, șerpi, scorpioni, păianjeni... Da, o întreagă menajerie, un parc zoologic, o pădure virgină! Multe animale răufăcătoare se află în om sub forma unor vicii, a unor tendințe instinctive distrugătoare! Este ceea ce Iisus ne învață să sacrificăm pentru a degaja niște energii ce le vom putea folosi pentru lucrarea noastră interioară.

Aplicațiile focului sunt multiple. Focul este prezent în toate reacțiile chimice, el topește metalele, coace alimentele pentru a le face comestibile, ne încălzește, ne luminează, ne purifică. Ei bine, în planul spiritual, sacrificiul îndeplinește același rol ca focul. De fiecare dată când faceți un sacrificiu, aprindeți un foc. De exemplu, vă decideți să renunțați la un obicei prost: o materie începe să se consume și degajă o energie ce o puteți folosi pentru lucrarea voastră spirituală. Sacrificiul este un dar făcut din voi înșivă pentru a primi în schimb niște energii mai pure ce vă vor permite să mergeți mai departe, mai sus. A face un sacrificiu presupune mereu o modalitate de a-ți vărsa sângele, dar într-un alt plan. De aceea sacrificiul constituie un act magic: datorită lui avem toate posibilitățile de a zămisi ceva folositor, frumos, mare, în inima și sufletul nostru, dar și în inima și sufletul tuturor ființelor.

Capacitatea de a înfăptui niște transformări acordă sacrificiului măreția sa, oferindu-ne în același timp niște subiecte demne de meditație. Chiar și cea mai ieftină materie poate fi transformată. V-am arătat-o deseori, dându-vă exemplul lemnului uscat din care se face focul. Dacă imaginea lemnului vă convine mai mult decât cea a animalelor, imaginați-vă că în voi există niște lemn uscat, niște crengi uscate nefolositoare (niște gânduri, niște sentimente, niște dorințe ce vă paralizează și se opun evoluției voastre) ce le puteți sacrifica pentru a produce căldură și lumină. De ce să considerați mereu sacrificiul ca

pe ceva trist și dureros? Dimpotrivă, trebuie să vedeți în sacrificiu ceva vesel: el ne aduce căldura, lumina, și ce poate fi mai vesel decât lumina?

Viața este o combustie. Pentru a fi viu, trebuie să întreții fără încetare focul în sinea ta! Această combustie ce reprezintă un fenomen fizic, este și o realitate psihică, spirituală. Zilnic avem în noi înșine o materie de ars sau niște animale de jertfit, pentru a produce căldură și lumină. Este un fenomen atât de real, încât anumitor persoane li s-a întâmplat să simtă că în sinea lor ceva se consuma, ca și cum ar fi ars tot felul de materii întunecate și inutile, ieșind din această experiență ușurate, regenerate, mai însuflețite.

Spunem „a ne sacrifica”, ca și cum am părăsi, am pierde ceva. Atunci când facem un sacrificiu, „nu ne sacrificăm” deloc, ci sacrificăm ceva inutil, dăunător, inferior, pentru a obține ceva mare, puternic, prețios. Dacă nu sacrificăm ce este inferior în noi înșine pentru a face să trăiască ce este superior, vom sacrifica neapărat ceea ce posedăm mai bun în favoarea celor mai primitive instincte. Este imposibil să scăpăm de această lege: natura noastră superioară poate trăi numai dacă îi sacrificăm natura noastră inferioară; iar ce este viață pentru una, este moarte pentru cealaltă. Iată cum trebuie înțelese cuvintele lui Iisus: *„Că cine va voi să își scape sufletul, îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla”*.

„A ști, a vrea, a îndrăzni, a tăcea”. Formulând acest principiu ce poate fi considerat ca o chintesență a cunoașterii inițiatice, înțeleptul care l-a rostit nu a precizat ce trebuia să știm, să vrem și să îndrăznim. El a lăsat timp liber gândului și judecății, nouă revenindu-ne să descoperim cât de vaste îi sunt aplicațiile. Una dintre aceste aplicații este cu adevărat cheia sacrificiului.

Trebuie „să știm” ce reprezintă procesul sacrificiului, cât și ce trebuie sacrificat. Dar nu ajunge numai să știm, trebuie „să vrem” să facem acest sacrificiu. Apoi, trebuie „să îndrăznim, adică să acceptăm eforturile și greutățile, să ne angajăm cu ardoare pe această cale, conștientizând nu numai că nu vom pierde nimic, dar dimpotrivă, vom câștiga ceva prețios. Și în sfârșit, „a tăcea”, fiindcă este mai bine să nu-ți expui bogățiile dobândite datorită sacrificiilor făcute. Trebuie

mai bine să așterni o perdea, decât a-i face pe oameni să beneficieze de bogățiile tale interioare, altminteri vei risca să produci unora niște reacții de neînțelegere și adversitate. Ei da, vă va fi deseori mult mai ușor să îi ajutați pe oameni dacă ei nu știu cât sunteți de bogați în sinea voastră.

Numai cel care a înțeles semnificația sacrificiului poate deveni un adevărat fiu al Domnului. Lucrând zilnic asupra sa însuși, el transformă materia, propria materie. Gândurile, sentimentele, faptele sale vibrează din ce în ce mai mult în armonie cu voința divină, iar Tatăl său Ceresc se recunoaște în el.

Articol IV. Cap. 4 – „Lasă morții să-și îngroape morții lor...”

Învățămintul lui Iisus este unul al vieții, un învățământ al vieții divine. Înțelegerea ce o avea pentru viață a făcut din Iisus un adevărat fiu al Domnului. Eu sunt mereu uimit în fața profunzimii acestei înțelegeri ce apare și atunci când spune unui om întâlnit pe drum: „*Vino după Mine și lasă morții să-și îngroape morții lor*”. Ar fi ceva îngrozitor dacă am interpreta ad litteram această frază, fiindcă se pare că el spune să lăsăm trupurile părinților și prietenilor noștri fără să îi înmormântăm... Și mai rău, această frază este lipsită de sens: cum ar putea niște morți să înmormânteze alți morți?

Rostind. „*Lasă morții să-și îngroape morții lor*”, Iisus nu se referea la morții duși la cimitir; ei trebuie duși acolo unde trebuie, și de altfel, chiar dacă sunt morți, sufletul lor este mereu viu. Iisus se gândea la alți morți. Chiar vii, oamenii poartă în ei ceva care, din punctul de vedere al lui Iisus, este mort și îi antrenează spre moarte: natura lor inferioară. Da, manifestările naturii inferioare trebuie clasate printre morți. Iar cei care caută atât de mult să o mulțumească, să îi satisfacă capriciile, ajung și ei să moară. Felul nostru de a gândi și a ne comporta face să ne mortificăm sau să ne însuflețim, iar tot ce nu este în noi impregnat de viața sufletului și a spiritului ne conduce spre moarte.

Natura inferioară a omului este vie, chiar foarte vie, pe ea o vedem manifestându-se în atâtea cărți, spectacole, ziare, la radio și televiziune... Dar din punct de vedere spiritual, această viață este în realitate moarte pentru noi și alții. De aceea trebuie să luăm în serios sfaturile lui Iisus. În mintea, în inima lor, mulți oameni își petrec

timpul „îngropându-și morții”! Se ocupă de ei, îi însoțesc... Iar acești morți nu sunt neapărat ființe umane, sunt și niște obiecte, niște idei, niște opinii, niște sentimente. Aceste cuvinte ale lui Iisus trebuie să le înțelegem din toate punctele de vedere și să le aplicăm în toate domeniile: filosofie, literatură, religie, artă, economie, viața cotidiană.

„*Vino după Mine*” spune Iisus. De ce? Pentru a fi viu. Fiindcă viața se află de partea lui Hristos, viața divină. În realitate, noi suntem deopotrivă morți și vii. Există vii care sunt morți, fiindcă se ocupă de alți morți. Și există morți care nu au încetat să fie vii, deoarece pe parcursul existenței lor terestre au căutat în toate împrejurările să confere înțâietate spiritului din ei. Ei au ales să îl urmeze pe Hristos și au intrat vii în moarte.

Pentru a alege să îl urmărim pe Hristos, trebuie să învățăm să simțim unde se află esențialul. Or, oamenii își caută hrana în tot ce nu este esențial, își petrec timpul cu niște preocupări ce nu aduc nimic sufletului și spiritului lor. Desigur, îmi veți replica că sufletul și spiritul nu pot participa atât de mult la niște activități obișnuite ale vieții zilnice, nici în cele ce trebuie efectuate pentru câștigarea existenței. Mai întâi, nu este deloc sigur... Apoi, ce fac oamenii când se întorc de la lucru sau au timp liber? Care sunt preocupările, conversațiile, activitățile, distracțiile lor? Poate că nu fac nimic reprobabil, dar în loc să clădească în ei înșiși ceva solid, statornic, ei își irosesc timpul și forțele cu niște nimicuri. Este ca și cum ar lăsa să pătrundă moartea în ei. Tot ceea ce nu este esențial este denumit de Iisus „morți”: zgura, cojile ce trebuie aruncate fiindcă au pierdut elementele vieții divine, viața spiritului.

A înțelege esențialul înseamnă a simți nevoia de a ne organiza existența în jurul acestui centru, spiritul, această scânteie ce ne locuiește și este semnul filiației noastre divine. Astfel toate activitățile, chiar și distracțiile, vor contribui să alimenteze viața în noi. Spiritul care locuiește în om nu elimină ficatul, intestinele sau picioarele sub pretext că nu sunt niște organe sau membre la fel de nobile ca el. Totul se află la locul său și spiritul se folosește de ele. Dar el rămâne în centru, altfel survine moartea; iar când apare moartea, nu mai este nimic de făcut.

De ce atâți bărbați și femei care se adorau se plictisesc unii de alții și se părăsesc? Fiindcă s-au ocupat prea mult de „morți” și au murit și ei în final. Dacă s-ar fi preocupat să întrețină viața în ei, să o înfrumusețeze, să o facă poetică, ei ar fi continuat să se placă și să se iubească. Eu nu vreau să mă amestec în astfel de lucruri, dar la ce folosește, de exemplu, machiajul la femei? Să dea iluzia vieții. Ele simt instinctiv că bărbații caută viața, și accentuând pe chipul lor culorile vieții, încearcă să devină mai atrăgătoare. Poate să meargă, desigur, dar este insuficient și nu este de durată.

În anumite povești se poate citi cum, pentru a-i seduce pe bărbați, niște demoni femei au reușit prin procedee magice să-și dea aparența tinereții și a seducției. Evident, nefericiții le cădeau în capcană, căsătorindu-se chiar cu încântătoarea tânără, dar după o vreme își pierdeau mințile și chiar viața... Până când într-o zi un bărbat mai înțelept, mai educat, conștientiza natura acestei entități ce o avea în față: el reușea să rupă vraja și acea tânără aparent atât de seducătoare i se arunca în genunchi scoțând niște strigăte îngrozitoare. Da, moartea spirituală care caută să-și dea aparența tinereții și a vieții... Toate aceste povești au un sens profund.

Trebuie să studiați cum a făcut Dumnezeu lucrurile, cum le-a făcut natura, pentru a le înțelege și chiar a le imita. Străduiți-vă să așezați mereu esențialul în centrul existenței voastre și să vă instalați în „acest” esențial, căutând să vă identificați cu el. Atunci, tot restul, familia, prietenii, posesiile, ocupațiile, chiar distracțiile își vor găsi locul, fiindcă le legați de esențial, altminteri... Atât timp cât nu ați înțeles pe ce să vă bazați existența, nimic din ce posedați nu vă va rămâne mult timp: soția, copiii, prietenii, posesiile, sănătatea, le veți pierde într-un fel sau altul. Când centrului îi lipsește această forță care unifică, menține, conduce, toate elementele încep să se împrăstie și survine moartea, moartea spirituală.

Oamenii își poartă corpul lor, trăiesc cu el, îl îngrijesc, îl hrănesc, îl spală, îl îmbracă și îl machiază chiar, dar nu se ocupă să descifreze ce vrea să le spună acest corp cu membrele și organele sale. Ei bine, în acest corp însuflețit de un spirit, ei trebuie să citească o lecție: cum a gândit Dumnezeu lucrurile punându-le corpul în slujba spiritului lor;

apoi să se inspire din această lecție în comportamentul lor în viață, adică să pună tot ce este material și trecător în slujba esențialului...

Materialul și efemerul vor avea mereu un rol de jucat în viața noastră, dar pentru ca acest rol să devină benefic, trebuie să le facem să participe la activitatea spiritului. Așați oameni își petrec viața în căutarea cunoștințelor și a aventurilor! Dar aceste cunoștințe și aventuri ce le-au dat la un moment dat impresia că trăiesc adevărata viață, atunci când îi asculți vorbind despre ele după ani de zile, rămâi cu senzația că sunt ca nisipul ce l-au lăsat să se strecoare printre degete.

Turcii spun: „Până la patruzeci de ani cheltui bani ca să devii bolnav; după patruzeci de ani îi cheltui pentru a-ți redobândi sănătatea”. Îmi aduc aminte că am auzit această zicală în tinerețea mea, în Bulgaria. Iată situația celor mai mulți oameni: ei folosesc toate mijloacele avute la dispoziție pentru a uza și a abuza de resursele lor fizice și psihice. Pe moment, ei au senzația că trăiesc. Dar nu „acest moment” contează, ci bilanțul ce îl faci după ani și ani din propria viață. De aceea, din când în când, este bine să vă revizuiți alegerile și activitățile, întrebându-vă: „Ce îmi va aduce aceasta?... Oare nu sunt pe cale „să înmormânteze niște morți”? Ce pot face pentru a fi viu?”

Credeți-mă, singura știință ce merită cu adevărat să fie aprofundată este știința vieții, fiindcă ea este cheia ce îmbrățișează toate celelalte științe. Citiți, studiați, este foarte bine, dar nu lectura vă va da viața. În schimb, veți înțelege mai bine ceea ce citiți dacă ați lucrat deja asupra vieții. Chiar dacă vă petreceți timpul ascultând sau interpretând muzică, oricât de frumoasă și inspirată ar fi, ce vă va aduce ea? Oare vă veți orienta mai bine în existență datorită ei? Nu, fiindcă în acest caz vă trebuie o altă cunoaștere. Nimic nu are sens fără știința vieții. Am obținut tot ce ne-am dorit, fără să știm măcar de ce l-am dorit, și cum nu știm nici ce să facem cu el, nu profităm de ceea ce am obținut cu atâta trudă.

Înțelegeți acum de ce insistă atât de mult Iisus asupra vieții? Fiindcă înțelegerea vieții ne face să intrăm în legătură cu Domnul, Tatăl nostru. Până aici nu putem avea decât niște concepții greșite, superficiale despre Dumnezeu. În loc să îl căutăm pe Domnul în noi

înșine, în această viață ce ne-a dat-o, ne mulțumim cu spusele altora despre El, avem păreri pro și contra, ne punem întrebări, ne îndoim, ne întrebăm dacă există sau nu... în acest fel nu vom ajunge niciodată nicăieri. Dar faceți să țâșnească viața în voi și nu vă veți mai pune întrebări despre existența Domnului.

Atunci când un Inițiat, care este instruit în știința vieții, privește preocupările oamenilor și felul cum ei judecă, el nu se indignează, nu se enervează, surâde numai... Chiar dacă unii dintre ei sunt foarte capabili, foarte erudiți, în realitate sunt niște ignoranți. Ei nu conștientizează faptul că viața nu se oprește la manifestările fizice ce li se prezintă sub ochi, ea este nelimitată în timp și spațiu; ei nu simt prezența Existenței situată deasupra existenței lor și că spre Ea ar trebui să-și îndrepte gândurile. Căutările, achizițiile lor sunt atât de limitate! Ele nu le pot oferi nicio noțiune despre ce este adevărata viață, viața care iese din Domnul. Un Inițiat surâde deci cu delicatețe, cu amabilitate, fără a-i jigni pe toți acești oameni. El observă, și adesea este foarte trist. El ar dori să îi ajute, ei însă nu numai că nu îl ascultă, dar sunt foarte mulțumiți de ei înșiși și spun: „Noi, cei inteligenți... noi, cei normali... noi, cei chibzuți...” și îl privesc cu milă: ce-o mai fi și cu acest bătrânel și concepțiile sale dintr-o altă epocă?

Dar voi, care vă aflați aici într-o Școală unde vi se predă știința vieții, cum să o înțelegeți și să o realizați, încercați să luați în serios această știință! Orice ați face în cursul zilei, încercați să vă aflați în niște dispoziții de spirit încât să simțiți viața divină curgând în voi și prin intermediul vostru însuflețind deopotrivă toate creaturile, toate obiectele din jurul vostru. Atunci când omul conștientizează astfel că este depozitarul vieții divine, Mama Natură îl consideră ca o ființă inteligentă, un adevărat fiu al luminii, și ea începe să îl iubească, îi deschide ușile, îi dă niște haine de sărbătoare ca să participe la ospetele și misterele ei.

Studiul vieții trebuie să se continue pe parcursul a milioane de ani, fiindcă este o știință interminabilă, și aceasta o face atât de pasionantă. De îndată ce ați început, simțiți că nu vă veți mai opri niciodată. Eu mi-am ales această știință ca meserie. Da, această știință mi-am ales-o, cea mai disprețuită, cea mai urâtă, știind dinainte că nu

vor fi prea mulți amatori pentru a o studia împreună cu mine. De ce mă încăpățânez atunci? Fiindcă ceea ce este urât astăzi va fi apreciat mâine. Știința vieții este această piatră despre care vorbește Iisus: *„Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului”*.

Evident, fiindcă m-am concentrat asupra vieții, eu am neglijat celelalte domenii; cred că am mari lacune. Eu sunt un neștiutor în privința multor lucruri, dar îmi este egal. Dacă ar fi fost posibil, aș fi preferat desigur să știu totul, să cunosc totul, dar ar fi trebuit prea mult timp, prea multe energii ce le-aș fi consacrat în detrimentul vieții. Altminteri, și eu am făcut niște studii universitare și vă pot expune tot felul de subiecte, așa cum fac mii de profesori și conferențieri în întreaga lume. Numai că m-aș simți în afara subiectului, ca și cum nu ar mai fi problema mea, îndatorirea mea, vocația mea, elementul meu... ca și cum aș păși într-un domeniu ce nu îmi aparține. Eu las deci celelalte subiecte de studiu specialiștilor și mă concentrez asupra vieții. Eu învăț să primesc și să transmit viața, fiindcă aceasta este adevărata magie.

Nu veți regreta niciodată că ați acordat întâietate vieții. Atunci, să nu așteptați ca ea să vă părăsească pentru a înțelege ce ați pierdut alergând după tot restul. Eu cer un singur lucru Cerului: să-mi dea viața, dar nu neapărat o viață lungă, ci numai această senzație de apartenență la viața cosmică, la viața universului, a stelelor. Iar ca să vă pot vorbi astfel despre viață, eu sunt obligat să lucrez asupra vieții mele. Altminteri, ce aș fi capabil să vă aduc?

Deși se află și în afara noastră, viața, viața divină se află în noi. Există pe pământ niște ființe, puțin numeroase, care au înțeles importanța și frumusețea acestei vieți. Atunci, de ce să nu vă decideți să participați la lucrarea lor? Fiindcă celui care caută adevărata viață, Dumnezeu îi indică unde sunt ființele ce au găsit-o, pentru a-l putea ajuta și a-l antrena împreună cu ele. Chiar și în timpul celor mai mari greutăți, nimeni nu este cu adevărat izolat. Priviți ce se întâmplă deseori în timpul unui război: cei din rezistență se grupează în niște rețele, își schimbă numele, se folosesc niște parole pentru recunoașterea celor care au decis să lupte împreună pentru libertatea

țării lor, și în final ei înving. Ei bine, același lucru este valabil pentru copiii Domnului: ei au toți mijloacele de a se recunoaște și a lucra împreună.

Când vor exista multe ființe pe pământ capabile să trăiască această viață divină, ea se va sparge cu zgomot peste tot ca niște valuri de apă pură; atunci va exista cu adevărat noua viață, nu numai pentru câțiva indivizi, pe ici, pe colo, ci pentru întreaga omenire. Aceasta va lua mult timp, desigur, dar nu timpul contează, trebuie începută această lucrare care este cea a fiilor și fiicelor Domnului. Fiii și fiicele Domnului se gândesc numai cum să amelioreze această viață, să o facă pură, luminoasă, frumoasă, îmbelșugată, pentru a o propaga, a o distribui, a o împărți cu toți. Despre ei Iisus nu va spune că sunt niște morți care își îngroapă morții lor; nu, ei sunt vii, deoarece lucrează alături de el pentru a face să curgă viața divină.

Articol V. Cap. 5 – „Dumnezeu așa a iubit lumea încât pe fiul său cel ununscut l-a dat...”

În Evangheliile Iisus nu a încetat să spună că ființa umană este un fiu al Domnului. Ce înseamnă totuși această afirmație reluată din secol în secol și care constituie fundamentul creștinismului: *„Dumnezeu așa a iubit lumea încât pe fiul său cel ununscut l-a dat”* ... Fiindcă plecând de la acest cuvânt al sfântului Ioan, Părinții Bisericii și teologii care i-au succedat au stabilit toate preceptele credinței creștine. Dar oare le-au interpretat ei corect? Aceasta înseamnă că într-un anume moment al istoriei oamenilor, Dumnezeu s-a hotărât în sfârșit să le vină în ajutor. Până atunci El a lăsat omenirea să bâjbâie în întuneric, și apoi într-o bună zi, după milioane de ani, nu se știe de ce, El a înțeles că a venit momentul să îl trimită pe fiul său Iisus.

Despre acest fiu nu știm mare lucru. Unii chiar s-au îndoit de realitatea existenței lui. Evangheliile stabilesc că s-ar fi născut într-o iesle, pentru că nu mai existau locuri în hanuri, și imediat după aceea, părinții săi au fost nevoiți să fugă în Egipt pentru a-l pune la adăpost, fiindcă regele Irod dorea să-l omoare. După moartea lui Irod, ei l-au readus în Galileea, dar despre primii săi ani de viață găsim doar această mențiune în Evanghelia după Luca: *„iar Copilul creștea și. Se întărea cu duhul, umplându-Se de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu*

era asupra Lui". Iar această mențiune este urmată de episodul în care la doisprezece ani, Iisus a scăpat de sub supravegherea părinților săi: în loc să se întoarcă cu ei la Nazaret, el a rămas la Ierusalim unde ei îl regăsesc în Templu întreținându-se cu scribii.

Apoi s-a spus că Iisus a dispărut. El a reapărut optsprezece ani mai târziu, la vârsta de treizeci de ani, când a fost botezat de Ioan Botezătorul în apele Iordanului. El a parcurs atunci Iudeea, Samaria, Galileea, vorbind pe drum mulțimii ce îl urma, predicând în sinagogi, vindecând bolnavii, alungând demonii... Dar mesajul și conduita sa îi irită pe farisei și saducheii care se considerau ca păstrătorii legilor lui Moise; ei au hotărât să îl oprească și să îl condamne cu ajutorul autorităților romane care guvernau țara, și la treizeci și trei de ani el moare pe cruce.

Pentru creștini, Dumnezeu s-a manifestat deci acum două mi de ani pe pământ trimițându-și fiul unic, iar această manifestare a durat treizeci și trei de ani. De atunci, Dumnezeu i-a lăsat pe oameni să se descurce singuri. Nu mai există niciun fiu de trimis, fiindcă a existat deja unul. Dar de ce a existat numai unul?... Câți părinți sunt mai privilegiați decât El! Ei au uneori zece sau chiar mai mulți.

Adevărul este că Părinții Bisericii nu au înțeles sau nu a dorit să înțeleagă, sau chiar mai rău, nu au dorit să spună ce înseamnă cu adevărat un fiu al Domnului. Și au emis două afirmații greșite: prima, că Iisus era el însuși Dumnezeu; a doua, că numai Iisus este cu adevărat fiu al Domnului, ceilalți oameni sunt fii ai unei specii inferioare. Or, citind Evangheliile constatăm că Iisus nu a spus niciodată asemenea lucruri. Este adevărat însă că în mai multe pasaje, el se adresează lui Dumnezeu numindu-l „Tată”, când le vorbește discipolilor săi sau mulțimii care îl urmează, el spune la fel: „*Tatăl vostru*” și când îi învață cum să se roage, primele cuvinte ale acestei rugăciuni sunt: „*Tatăl Nostru care ești în Ceruri*”, Oare acest termen de „Tată” poate avea două sensuri diferite? Nu. Nici cuvântul „fiu” nu poate avea două sensuri diferite. De ce dorim să îi punem în spate lui Iisus niște cuvinte pe care nu le-a rostit?

La sfârșitul Evangheliei sale, Ioan spune că dacă ar trebui povestite în amănunt toate faptele și cuvintele lui Iisus „*lumea aceasta*

n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris". Deci foarte puține lucruri privindu-l pe Iisus au ajuns la noi. Și totuși, dacă știm să le interpretăm, aceste cuvinte ne revelă multe.

Orice religie se bazează pe conștiința că există o legătură între om și Divinitate, și fiecare a prezentat această legătură într-o manieră proprie. În Vechiul Testament, Moise scrie în cartea Facerea că Dumnezeu a spus: *„Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră”*, era deja o manieră de a revela că este fiul său. Adresându-se Domnului și menționându-l deseori sub numele de Tată, Iisus i-a acordat acestei revelații întreaga dimensiune.

Dar în loc să aprofundeze acest adevăr, în loc să tragă toate consecințele pentru întreaga omenire și să înțeleagă că fiecare își poate găsi în acesta sensul vieții pentru sine și pentru ceilalți oameni, Părinții Bisericii au declarat că numai Iisus este adevăratul fiu al Domnului, și deci Dumnezeu însuși. Ceea ce Iisus spunea pentru toți oamenii, ei au dorit să fie numai adevărat numai pentru el, și pentru a-și impune ideile și a le da mai multă forță, au fost obligați să fabrice niște teorii lipsite de sens în privința sa. Fiindcă era Dumnezeu făcut om, Iisus nu putea veni pe lume ca alți oameni: a fost nevoie să se decreteze că a fost născut de o „femeie virgină” după ce „a fost conceput prin lucrarea Duhului Sfânt”. Și cum era de neînchipuit ca Dumnezeu să poată muri pe cruce, a trebuit să se spună că el a înviat și s-a urcat la cer.

De fapt, creștinii reacționează ca materialistii, fiindcă ei confundă planul material și planul spiritual, dimensiunea simbolică a evenimentelor și a lucrurilor le scapă. Ei cred că Dumnezeu și-a trimis cu adevărat fiul, deci Iisus este fiul Domnului așa cum orice om este fiul tatălui său. Fiindcă dându-le pâinea și vinul, el le-a spus: *„Luați, mâncați, acesta este trupul Meu... Beți dintru acesta toți, că acesta este sângele Meu”*, ei cred în „prezența sa reală” în euharistie. Și mai cred că s-a urcat la cer cu trupul său fizic înviat și că de atunci el stă la dreapta Domnului. Dar ce înseamnă „dreapta Domnului”? Nu se poate vorbi despre dreapta sau stânga decât pentru un corp fizic. Iar dacă acest termen de „dreapta” nu este decât simbolic, oare Iisus posedă un corp lângă Domnul care nu are... și mii de îngeri și arhangheli care sunt

spirite pure? Cum se hrănește el? Ei da, trebuie să fim logici, dacă Iisus se află în cer cu trupul său fizic, el trebuie să îl hrănească. El a putut să postească patruzeci de zile în deșert, dar poate posti de două mii de ani, sau din ce se hrănește el? De ce credința trebuie să contrazică până într-atât rațiunea?... Adică legile naturii stabilite de Dumnezeu însuși.

Să vorbim acum de Maria. Fiindcă Biserica a făcut din mama lui Iisus „mama Domnului”, trebuia ca ea să fie prezentată deopotrivă ca o ființă deosebită, unică. De aceea Maria a fost proclamată „Imaculata Concepție”, adică concepută fără păcat, deci lipsită de păcatul originar și pururi virgină. Aș înțelege, dar ce să credem despre acel pasaj din Evangheliile în care sunt menționați frații lui Iisus?... Și fiindcă era mama Domnului, s-a hotărât că nu a putut să moară: după ce a căzut într-un fel de somn, corpul ei a fost luat de niște îngeri și ea locuiește de atunci lângă fiul ei ca regină a Cerului. Deci, în cerul populat de spirite luminoase, Iisus și Maria ar fi singurii care să posede un corp fizic?

Nu există cineva care să creadă mai mult ca mine în măreția lui Iisus, în sfințenia sa, în lumina sa, în puterea sa. Și eu cred că el era fiul Domnului, dar această filiație este de o altă natură ca aceea predicată de Biserică. O respect deopotrivă mult pe Maria și o iubesc, dar și în acest caz reprezentarea făcută de Biserică este o pură invenție.

Chiar dacă Evangheliile nu dau decât puține detalii, pentru cel care știe să citească, adevărul despre Iisus apare clar. Despre Iisus copil se spune că *„sporea cu înțelepciunea și cu vârsta”*. Dacă cineva crește, înseamnă că nu este încă destul de mare. Iată că Dumnezeu însuși ar fi obligat să crească? Deja a fost obligat să se nască prin corpul unei femei; or, dacă pentru nașterea lui Iisus nu a fost nevoie de un tată fizic, de ce era nevoie de o mamă? Dacă era cu adevărat posibil să se conceapă un copil prin *„lucrarea Duhului Sfânt”*, oare Duhul Sfânt nu l-ar fi născut fără intermediul unei mame fizice? Dumnezeu are oare nevoie să treacă prin corpul unei femei pentru a se manifesta când dorește? Dacă Iisus a avut o mamă, înseamnă că a avut și un tată. Dar dacă acest tată nu a fost Iosif, oare cine a fost?...

Evangheliile nu spun nimic despre ce a făcut Iisus de la vârsta de doisprezece ani, nici unde se afla; or, iată-l apărând deodată pe malurile Iordanului, cerându-i lui Ioan Botezătorul să îl boteze. Când

iese din apă după ce a fost botezat, Duhul Sfânt coboară asupra lui sub forma unui porumbel. De ce trebuia să aștepte Iisus vârsta de treizeci de ani pentru a primi Duhul Sfânt? De ce avea nevoie de treizeci de ani de ucenicie? Dacă ar fi fost conceput prin castitatea Duhului Sfânt, nu ar fi fost nevoie să aștepte atâți ani pentru a o primi... Vedeți câte contradicții există.

Dacă Iisus a fost Dumnezeu însuși, ne întrebăm de ce Dumnezeu a trebuit să se nască, apoi să străbată toate stadiile dezvoltării umane, pentru a primi în sfârșit botezul la treizeci de ani înainte de a-și îndeplini misiunea? Dumnezeu era oare obligat să atingă o anumită maturitate pentru a se manifesta?... Și în plus, nu a dispus decât de trei ani ca să o facă. Pentru o ființă care dispune de veșnicie, trăiește în veșnicie, este cam puțin, prea puțin!

În realitate, Dumnezeu nu are nevoie să aștepte, nu este constrâns să se nască, să crească și să se educe. Sau atunci când vorbim despre Dumnezeu, nu știm despre cine vorbim. Dumnezeu este Spiritul Cosmic care nu are de învățat, nu trebuie nici să se perfecționeze, fiindcă El este perfecțiunea. Creaturile trebuie să lucreze să se perfecționeze pentru a se înălța până la El, iar Iisus care era o creatură umană nu a făcut excepție. Numai că Iisus a pătruns atât de departe în meditația, în rugăciunea, în contemplarea Tatălui său Ceresc și în identificarea cu El, încât a putut spune: „*Iar Eu și Tatăl Meu una suntem*”. Dar identificându-se cu Tatăl său Ceresc, ei nu dorea să spună că era unicul său fiu, nici Dumnezeu însuși.

În Evanghelia după Matei, botezul lui Iisus în apele Iordanului și coborârea Duhului Sfânt sunt urmate imediat de povestirea retragerii sale în deșert: acolo, când postea patruzeci de zile, diavolul a venit să îl ispitească. De ce a trebuit Iisus să postească? Și după acest post, de ce a fost ispitit de diavol? Postul este o purificare, iar dacă Iisus era Dumnezeu însuși, mai întâi nu ar fi fost nevoie să postească, și apoi diavolul nu ar fi venit să îl ispitească. Diavolul nu este atât de prost să-și închipuie că îl poate ispiti pe Dumnezeu, el nu are nicio șansă să îl atragă în mrejele sale, nici măcar nu încercă.

Dar în acest caz, diavolul și-a spus: „Iisus este un fiu al Domnului, dar are și ceva din natura umană în el, eu pot deci încerca

prin intermediul acestei naturi umane, și poate îmi va cădea în capcană, așa cum s-a întâmplat și cu alți fii ai Domnului". Diavolul știe mereu cu cine are de a face; el știa deci cine era Iisus, iar dacă Iisus ar fi fost Dumnezeu însuși, știind că ar fi fost dinainte învins, nu ar fi încercat să îl ispitească. Evident, el nu a reușit, dar dacă a încercat, înseamnă că ar fi putut reuși.

Cum ar putea fi interpretate și orele de neliniște trăite de Iisus la sfârșit, în grădina Ghetsimani, știind că va fi arestat și condamnat la martiraj? Se spune că „*fiind în chin de moarte... sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ*. Ei se ruga: „*Părintele Meu, dacă nu este cu putință să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, facă-se voia Ta*". Dacă ar fi fost Dumnezeu însuși, cum ar fi putut simți o asemenea neliniște în fața morții? Iar când a fost crucificat, el a strigat: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*" ... Oare este posibil ca Dumnezeu să se părăsească pe Sine?

Tentațiile, agonia în grădina Ghetsimani și crucificarea ne învață ce este cu adevărat un fiu al Domnului. Un fiu al Domnului este o ființă umană și, ca oricare ființă umană, este solicitată deopotrivă de natura sa inferioară și de natura sa superioară; dar întotdeauna natura sa superioară, natura sa divină învinge în final, Iisus a învins ispitele diavolului, adică natura sa inferioară. Dacă a avut de înfruntat aceste ispite, este pentru că mai exista în el ceva de învins, și avea deci niște încercări de trecut, niște victorii de repurtat. Aceste victorii trebuiau să se înregistreze, să se marcheze în substanța ființei sale, fiindcă toate luptele interioare ce le-am purtat lasă în noi o urmă de neșters. Nimeni nu face excepție, nici Iisus nu putea face. Din moment ce un spirit acceptă să se încarneze pe pământ, el trebuie să înfrunte niște încercări ce reprezintă tot atâtea etape de străbătut. Dacă reușește, înseamnă că a știut să-și manifeste natura sa superioară.

Atunci când în grădina Ghetsimani a simțit neliniștea morții, Iisus se ruga: „*Părintele Meu, de este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta!*" Apoi a reluat: „*Părintele Meu, dacă nu este cu putință să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, facă-se voia ta*". Câtă umilință din partea lui Iisus! Spre deosebire de toți cei care cred că au dreptul de a-i cere lui Dumnezeu să le răspundă cererilor, el nu a insistat. El nu a

spus: „Tu ești Tatăl meu, eu sunt fiul tău, deci trebuie să-mi îndeplinești rugămințile”. Ațâți creștini așteaptă de la Domnul să le îndeplinească rugăciunile și își întorc privirea de la El sub pretext că El nu a făcut-o! Care sunt adesea cererile lor? Niște lucruri neserioase! În timp ce Iisus a acceptat fără să murmure cele mai îngrozitoare suferințe.

Această atitudine a lui Iisus trebuie să constituie pentru noi o învățătură. Spunând: *„Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voiești.*, el pronunța o formulă puternică, prin care voința umană se topește în voința divină. Iar dacă ea nu poate împiedica ca evenimentele deja decise să se împlinească, cel puțin acela care o pronunță găsește în sine forța, pacea, unitatea, nu resimte o opoziție între propriile dorințe și deciziile Cerului. El nu poate evita anumite evenimente dureroase, dar identificându-și voința cu voința divină, el le primește altfel. Din moment ce a reușit să se înalțe până la lumea divină, el se detașează de suferințele sale simțindu-le ca pe ceva ce nu mai face parte cu adevărat din el.

Cei care l-au crucificat, i-au spus lui Iisus: *„Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!”* Dar adevărata putere a omului nu constă în a scăpa de încercări, așa cum mulți își închipuie. Adevărata putere constă în a le putea accepta în lumină, în abnegație și mai ales în pacea și unitatea spiritului. Este normal să fii tulburat și neliniștit; chiar unii eroi au tremurat o clipă în fața anumitor pericole. Dar forța lor consta în faptul că în clipa următoare ei redeveneau stăpâni pe situație, și erau chiar capabili să cânte îndreptându-se spre moarte.

Iisus cunoștea încercările ce îl așteptau, chiar el însuși Le-a anunțat discipolilor săi. Dar violența suferinței ce era pe cale să o trăiască a trezit în el forțele obscure ale naturii sale pur umane și el a strigat: *„Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?”* În realitate, Dumnezeu nu l-a părăsit pe Iisus, dar această senzație de a fi singur, părăsit, pierdut, poate fi simțită chiar și de cei mai mari Inițiați. Natura umană din Iisus nu a putut să împiedice câteva strigăte de nenorocire, dar a făcut-o cu iubire, fără revoltă, și aici se află întreaga diferență. De aceea, la sfârșit, el a regăsit lumina și pacea și ultimele sale cuvinte au fost: *„Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu”*.

Acela care a spus: „*Iar Eu și Tatăl Meu una suntem*, era oare un altul decât cel care spunea: „*Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?*” Nu, dar în prima frază se exprima natura sa divină, iar în cea de-a doua natura sa umană. Desigur, mulți creștini se vor scandaliza: cum îndrăznesc să vorbesc astfel despre Iisus? Dar pentru cei care judecă, care sunt luminați, această explicație pe care vi-o dau nu îi va diminua în niciun fel măreția. Dimpotrivă, ea îi pune în lumină adevărata sa măreție, strădaniile ce el le-a depus pentru a atinge această culme.

Pentru a arăta superioritatea creștinismului, Părinții Bisericii și-au închipuit fără îndoială că au făcut bine afirmând că are ca fondator pe Fiul lui Dumnezeu însuși: fiindcă Dumnezeu însuși a devenit om. Din nefericire, nu este suficient să dorești un lucru și a-l afirma pentru a fi adevărat. Știu că mulți creștini îmi vor spune că nu am înțeles adevărata doctrină a Bisericii. De fiecare dată când am dorit să vorbesc despre acest subiect cu niște credincioși sau chiar preoți, ei mi-au răspuns la fel: Iisus este în același timp adevăratul Dumnezeu și adevăratul om. Și de fiecare dată am fost obligat să le spun că această afirmație este lipsită de sens. De ce? Fiindcă cei două naturi divină și umană nu pot coexista decât în om. Dacă Iisus era Fiul lui Dumnezeu în sensul înțeles de ei, el nu putea fi decât Dumnezeu.

Toți aceia care au urzit aceste teorii despre Iisus adevăratul Dumnezeu și adevăratul om nu au făcut decât să își arate necunoașterea. Da, o necunoaștere anatomică, fiziologică, psihologică... cosmică! Și nu numai că erau neștiutori, dar erau și orgolioși, pentru că făcând din Iisus o ființă care nu putea exista, ei s-au întors împotriva ordinii lucrurilor create de Dumnezeu. Evident, eu știu cât este de greu pentru credincioși să renunțe la ideile pe care nu încetează să le repete de douăzeci de secole. Câte persoane nu mi-au mărturisit aceasta! Înțelegem că ceea ce ne spuneți este realitatea, dar nu putem să ne scoatem din minte ceea ce ne-a fost inoculat din copilărie.

Eu nu voi nega niciodată religia creștină. Când călătoresc, eu obișnuiesc să intru în biserici și temple pentru a mă ruga. Dar semnificația pe care o au pentru mine aceste biserici, aceste temple, ceremoniile ce se derulează aici și cuvântul propagat este evident

diferit de cea pe care le-o dau majoritatea creștinilor.

Dumnezeu a făcut niște legi cărora este imposibil să te sustragi și cel care refuză să le cunoască se îndreaptă spre căi fără ieșire. Una dintre aceste legi este următoarea: oricare ar fi evoluția unei ființe, organismul ei fizic și organismul psihic trebuie să ajungă la un anumit grad de dezvoltare pentru ca Spiritul Divin să poată pătrunde în ea. O ființă umană, oricât de mare, oricât de excepțională ar fi, nu se poate manifesta ca spirit pur. Încarnarea, trupul dacă vreți, se supune legilor materiei. Amintiți-vă de ceea ce a spus Iisus lui Nicodim: *„Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este”*. Acest lucru înseamnă că spiritul și trupul sunt două domenii distincte. Trupul se supune propriilor legi, și nu se supune prea ușor spiritului care dorește să se manifeste prin el.

Iisus nu este fiul lui Dumnezeu în sensul în care, la un moment dat în istorie, Dumnezeu însuși ar fi devenit om. În realitate sunt fiii și fiicele lui Dumnezeu toți cei care devin conștienți de această scânteie pe care Dumnezeu a așezat-o în ei, spiritul lor, și îi dau toate posibilitățile de a se împlini și manifesta. Este ceea ce Iisus a făcut pe deplin, și această însușire este dăruită tuturor oamenilor cu condiția ca ei să înceteze să confunde ceea ce este din rânduiala spiritului cu ce este din rânduiala trupului. Filiația despre care vorbește Iisus este o filiație spirituală, deoarece spiritul este mereu cel care se încarnează în materie pentru a se manifesta prin intermediul ei. Să pretindem că spiritul devin trup sau că Dumnezeu devine om este o aberație care a antrenat obligatoriu multe altele. Străduindu-se să impună creștinilor imaginea lui Iisus pe care și-a fabricat-o ea însăși, Biserica i-a îndepărtat de la adevărata cale a vieții interioare și a adevăratei lucrări spirituale.

Materia este ceva inert, încăpățânat, ce nu încetează să se opună spiritului din noi; și chiar dacă după multe eforturi reușim să o învingem, această victorie nu este de durată, trebuie de fiecare dată să o luăm de la început. Dar când vorbesc despre materie, nu este vorba numai despre materia fizică, ci și despre materia psihică care și ea ni se opune. Am reușit pentru o clipă să o supunem, să o facem să vibreze la unison cu lumea luminii, dar în clipa următoare ea revine la prima

inertie și trebuie să reluăm lucrarea: să medităm, să ne rugăm, să facem exerciții. Evident, încet-încet reușim să o stăpânim tot mai mult, dar pentru a nu a pierde acest control asupra ei trebuie să continuăm neobosit să ne exersăm.

Să luăm cazul unui muzician virtuos: el a reușit să dezvolte niște haruri excepționale, dar oricare ar fi nivelul la care a ajuns, el trebuie să continue să lucreze multe ore, zilnic, pentru a păstra controlul dobândit asupra instrumentului și să exprime prin intermediul lui mișcările cele mai subtile ale sufletului său. La fel, un mistic, un Inițiat, un mare Maestru trebuie zilnic, prin voință, prin meditație, prin rugăciuni să supună materia sa fizică, puterii spiritului. În Evanghelii este menționat în mai multe locuri că Iisus se retrăgea într-un loc izolat pentru a se ruga. Dacă el ar fi fost Dumnezeu însuși, credeți că acest lucru ar fi fost necesar?

Atunci când Spiritul Divin reușește să pătrundă materia unei ființe și să preia conducerea, îi comunică niște vibrații atât de puternice încât chiar corpul fizic pare că devine lumină. Spiritul începe prin a atinge corpul mental (gândul) și pe cel astral (sentimentul), apoi el atinge corpul fizic. Acest fenomen s-a produs pe muntele Tabor când Iisus a fost transfigurat. Viața spirituală începe printr-o lucrare asupra gândurilor și a sentimentelor, dar pentru a fi completă, această lucrare trebuie să atingă și corpul fizic pentru ca el să devină locașul Divinității.

Dacă reluăm cele două episoade ale vieții lui Iisus menționate puțin înainte: coborârea Duhului Sfânt în momentul botezului său și cele trei tentații, vom vedea că prin semnificația lor ele confirmă explicațiile pe care tocmai vi le dau: regăsim acea legătură ce există între luarea în posesie a lui Iisus de către Duhul Sfânt și victoria pe care el o obține apoi în cele trei planuri, fizic, astral și mental. Aduceți-vă aminte, v-am arătat deja, fiecare dintre cele trei tentații atinge un aspect al ființei umane: prima privește corpul fizic, a doua, corpul astral și a treia, corpul mental. Dar după izbânda sa asupra celor trei tentații, ce arată gradul de evoluție la care a ajuns, Iisus trebuia să continue lupta pentru a obține și alte victorii.

Fiindcă îi convenea, Biserica a dorit să îl introducă pe Iisus

într-o lume fabricată de ea, și pentru a-i explica măreția, virtuțile sale excepționale, ea l-a declarat fiul Domnului în sensul în care Dumnezeu însuși putea avea un fiu. Ei bine, nu, nu acesta este adevărul. Nu-mi pasă dacă Biserica, care refuză să admită reîncarnarea, se va scandaliza de cuvintele mele, eu voi susține că, dacă Iisus a putut manifesta niște virtuți atât de extraordinare, înseamnă că în viețile sale anterioare el a înfăptuit deja asupra sa însuși o imensă lucrare. Dar înainte de a-și începe misiunea pentru care s-a încarnat, el trebuia să se instruiască din nou. Ce a făcut între doisprezece și treizeci de ani? El s-a pregătit, a studiat...

Câți vor accepta ideea că Iisus avea nevoie să se instruiască? Pentru creștini, el este de la naștere atotcunoscător, atotputernic, perfect. Nu, fiindcă venind să se încarneze pe pământ, chiar și cel mai evoluat spirit trebuie să parcurgă anumite etape, nu îi este dat imediat totul, el are nevoie să dobândească niște cunoștințe, să se conformeze unei discipline. Diferența față de alte ființe umane este că el progresează foarte repede. Iar gradul de stăpânire de sine, de înțelepciune, de înălțare spirituală pe care Iisus le-a atins la vârsta de treizeci de ani au fost cu totul excepționale.

Toate ființele mari din trecut care revin pe pământ sunt obligate să studieze. Este o lege. Indiferent ce a fost în trecut, fiecare ființă care coboară pentru a se încarna trebuie să reînceapă totul. Chiar și cei mai mari Inițiați uită ce știau și trebuie să reînceapă să se instruiască pentru ca harurile și calitățile lor să se manifeste și în această nouă existență. Bineînțeles, ei ajung mult mai repede decât alții la rezultate remarcabile, dar ei trebuie să lucreze. Această lege se verifică în toate domeniile. Dacă Mozart nu ar fi găsit într-o familie de muzicieni condițiile necesare pentru a-și exersa înzestrările, geniul său nu s-ar fi manifestat într-o manieră atât de strălucită. Dar și el a trebuit să lucreze pentru a-și regăsi cunoașterea din trecut și a merge mai departe. Pe pământ, pentru a nu stagna sau a nu reveni în urmă, trebuie să exersezi mereu, trebuie să te străduiești mereu.

Da, oricare ar fi fost în trecut măreția unei ființe umane, ea nu o va regăsi decât lucrând. Chiar și cei mai mari Inițiați, cei mai mari Maeștri, în ciuda puterii și cunoașterii ce le posedau în precedentele

încarnări, trebuie să depună mari eforturi pentru a le regăsi, fiindcă nimic nu este definitiv cucerit. De la o existență la alta, ei trebuie să reia lucrarea, să se exerseze, să lupte. Este un început continuu. Până când?... Acest lucru numai Dumnezeu îl știe. Noi avem un singur lucru de făcut: să continuăm să lucrăm.

Mulți creștini nu vor accepta nici ideea că Iisus a avut nevoie de niște Maeștri pentru a fi instruit. Fie că acceptă sau nu, aceasta este realitatea, fiindcă un Maestru este asemenea moașei care ajută la aducerea pe lume a copilului. Acest lucru nu înseamnă că moașa trebuie să fie mai evoluată și mai instruită decât acel copil; ea poate fi analfabetă, sau limitată, proastă, iar acel copil poate fi un viitor geniu, dar ea este cea care îl ajută să se nască.

Eu nu spun că Maeștrii care l-au instruit pe Iisus erau mai mari decât el, dar ei au făcut ce a făcut și moașa. Chiar și cei mai importanți fii ai Domnului au nevoie să conteze pe un ajutor exterior pentru a ieși din găoace și a ajunge la maturitatea spirituală, Iisus aduce cu el o cantitate mare de cunoaștere acumulată de-a lungul încarnărilor lui anterioare, dar el a trebuit să se instruiască din nou și să primească o inițiere pentru ca acea cunoaștere să iasă la suprafață.

Știm că un copil care a fost lăsat singur, care nu a avut alături de el adulți pentru a-l învăța să stea pe picioarele sale, să vorbească, se comportă ca un animal: el continuă să umble în patru labe, să emită niște sunete nearticulate și este foarte dificil, uneori chiar imposibil, să mai fie educat. Oricât de măreț ar fi un spirit care locuiește un corp, un copil, un adolescent are nevoie alături de el de niște adulți capabili să trezească acel spirit. Un copil poate manifesta mai târziu calități intelectuale sau morale superioare adulților care l-au educat, iar un discipol poate deveni superior Maestrului său; dar, la fel cum un copil are nevoie de niște părinți, cel mai mare fiu al Domnului are și el nevoie de niște părinți în lumea spirituală.

Vedeți voi, trebuie să vă străduiți să înțelegeți lucrurile cu mai multă deschidere și profunzime, în conformitate cu fenomenele petrecute în natură, deoarece natura este cartea în care vom găsi toate explicațiile de care avem nevoie. Nu trebuie să „inventăm” niște explicații, ci să constatăm ceea ce există, și atunci totul devine foarte

simplu.

Toți oamenii sunt plămădiți din aceeași chintesență divină. Diferența dintre ei constă în faptul că unii au învățat să lucreze asupra acestei chintesențe pentru a o dezvolta, în timp ce alții o lasă să doarmă. Tocmai această chintesență este denumită imaginea Domnului.

Evident, dacă ne comparăm cu Iisus, diferența dintre noi și el este imensă. Dar dacă nu am fi fost din aceeași chintesență ca a sa, el nu ar fi spus: „Veți face aceleași lucruri ca mine, veți putea face chiar unele mai mărețe: Pentru a face aceleași lucruri, trebuie să fii de aceeași natură ca a sa. Plumbul nu poate face ceea ce face aurul, fiindcă nu este de aceeași natură. Cât despre noi, se poate spune că închidem în noi un atom de aur înconjurat de o zgură de materiale ieftine. Iar lucrarea noastră constă în a transforma aceste materiale ieftine în aur. Acesta este adevăratul sens al lucrării alchimice.

Articol VI. Cap. 6 – Iisus, arhiereu după rânduiala lui Melchisedec

Într-un pasaj din Epistola către Evrei, sfântul apostol Pavel scrie: *„Unde Iisus a intrat pentru noi ca înaintemergător, fiind făcut Arhiereu în veac, după rânduiala lui Melchisedec”*.

Melchisedec... cine este acest personaj misterios? Numele său înseamnă: *„Rege ai Dreptății”*, și este menționat numai de două ori în Biblie. Prima dată de către Moise în Facerea: *„Și când se întorcea Avram, după înfrângerea lui Kedarlaomer și a regilor uniți cu acela... Melhisedec, regele Salemului, i-a adus pâine și vin. Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului celui Preaînalt”*. Iar a doua oară este de sfântul Pavel, în Epistola către Evrei, care spune despre el: *„rege al Salemului, adică rege al păcii, fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, ci, asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pururea”*. Melchisedec era deci regele Salemului. Unde se află acest regat? Cum să înțelegem regalitatea lui Melchisedec? Este el și un rege pământean sau numai un rege celest? Cum a știut Moise că există?... Iar ceea ce sfântul Pavel spune despre el, de unde l-a învățat?... Cu siguranță de la maestrul său, Gămăliei, care era scrib, fiindcă în tradiția orală a evreilor se transmitea un

învățămant privind-l pe Melchisedec.

Melchisedec este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ însărcinat de El să supravegheze dezvoltarea umanității. Sub ce formă poate exista o ființă care nu are nici tată, nici mamă, nici început, nici sfârșit? Pentru a exista, trebuie să ai un corp; și de fapt există un corp, dar nu un corp în sensul în care noi îl înțelegem. Corpul său este alcătuit dintr-o substanță eterică pe care o poate materializa când hotărăște să se înfățișeze unei ființe umane, și astfel el are puterea de a apărea și a dispărea.

Melchisedec este deci acea entitate pe care Dumnezeu a însărcinat-o cu o misiune specială pe pământ. Nu știm de când a primit această sarcină, dar el este mereu aici și va fi până la sfârșitul lumii. Toți marii Maeștri și Inițiați apar și dispar, în timp ce Melchisedec continuă să rămână. Această regat al Salemului peste care domnește nu este un regat terestru; „Salem” înseamnă pace, iar acest loc este simbolic. Regatul lui Melchisedec este cel al Inițiaților; toți sunt instruiți în preajma lui, toți l-au avut instructor pe Melchisedec. El este mereu viu, putem intra în legătură cu el, și aceasta se poate întâmpla oriunde ne-am afla. O tradiție spune că el locuiește într-o împărăție subterană din Agartha (filosoful René Guénon a tratat acest subiect în cartea sa „Regele lumii”). Dar există regiuni de nepătruns în Himalaya ce întrunesc condiții propice pentru a-l întâlni.

Referindu-se la scrierile pe care se bazează creștinătatea, sfântul Pavel ne transmite ceva esențial când scrie că Iisus „*era preotul Dumnezeului celui Prea înalt... după rânduiala lui Melchisedec*”. Acela care intră într-un ordin trebuie să se supună unei discipline, unor reguli, unui ritual. Cum a putut afirma sfântul Pavel, care vedea în Iisus o ființă sublimă, că acesta aparține unui ordin? El îl situează astfel sub autoritatea unei ființe care îi este superioară: Melchisedec. Dar oare aceasta îl reduce pe Iisus?” Nu. Iisus nu se simte minimalizat. Creștinii vor refuza poate acest adevăr, nu Iisus.

Iisus a venit să se încarneze pe pământ pentru a arăta oamenilor cum un fiu al omului se poate manifesta ca un fiu al Domnului. El a primit această misiune de la Melchisedec, deoarece Melchisedec recunoștea în el aceeași înălțare spirituală, aceeași lumină. Dar

Melchisedec nu coboară pe pământ pentru a avea un corp printre oameni; spiritul său este cel care îi instruiește și pătrunde în ei când aceștia sunt capabili să se înalțe până la el.

Iisus trebuia să vină și să plece, dar Melchisedec rămâne, fiindcă el are o altă misiune de împlinit. Veți spune că nici Iisus nu a plecat fiindcă a spus: *„și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului”*. Da, Iisus se află în continuare aici, el continuă să lucreze în corpul eteric al pământului. Dar Melchisedec are o altă însărcinare: el instruiește toți Marii Maeștri ai omenirii. De aceea poate fi cunoscut sub alte nume, în funcție de tradițiile în care este menționat. Când am fost în India, i-am întrebat pe unii yoghini, pe unii preoți: *„Există în tradiția voastră vreo ființă care este reprezentantul Domnului pe pământ și trăiește veșnic? Cum o numiți?”* Ei mi-au răspuns: *„Da, există o asemenea ființă și o numim Markande”*.

Dar ce loc a conferit creștinătatea lui Melchisedec? El a fost aproape complet uitat. Atâtea biserici au fost închinat lui Hristos, Fecioarei, îngerilor, apostolilor, sfinților! Și nu numai biserici, aproape toate meseriile au fost plasate sub protecția sfinților și a sfintelor: iar mulți credincioși își au sfinții lor preferați: sfântul Anton, sfânta Brigitta, sfânta Odile, sfântul Martin, sfântul Francisc etc. Eu nu mă împotrivesc, dar de ce să îl uităm pe Melchisedec, singura comparație pentru Iisus? Îmi veți spune că el este reprezentat pe o fațadă a catedralei din Chartres. Da, este adevărat, l-am văzut... Dar ce chip i s-a dat! Șters, fără expresie, ca și cum ar fi extenuat, aproape inexistent. Mi s-a rupt inima văzând cum această ființă atât de măreață, de puternică, de luminoasă, este reprezentată cu niște trăsături atât de nesemnificative.

Pentru a-și îndeplini misiunea sa în lume, Melchisedec are sub comanda sa milioane de lucrători, îngeri, arhangheli, spirite ale naturii, dar și sfinți, profeți, Inițiați. El îi pune la lucru ca să contribuie la evoluția omenirii. Este adevărat că Melchisedec este ființa cea mai misterioasă care există în tradiția inițiativă, dar merită să ne gândim la el, să ne legăm de el și să ne rugăm lui.

În anumite sanctuare antice, exista tradiția ca unii preoți și preotese să aibă ca unică însărcinare în temple întreținerea unui foc ce

nu trebuia să se stingă niciodată. Și la ora actuală, există încă în biserici candelă care ard zi și noapte. Focul, flacăra, lumina în biserici și temple amintesc prezența Divinității în univers, dar și în om. Acest foc este iubirea care, asemenea imaginii soarelui, trebuie să ardă fără încetare în inimă. Melchisedec întreține acest foc pe pământ, iar toți cei care sunt pregătiți își pot aprinde inima la flacăra sa.

Dar focul poate fi alimentat numai datorită sacrificiului. De aceea Melchisedec a fost numit preotul Dumnezeului celui Preaînalt. Cel care sacrifică evocă pentru cei mai mulți oameni un personaj înspăimântător care, înarmat cu o spadă, se pregătește să taie capul unui animal sau uneori chiar al unei ființe umane. Nu, adevăratul sacrificator este cel care posedă secretul transmutării materiei, care este chiar condiția vieții; iar această transmutare se poate face numai prin foc, focul fizic, dar mai ales focul spiritual, iubirea. Viața este posibilă numai datorită sacrificiului, și întreaga învățătură a lui Iisus este marcată de pecetea sacrificiului semn ce se plasa sub autoritatea lui Melchisedec, preotul Dumnezeului celui Preaînalt.

În același timp în care îi aducea lui Avram pâinea și vinul, Melchisedec i s-a adresat cu următoarele cuvinte: *„Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului”*. El i-a revelat astfel un nume al Domnului pe care acesta nu îl cunoștea încă: El-Elyon, Cel Preaînalt. Acest nume este menționat la începutul Psalmului 90: *„Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt: Ioșev beseter Elyon”*. Dumnezeu este creatorul cerului și pământului, de aceea El este numit Cel Preaînalt. Acela prin care universul și creaturile au început să existe se află deasupra a tot, nimic și nimeni nu îl pot depăși. Și cum creația se bazează pe sacrificiu, fiecare religie din univers a fost încredințată unui întemeietor care răspunde de ea. Iar Melchisedec, preotul Celui Preaînalt își exercită funcția în primul sefirot: Kether.

De ce Melchisedec, preot al Celui Preaînalt, s-a dus în fața lui Avram să îi dea pâinea și vinul? Avram învinsese pe unul dintre dușmanii săi: Kedarlaomer, regele Elamului, și pe regii care îl însoțeau, regii Sodomei, Gomorei etc. Atunci Melchisedec, regele Salemului îi aduce pâinea și vinul. Mulți își vor închipui că este vorba despre un simplu cadou. Un rege oferă în general niște cadouri costisitoare; în

acea epocă erau niște animale rare, niște pietre prețioase, metale, țesături, lemne prețioase... Se spune în Facerea că, pentru a-și manifesta respectul și recunoștința, *„Avram i-a dat lui Melchisedec zeciuală din toate”*. Cum să interpretăm și aceasta? Oare Melchisedec avea nevoie ca Avram să îi dea niște vite sau produse din recolta sa? Cu atât mai mult cu cât îi dădea toate acestea în schimbul unei bucăți de pâine și puțin vin! Cum să înțelegem inegalitatea acestui schimb!

Ca în multe alte povestiri biblice există niște simboluri ce trebuie aprofundate transpunându-le în viața psihică. Regii învinși de Avram reprezintă niște manifestări ale naturii inferioare, instinctele primare, distrugătoare, pe care Fiecare om trebuie să le învingă ca să scape de moarte. Când a reușit, el primește pâinea și vinul vieții. Fiindcă pâinea și vinul sunt evident și niște simboluri ce rezumă o întreagă știință.

Această știință ce ne poate revela întreaga lor importanță este ultima cină pe care Iisus o ia cu discipolii săi, deoarece în cursul acestei cine Iisus a refăcut pentru discipolii săi ceea ce Melchisedec a făcut pentru Avram. Nu se știe ce i-a spus Melchisedec lui Avram aducându-i pâinea și vinul, dar se cunoaște ce a spus Iisus discipolilor săi. În timpul acestei cine, Iisus a luat pâinea și a dat-o discipolilor săi spunând: *„Luați, mâncați, acesta este trupul Meu”*. Apoi a luat o cupă cu vin și i-a invitat să bea rostind: *„Beți dintru acesta toți, căci acesta este Sângele Meu. Și a adăugat: „Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică”*. Aceste cuvinte pe care le aud de fiecare dată creștinii la slujbă ar fi trebuit să îi lămurească asupra distincției făcute de Iisus între el și acest principiu cosmic ce este denumit Hristos. Altminteri, s-ar înțelege că ei ar trebui să mănânce cu adevărat trupul său și să îi bea sângele, ceea ce este lipsit de sens.

Cum să înțelegem deci această pâine și acest vin pe care Iisus le prezintă ca trupul și sângele său? Sunt simbolurile celor două principii masculin și feminin pe care se sprijină întreaga creație. În toate regnurile naturii, și până la lumea divină, întâlnim manifestările acestor două principii. Să observăm numai că această culoare albă este în general asociată cu pâinea și culoarea roșie, cu vinul. Albul și roșu sunt cele două culori ale vieții, începând cu sângele care este compus

din globule albe și globule roșii. Aceste două culori sunt de asemenea prezente în momentul primelor raporturi sexuale dintre un bărbat și o femeie: bărbatul aduce albul și femeia, roșul. Fără să mă opresc asupra acestor detalii, voi reaminti că în țările unde anumite tradiții sunt încă vii, se acordă o mare importanță virginității femeii în momentul căsătoriei. Iar când copilul este conceput, el este hrănit mai întâi cu sânge (roșul) în pântecul mamei sale; apoi, când se naște, cu lapte (albul).

Din punct de vedere simbolic, pâinea și vinul se află deci în legătură cu perpetuarea vieții, și ele rezumă deopotrivă toate alimentele necesare hranei omului. Nu se bea vin în toate locurile de pe pământ, există chiar unele religii ce îl interzic credincioșilor lor, dar vinul rămâne simbolul lichidului hrănitor complementar hranei solide: pâinea. Veți spune că băutura noastră principală este mai ales apa. Da, este adevărat. Dar de ce la nunta din Caana, Iisus a schimbat apa în vin?... Și nu a dat în seara Cinei discipolilor săi apă. Apa are o altă semnificație în gândirea lui Iisus, și trebuie să știm să ne orientăm printre simboluri.

Nici preoții care rostesc slujba nu îi cunosc, deseori, sensul profund și universal. Pâinea și vinul pe care îl prezintă credincioșilor ca trupul și sângele lui Hristos din care ei se vor hrăni, trebuie interpretate ca niște realități spirituale pentru a pătrunde în conștiința lor. Atât timp cât creștinii nu vor înțelege procesele psihice, spirituale, care sunt ascunse în spatele pâinii și vinului, împărtășania nu le va fi de folos. Pentru a se hrăni cu adevărat din trupul și sângele lui Hristos, trebuie să învețe să vadă în ei simbolurile înțelepciunii și ale iubirii divine. În acel moment, ei vor găsi în acea pâine și vin o hrană pentru sufletul și spiritul lor, și vor atinge încet-încet acel grad superior al vieții pe care Iisus îl numește „viață veșnică”.

Iisus și-a sacrificat apoi trupul și sângele în mod fizic, pe cruce, acest sacrificiu nu poate aduce însă mare lucru celui care nu a înțeles deja ce semnifică în planul spiritual împărtășania cu pâine și vin. Noi ne hrănim cu pâine, bem vin, și înghițind această hrană întreținem viața în noi. Dar noi nu absorbim numai alimente, ci și niște sentimente, gânduri, dorințe, ce intră în constituția ființei noastre. Ca

simboluri, pâinea și vinul au deci o aplicație în diferitele noastre organisme, fizic, psihic și spiritual.

Hrana este condiția vieții în toate planurile. Or, ce înseamnă a te împărtăși? A mânca și a bea. Noi mâncăm și bem cu ajutorul gurii, al tuturor organelor de simț, dar deopotrivă și mai ales prin inima noastră, prin intelectul, sufletul și spiritul nostru. A te împărtăși înseamnă a primi viața, a participa la viață, la viața spirituală. Iar viața spirituală este rezultatul unei întâlniri? Întâlnirea înțelepciunii și a iubirii, a luminii și a căldura. De câte ori nu v-am spus: „Meditați asupra soarelui, impregnați-vă de lumina și căldura sa: veți începe să aveți o idee despre ce reprezintă, în planul spiritual, trupul și sângele lui Hristos, și veți gusta viața veșnică”. Hristos ne dă zi de zi trupul său ca hrană și sângele său de băut. Dar care sunt creștinii care se vor strădui să înțeleagă?

Pentru a înțelege adevărata dimensiune a împărtășaniei, suntem obligați să mergem foarte departe în trecut până la Melchisedec, care a dat primul pâinea și vinul lui Avram. Sfințirea pâinii și a vinului de către preot nu reprezintă acum pentru mulți creștini decât repetarea unui eveniment istoric ce s-a produs într-o zi, acum două mii de ani la Ierusalim. Este adevărat că, după ce le-a dat pâinea și vinul discipolilor săi, Iisus a spus: *„Aceasta să faceți spre pomenirea Mea”*. Dar este prea puțin numai să îl pomenim, nu vom fi scutiți să aprofundăm imensa semnificație dată de Iisus acestui act. De ce nu a creat el un alt ritual? El putea, dar a repetat ceea ce a făcut Melchisedec înaintea sa. Aceasta ne arată nu numai importanța ce o acorda acestui act, dar și voința sa de a sublinia apartenența la seminția lui Melchisedec.

Articol VII. Cap. 7 – Omul Iisus și principiul cosmic al lui Hristos

Iisus „singurul fiu al Domnului”...Cel care vrea să pătrundă în mintea tuturor acestor Părinți ai Bisericii, a tuturor acestor papi, a tuturor acestor cardinali care s-au reunit în concilii pentru a dezbate și a decide ce este considerat acum o doctrină indiscutabilă, trebuie să citească niște lucrări foarte încălcite. Eu am citit unele dintre aceste lucrări, dar la ce bun să vă vorbesc despre ele? Oare Iisus a avut nevoie de mulți interpreți pentru a fi înțeles?... Nu numai că acești interpreți

au reușit să încurce totul, dar pozițiile atât de rigide, de fanatice, ce le-au adoptat, i-au împins pe creștini, în anumite epoci, să comită cele mai îngrozitoare atrocități: să îi prigonească pe eretici, să îi întemnițeze, să îi tortureze, să îi condamne la ardere pe rug, să măcelărească popoare întregi...

În Predica de pe munte, Iisus a spus: *„Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”*. Dar pentru a-i convinge pe „necredincioși” că Iisus era fiul unic al Domnului, creștinii au dezlănțuit peste tot războiul. Nu numai că nu observau cât de contrazis era mesajul evanghelic, dar ei credeau cu tărie că Dumnezeu îi va recompensa într-o bună zi. Să lăsăm însă toate acestea deoparte...

Dorind să facă din Iisus unicul fiu al Domnului, creștinii au confundat planul uman și planul divin, planul istoric și planul cosmic.

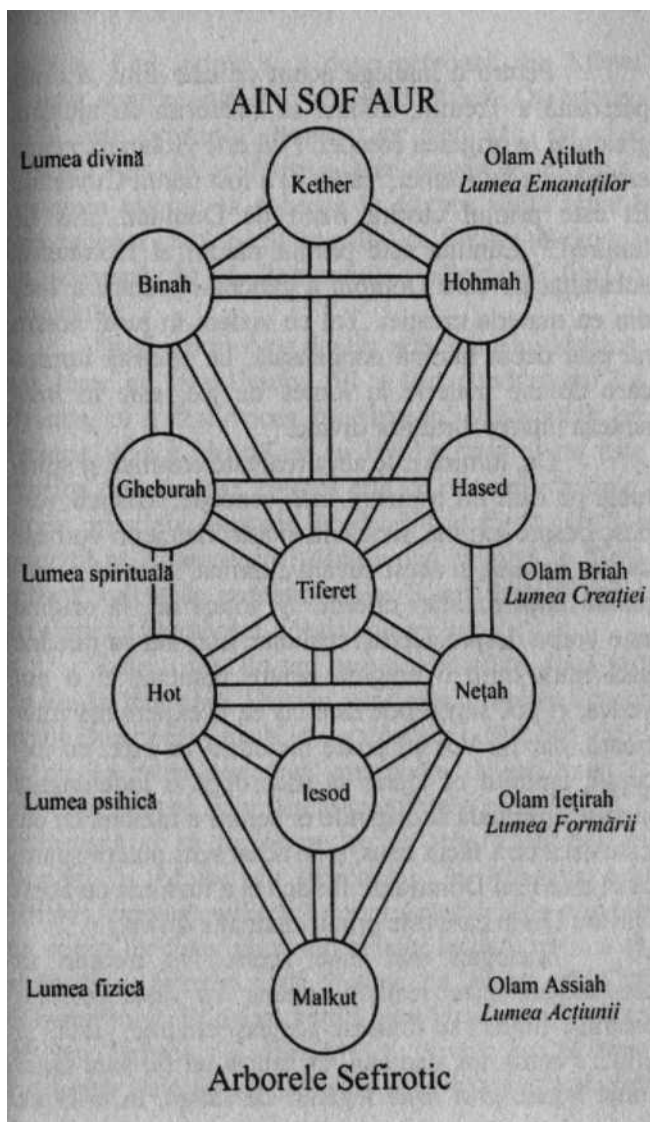
Ca principiu cosmic, se poate spune că „Fiul”, a doua persoană a Sfintei Treimi, este unicul fiu al Domnului. Acestui principiu cosmic i s-a dat numele de Hristos, și prin lucrarea sa, omul Iisus s-a identificat cu acest principiu cosmic. Întreaga confuzie vine din faptul că nu s-a știut să se interpreteze cuvântul „fiu. Hristos este Fiul Domnului la fel cum este și emanația sa directă. Pentru a înțelege această idee, trebuie însă să ne raportăm la Arborele Sefirotic al cabaliștilor și la teoria lor a emanațiilor. Eu v-am menționat deja că Arborele Sefirotic constituie pentru mine cel mai bun sistem de explicație din univers. În aparență, este o schemă foarte simplă, dar posibilitățile sale de aplicație ajung la infinit.

Atunci când creștinii prezintă Sfânta Treime ca un mister al unicului Dumnezeu în trei persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ei transmit numai o noțiune ce se află în Arborele Sefirotic. Lumea divină, Olam Așiluth, este formată din trei sefiroți Kether, Hohmah și Binah. Creștinii denumesc deci această trinitate cosmică Dumnezeu, și afirmând că Dumnezeu are un Fiu unic, ei se inspiră din teoria cabalistică a emanațiilor. Atingem însă aici un domeniu aproape de neconceput pentru un creier uman, de aceea vom fi înțeleși numai utilizând niște imagini.

Se spune că Dumnezeu a creat lumea „ex nihilo”: din nimic. Or, „nimic” nu există. „Nimic” corespunde acelei realități pe care cabaliștii

o numesc Am Sof Aur: lumină fără sfârșit. Dar acest cuvânt lumină ne poate induce chiar în eroare, fiindcă pentru noi lumina nu este numai ceea ce vedem, dar și ceea ce ne permite să vedem. Or, Am Sof Aur, așa cum o înțeleg cabaliștii, este o lumină dincolo chiar de lumină, o lumină de o natură ce poate fi confundată cu întunericul; este Absolutul, Nemanifestarea, absența aparentă a oricărei mișcări.

Pentru a ieși din această aparență de întuneric și imobilitate, Absolutul și-a impus niște limite. El a circumcis deci un spațiu, apoi revărsându-se peste acest spațiu, a format un prim receptacul pe care l-a umplut cu emanațiile sale. Acest prim receptacul este Kether, primul sefirot. Iar Kether, revărsându-se la rândul său, l-a format pe Hohmah. Apoi Hohmah l-a format pe Binah, și tot așa până la Malkut, pământul. Fiecare sefirot este o emanație a precedentului. Plecând de la Kether, se poate spune că întreaga creație nu este decât un neîntrerupt

proces prin care lumina s-a condensat neîncetat. Da, creația este mereu lumina care se naște din lumină.

Pentru a înțelege acum ce este Fiul, a doua persoană a Treimii, trebuie să călătorim cu ajutorul gândului la originea creației. Fiul este Hohmah, prima emanație a lui Kether, Tatăl. El a fost numit Cuvântul.

El este primul cuvânt rostit de Domnul: „Să fie lumină!” Lumina este primul născut al Domnului, substanța pe care Domnul a generat-o pentru a face din ea materia creației. Tot ce vedem în jurul nostru nu este decât lumină condensată. Iar această lumină care devine materie în lumea de jos, este în înalt sinteza tuturor virtuților divine.

Da, lumina este acea realitate cosmică și spirituală pe care nu o putem încă concepe. Misticii vorbesc despre lumină, fizicienii și astrofizicienii vorbesc despre lumină, și acest cuvânt „lumină” pare să corespundă unor realități diferite. Și totuși nu, la origine este vorba despre aceeași realitate. Lumina va rămâne însă mult timp o enigmă pentru oameni; ei o pot vedea, o pot simți, pot face cu ea o experiență interioară, dar nu vor ști poate niciodată ce este, cu excepția faptului că ajung să urce după o îndelungată lucrare spirituală la originile ei pentru a fuziona cu ea. Este ceea ce a făcut Iisus, și în acest sens putem spune că el este Fiul Domnului: fiindcă el a fuzionat cu acest Cuvânt Divin care este prima emanație divină.

Înțelegeți mai bine acum. Nu trebuie să confundăm niște realități umane cu niște realități cosmice fiindcă se folosesc aceleași cuvinte, „tată” și „fiu”. Pentru noi, oamenii, un tată și un fiu sunt două ființe legate prin niște legături de sânge, în timp ce Tatăl și Fiul, prima și a doua persoană din Sfânta Treime aparțin unui ordin complet diferit. Dumnezeu Tatăl este principiul creator; iar Fiul său, pe care creștinii l-au numit Hristos, este emanația sa. Acest principiu trebuie să coboare în fiecare ființă umană prin puterea Duhului Sfânt astfel ca fiecare să devină un adevărat fiu al Domnului, o adevărată fiică a Domnului.

Iisus a primit pe deplin principiul lui Hristos, dar Iisus nu este Hristos. El a fost conductorul lui Hristos, el a fost vocea lui Hristos, el l-a slujit pe Hristos, el s-a identificat cu Hristos, dar el nu este Hristos. Eu vă repet, Hristos este un principiu cosmic. Acest principiu se poate încarna într-o ființă care s-a pregătit să îl primească; dar de una singură, o ființă umană, oricât de excepțională ar fi, nu poate fi unica încarnare a Domnului, aceasta nu are sens.

Iisus a fost un om care a trăit acum două mii de ani în Palestina. Hristos, care este al doilea aspect al lui Dumnezeu însuși, nu a avut

niciodată corp fizic și nu va avea niciodată, nu poate deveni om, el pătrunde numai în sufletele și spiritele pregătite să îl primească și să fuzioneze cu el. Așa a pătruns în Buddha, în Moise, în Zoroastru, în Pitagora etc. Hristos, care este un spirit de lumină și iubire, rămâne un spirit. Iar Iisus, ca și toți ceilalți Inițiați, trebuia să străbată o întregă cale înainte ca acest spirit să coboare în el. El a fost numit Iisus Hristos, nu pentru că era Hristos, ci fiindcă l-a primit pe Hristos. Înțelegeți bine aceasta, Hristos este o entitate divină care nu are nimic de învățat pe pământ, dar Iisus, da. Iisus trebuia să se instruiască. Iisus omul nu s-a putut sustrage instrucției terestre și s-a pregătit treizeci de ani pentru misiunea sa.

Dacă se poate spune că Iisus era Dumnezeu, este în sensul în care voi, eu, animalele, pomii, pietrele, stelele sunt deopotrivă Dumnezeu. Fiindcă tot ce există a ieșit din substanța divină, totul este Dumnezeu. Singura diferență se află în conștiință, iar Iisus avea conștiința cea mai înaltă a prezenței Domnului în el. Această conștiință trebuie deci să o dezvoltăm, până când ne vom topi în Divinitate și să spunem asemenea lui Iisus: *„Iar Eu și Tatăl Meu una suntem”*.

Cum să nu ne gândim că această identificare a unui om cu Divinitatea nu s-a produs niciodată înainte de Iisus și nu se va produce niciodată după el? O asemenea afirmație înseamnă a nega esențialul învățaturii lui Iisus ce se bazează pe cunoașterea naturii divine a omului, a tuturor oamenilor, deoarece el spune: *„Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este*. Cui i se adresa el? Iar atunci când spunea: *„Cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face”* ... Dacă ar fi fost Dumnezeu însuși, credeți oare că ar fi putut spune oamenilor că va face niște lucrări superioare celor ale Domnului?

Creștinii sunt atât de obsedați de credințele ce li se impun de secole încât nu pot citi nici măcar corect un text ce îl au sub ochi. Textul există, este scris, dar ei nu văd, nu înțeleg. Ne întrebăm chiar cum se întâmplă că această frază nu a fost suprimată. Dacă s-ar fi dorit păstrarea cu adevărat a distanței dintre oameni și Iisus, *„fiul unic al Domnului”*, deci Dumnezeu însuși, ea ar fi trebuit suprimată!

Prin cuvintele sale, prin exemplu său, Iisus a venit să îi

conștientizeze pe oameni de filiația lor divină. Dar cum vrea Biserica ca ei să se inspire din acest exemplu, fiindcă spunându-le că este Dumnezeu, ea a creat între ei și el o distanță incomensurabilă? Ea avea sarcina să clarifice învățătura lui Iisus arătând că umanul nu există decât locuit de divin și că vocația sa este de a se apropia din ce în ce mai mult de acest divin ce îl poartă în sine. Confectionând tot soiul de povești imaginare privindu-l pe Iisus însuși, nu numai că ea nu a clarificat această învățătură, dar a umbrit-o fără încetare.

Vorbeam într-o zi cu un profesor universitar specialist în istoria religiilor care îmi spunea că anumiți istorici aveau o explicație a faptului că Biserica a dorit să îl prezinte pe Iisus ca Dumnezeu: cauza se afla în condițiile în care creștinismul a început să se difuzeze în imperiul roman. Era imposibil să convertești popoare întregi la o religie al cărei fondator a fost o victimă. Iisus martirizat și crucificat prezenta o imagine de slăbiciune ce nu putea convinge multă lume. Deja morala pe care o predica: blândețea, umilința, iertarea jignirilor, sacrificiul, le-ar sugera unora că este o religie pentru femei și sclavi. În plus, chiar împăratul roman era considerat ca o divinitate. Chiar dacă era un tiran sângeros, un incapabil sau un nebun, i se dădea titlul de „zeu”, trebuia să te închini în fața statuilor lui și după moartea sa intra în panteonul divinităților romane. Iisus nu trebuia deci să fie considerat inferior unui împărat roman. Astfel, fiindcă a spus că era fiul Domnului, Părinții Bisericii au fost încet-încet convinși să îl prezinte ca încarnarea vie a lui Hristos; și fiindcă era mort, era nevoie să învie și să urce la cer, exact ca împărații romani.

Desigur, este o explicație. Dar trebuie să judecăm... De cât timp s-a prăbușit imperiul roman?... S-au scurs veacuri întregi de când nu mai există vreun împărat la Roma, dar Biserica continuă să ticluiască aceleași lucruri privindu-l pe Iisus. Eu știu că nu sunt singurul care gândește astfel. Chiar în cadrul Bisericii, unii nu cred sau nu mai cred că Iisus poate fi asimilat cu Hristos. Ei nu o spun pentru a evita niște scandaluri sau, dacă încearcă să o spună, li se închide imediat gura. Cum să facem ca Biserica să recunoască acum asemenea greșeli?

Biserica l-a confundat pe Iisus cu Hristos, nu atât pentru prestigiul lui Iisus, cât pentru prestigiul ei, fiindcă avea de dobândit și

păstrat un prestigiu. Fără îndoială, ea a dorit de asemenea să facă bine creștinilor și să îi încurajeze prezentându-l pe Iisus într-o lumină măreață. Poate că pe moment aceasta putea face bine unora, dar vine întotdeauna și clipa în care o religie nu se poate menține pe niște afirmații greșite. De altfel, se observă bine acum ceea ce se întâmplă din ce în ce mai mulți credincioși părăsesc bisericile.

Preoții, episcopii, cardinalii se reunesc pentru a comenta acest fenomen ce îi îngrijorează. Este adevărat, oamenii se îndepărtează de biserică. Ei nu mai au credință sau adoptă niște credințe amestecate din care nu înțeleg mare lucru, dar a cui este vina? Fiecare ființă umană vine pe lume marcată de o amprentă divină, iar dacă nu conștientizează sau își pierde această conștiință, este pentru că preoții, pastorii, popii nu și-au îndeplinit corect lucrarea.

S-ar spune că Biserica nu a dorit să vadă unde se afla adevărata măreție a lui Iisus, acest bărbat care a venit într-o zi să arate celorlalți oameni că erau toți de esență divină, toți, în mod egal, fii și fiice ale aceluiași Tată Ceresc. În loc să se străduiască în zadar să demonstreze și să repete că Iisus era Hristos, ar fi fost mai util ca ea să explice oamenilor ceea ce ei înșiși sunt. Da, cheia religiei este ca omul să învețe înainte de toate cine este el. Numai astfel el va putea înfăptui o lucrare în profunzime. Până atunci, el nu va emite decât niște teorii și crezuri despre ceva ce nu cunoaște: el însuși.

Dacă prin natura sa, Iisus ar fi fost diferit de toți ceilalți oameni, cum ar fi putut spera că ar fi fost înțeles de ei și mai ales să fie un exemplu pentru ei. Dacă v-aș cere să îi predicați unei găini, unui șoarece sau unei pisici spunându-le: „Vedeți, eu compun niște simfonii și opere, scriu niște poeme, fac unele cercetări despre atom și stele, observați-le bine cum le fac și faceți ca mine”, mă veți privi cu uimire întrebându-vă dacă nu mi-am pierdut mințile... Deoarece aceste animale nu sunt de aceeași natură ca voi, nu le puteți cere să acționeze ca voi. Se va concluziona deci că Iisus era smintit, fiindcă e! care era Dumnezeu, nu-i așa, a cerut oamenilor să facă aceleași lucruri ca el, promițându-le chiar că vor face unele mai mărețe. Ei da, trebuie să judecăm totuși puțin. De ce religia este un domeniu în care judecata nu-și mai găsește loc?

Această afirmație greșită despre îndumnezeirea lui Iisus antrenează niște consecințe jalnice, dintre care cea mai gravă este această distanță de nestrăbătut ce s-a creat astfel între oameni și Iisus. Și pentru că Iisus era atât de departe, trebuia să existe un intermediar între el și oameni; desigur, Biserica și-a conferit acest rol de intermediar spunând: „Nu există mântuire fără Biserică”. Ce orgoliu, ce înfumurare! Și astfel creștinii sunt poate mândri să aparțină unei religii în care li se spune că Dumnezeu însuși a coborât pe pământ să îi salveze. Din nefericire, nu această credință îi va salva. Pentru a fi salvați, ei au nevoie să știe că acela care a venit să le dea exemplu nu este de o altă natură ca a lor, și că au la rândul lor posibilitatea de a deveni asemenea lui.

Credința că acum două mii de ani Dumnezeu a dorit să-și exprime iubirea de oameni trimitându-și pe pământ unicul fiu a fost poate de ajutor, într-o perioadă, unii dintre ei au evoluat, dar acum trebuie înlăturată o asemenea enormitate. Fiindcă nu este o înțelegere corespunzătoare a iubirii Domnului care este imensă, nepuizabilă, infinită. Dumnezeu a avut mulți fii... și fiice. El are și va avea încă mulți. De milioane de ani, El trimite niște ființe excepționale pe pământ pentru a-i lumina pe frații și surorile lor, și va mai continua să trimită și altele. El nu are ce face cu acei creștini care îi interzic să trimită pe oricine după Iisus sau care povestesc că înainte de venirea lui Iisus oamenii au fost lipsiți de adevărata lumină.

Ce se întâmplă cu acele ființe care au creat niște culturi și civilizații admirabile? După moarte, sufletele lor erau condamnate să trăiască veșnic departe de chipul Domnului, trăind nefericirea de a nu cunoaște religia creștină. Citiți-l pe Dante și veți vedea că, după părerea lui, chiar și niște filosofi ca Platon erau condamnați să trăiască în Infern. Dante a fost cu siguranță un foarte mare poet, dar a fost și el deformat de învățătura Bisericii. Cum să ne închipuim că oricare creștin, sub pretext că a fost botezat, merită mântuirea pe care Platon nu o merită? De unde aceasta pretenție a Bisericii de a-și impune astfel de credințe? Ca și cum mântuirea oamenilor ar depinde de epoca în care au trăit: înainte de Iisus, după Iisus! Biserica se poate încăpățâna să fixeze un început și un termen revelației divine, dar Domnul nu este

impresionat de aceste decrete și nu ține cont de ele.

Religia creștină nu își va pierde nimic din măreția sa dacă nu se va mai afirma că Hristos însuși a coborât pe pământ în persoana lui Iisus. De ce să continuăm să ne dorim ca baza creștinismului să se afle pe o afirmație atât de nesăbuită? Arătați-mi unde sunt rezultatele atât de minunate ale acestei credințe. Oare Fiul al lui Dumnezeu care este fondatorul religiei lor?...

Acum creștinii așteaptă din nou venirea lui. Dar această așteptare a venirii lui Hristos ca un eveniment ce trebuie să se producă în timp este naivă. Fiindcă Iisus nu există în spațiu și timp, el trăiește în infinit și în veșnicie. Fie că spunem că a venit, că vine sau va veni, este același lucru, nu există o dată a venirii lui. Din moment ce nu trebuie confundată venirea lui Hristos cu aceea a lui Iisus, nu trebuie să îi așteptăm revenirea. Trebuie doar să ne punem pe treabă pentru a-l face să se nască și să se manifeste în noi. Este momentul să renunțăm la toate aceste iluzii privind revenirea lui Hristos. Veți spune: „Dar este scris că va veni pe niște nori!” Da, ca la teatru, nu-i așa, când la sfârșitul spectacolului coboară din cer un zeu care rezolvă toate nefericirile oamenilor. Înțelegeți că acești nori sunt simbolici!

Norii care aparțin domeniului aerului reprezintă simbolic planul mental. Hristos va veni mai întâi în mintea oamenilor, și el vine sub forma înțelepciunii; apoi el coboară în inimă, care reprezintă domeniul apei, unde se manifestă ca iubire. În sfârșit, când această înțelepciune și această iubire se concretizează în faptelelor, putem spune că Hristos și-a stabilit cu adevărat împărăția sa pe pământ. Iată, nu putem descifra Evangheliile decât dacă cunoaștem limbajul simbolurilor care este limbajul universal. Celui care nu cunoaște limbajul simbolurilor, ele îi vor rămâne închise pe vecie. Și apoi, ce credeți? În starea actuală a lucrurilor, chiar dacă Iisus ar reveni, acest lucru nu ar folosi la nimic, ar deranja interesele atâtor persoane încât l-ar face din nou să dispară. Hristos va veni numai dacă oamenii lucrează ca să îl facă să vină mai întâi în ei înșiși.

Să nu vă gândiți că spunând acest lucru mă îndepărtez de Iisus. Deloc, sunt mai aproape de Iisus decât cei care cred în niște lucruri în care el nu credea. Întrebați-l, vă va spune că este uimit cum continuă

creștinii să se agațe de asemenea invenții. Evident, dacă ei doresc să rămână cu aceste invenții, să rămână! Vor constata curând care le este utilitatea... Niciuna!

Din păcate, cu cât creștinii au imaginat lucruri incredibile despre Iisus, cu atât mai mult au fost mai convinși că își manifestă iubirea și respectul față de el. Este ușor să-ți manifesti iubirea și respectul în cuvinte. Dar dacă l-ar respecta pe Iisus, dacă l-ar iubi, nu numai că ar trebui să renunțe la niște acțiuni ce l-ar putea deranja, dar ar face efortul de a-i înțelege gândirea.

Principiul divin coboară să se încarneze de fiecare dată în oricare ființă care vine pe lume, acest principiu pe care creștinii îl numesc Hristos. Da, acest sacrificiu pe care Dumnezeu l-a făcut trimițându-și „fiul”, adică o emanație a Sa, se repetă de fiecare dată când un copil vine pe lume; și el este cel care va trebui să lucreze întreaga sa viață pentru ca natura sa divină, Hristos, să își extindă puterea asupra naturii sale umane (adică natura sa fizică și natura sa psihică), și să o pună în serviciul său. În Iisus, fuziunea naturii umane și a naturii divine s-a făcut perfect. El a putut să se identifice cu Tatăl său Cereșc pentru că a reușit să se debaraseze de toate învelișurile ce împiedicau această fuziune. La orice grad de evoluție se află, fiecare ființă umană posedă cel puțin un grăunte al acestei naturi divine și viața sa pe pământ are sens numai dacă devine conștientă de necesitatea de a dezvolta acest grăunte în ea. Oricare ar fi Maestrul spiritual pe care îl urmează, el nu are altă sarcină decât să îi cultive în sine acest grăunte al Divinității.

Iisus nu este deci Dumnezeu care a venit să se încarneze la un moment dat în istorie. Dar la un moment dat în istorie, a existat o ființă care a devenit conștientă la cel mai înalt grad de demnitate sa de fiu al Domnului și care a dorit să îi învețe pe oameni că toți erau fii ai Domnului, purtători ai lui Hristos. În loc să pătrundă în această realitate, creștinii și-au petrecut timpul sărbătorind divinitatea lui Iisus și condamnând, persecutând și chiar exterminând celelalte religii și pe toți cei care nu au acceptat „adevărata credință”, așa cum se spune. Ei nu s-au grăbit să urmeze exemplul lui Iisus însuși. Și se pune următoarea întrebare: oare nu Biserica, prin atitudinea ei, limitează

difuzarea acestui mesaj cu adevărat revoluționar? Era suficient să se citească cu atenție Evangheliile pentru a înțelege ce trebuia reținut din acest mesaj. Dar nu, Biserica a închis ochii în privința anumitor adevăruri și a fabricat altele.

Eu nu sunt împotriva autorității Bisericii. Este util, chiar necesar să existe o instituție morală, spirituală, de unde oamenii să primească o orientare, niște sfaturi. Ceea ce eu nu accept, sunt bazele pe care ea și-a construit autoritatea și felul în care a exercitat-o. Ea este acum îngrijorată de explozia de secte. Ei bine, va trebui să știe că este prima responsabilă de această situație pentru că nu a știut să-și îndeplinească sarcinile.

Este momentul ca Biserica să-și dea seama de enormitățile ce nu a încetat să le întrețină în mintea și inima creștinilor și de monstruozițiile pe care aceste credințe le-au comis. Să nu vă imaginați că doresc să o combat, nu, eu vreau să o ajut, fiindcă dacă va persista să-și pună bazele pe afirmații atât de greșite, ea își va pierde întreg creditul. O religie trebuie să aibă în esență ca scop transformarea, ameliorarea ființei umane, iar ființa umană nu se poate ameliora dacă i se repetă neîncetat că fondatorul ei este de o altă natură decât ea. Creștinii își vor putea spune cu adevărat discipoli ai lui Iisus numai dacă se vor strădui să îi imite exemplul și să devină ca el, pentru că ei sunt de aceeași natură ca el.

Evident, au existat de-a lungul istoriei printre creștini niște ființe de elită care, în ciuda obscurităților și a limitărilor învățaturii primite de la Biserică, au reușit să se înalțe până la o înțelegere excepțională a mesajului lui Hristos. Fie că este vorba despre politică, știință, artă, filosofie, deci și religie, există întotdeauna ființe capabile să își depășească limitele ce li se impun. Dar eu nu vorbesc acestor ființe, ci pentru cei care nu au aceleași facultăți mentale, psihice și spirituale; în epoca noastră, pe aceștia învățătura Bisericii nu îi poate lumina.

Să nu ne imaginăm că pentru a-i aduce pe tineri spre religie este suficient să „modernizăm” lăcașurile, introducând dansul și muzica încât să se simtă aproape ca într-un club de noapte. Nu așa le insuflăm tinerilor credința. Pentru a se băța, ei se vor simți mai bine în discoteci

decât în biserici, fiindcă la biserică nu au auzit nimic care să îi poată ajuta cu adevărat.

Biserica l-a însușit pe Iisus pentru a șlefui un creștinism în maniera sa, dar iată că această calitate începe să îi scape. Da, este păcat, pentru că ea putea câștiga mult printr-o mai bună înțelegere. Iisus va ieși din domeniul istoric pentru a intra în domeniul universal în care toți vor înțelege că îl pot primi pe Hristos în ei înșiși. Aceasta poate contraria interesele unora, dar îmi este indiferent, eu nu am venit pentru a-mi apăra interesele, am venit să ridic câteva voaluri, iar apoi viitorul va arăta dacă ce spun este adevărat sau nu. Hristos nu aparține unei mici societăți de undeva. Oare Dumnezeu a privat de prezența Sa celelalte planete? Poate că și pe alte planete Hristos s-a încarnat! Din moment ce Dumnezeu este iubire, El le-a vizitat și pe acestea.

Eu știu că prin cuvintele mele voi șoca mulți creștini. Sunt mâhnit, dar adevărul trebuie spus: creștinismul nu va putea supraviețui prea mult dacă Biserica nu se hotărăște să renunțe din învățătura ei la tot ce a acumulat inutil și chiar distructiv, pentru a se concentra asupra esențialului. Iar esențialul este spus în rugăciunea de duminică: „*Tatăl nostru*”. Această rugăciune nu acoperă nici măcar o pagină, dar cele câteva rânduri sunt suficiente pentru a revela ce știință posedă Iisus. Nu judeci pe cineva după numărul de cărți pe care le-a scris, înțelepciunea, profunzimea sa. Să ne referim la un poet sau la un muzician: o singură pagină este de ajuns pentru a revela că este un geniu. La fel se întâmplă și cu un virtuoz, cu trei măsuri de arcuș sau prin câteva acorduri el scoate din vioara sau din pianul său niște sunete uimitoare ce îi transportă întreg auditoriul. Da, în ciuda faptului că este scurtă, rugăciunea „*Tatăl nostru*” este un monument de neîntrecut.

Puteți lucra asupra acestei rugăciuni întreaga existență, chiar și în lumea de dincolo, în existențele voastre viitoare, nu îi veți epuiza niciodată conținutul, fiindcă ea este ca un grăunte pe care fiecare îl poate îngropa profund în pământul său interior. Un grăunte este minuscul; dacă îl cântăriți, el va avea câteva miligrame și o ușoară boare de vânt îl va duce cu ea; dar semănați-l zilnic și îl veți crescând:

crengi noi, flori, fructe... iar aceste fructe vor da la rândul lor alte grăunțe pe care veți continua să le semănați, și iată apărând alți pomi minunați ce vor începe să crească.

Este ceea ce am făcut eu cu „*Tatăl nostru*” Am luat acest grăunte, l-am semănat în pământul ființei mele, l-am îngrijit, l-am udat, încălzit, luminat, și acum a devenit un arbore ale cărui rădăcini se afundă profund în sufletul meu, iar vârful se înalță până la cer. De aceea vă spun că puteți aprofunda la infinit această rugăciune, ea îmbrățișează toate domeniile vieții, ea atinge toate procesele noastre psihice și spirituale, dă un sens existenței noastre. Dar asemenea grăuntelui, ea trebuie pusă mai întâi în pământ, făcută să trăiască în sinea noastră. Astfel îi vom descoperi încet-încet întreaga bogăție. Da, creștinii pronunță această rugăciune, o au peste tot pe buze, dar nu o plantează niciodată. Ce pot cunoaște atunci despre ea? Este un grăunte ce nu a fost îngropat în pământ, el rămân static, obscur, nu le este folositor.

„*Tatăl nostru, Care ești în ceruri...*” Câte lucruri sunt de înțeles deja în aceste cuvinte! Dacă Tatăl nostru se află în ceruri, înseamnă că adevărata noastră patrie se află în înalt, în lumea divină. Și în loc să ne reprezentăm acest Tată după imaginea taților de pe pământ – de ce oamenii caută mereu modalitatea de a deprecia ființele și lucrurile raportându-le la nivelul lor? – trebuie să înfăptuim în sinea noastră o întreagă lucrare pentru a ne înălța până la acest Tată, să înțelegem ce reprezintă aceste ceruri unde ne avem originea și ce înseamnă să fii un fiu al Domnului.

Pe măsură ce o religie se propagă în lume, ea își pierde puritatea inițială. Spiritul dispare în timp, rămân numai niște forme, niște ritualuri, niște reguli. Ce distanță există între maniera în care este aplicată și ce exista la origine în mintea celui care a adus-o! De ce? Fiindcă nu s-a știut să se păstreze spiritul. De ce nu s-a știut să se păstreze spiritul și nu se știe încă? Pentru că cele mai nobile idei ajung mereu să slujească satisfacerii celor mai egoiste interese. Din fericire, spiritul divin care locuiește în toate religiile nu se lasă niciodată înăbușit complet, și asemenea unui foc ce mai mocnește încă sub cenușă, el așteaptă clipa prielnică pentru a se reînsufleți.

Nu trebuie să ne facem griji în privința religiilor, chiar dacă ele

sunt aparent moarte și înmormântate, fiindcă ele se pregătesc să renască sub o altă formă. Trebuie să ne îngrijorăm în privința oamenilor care nu știu ce pierd nestrăduindu-se să descopere în ei înșiși prezența Tatălui și a Mamei lor cerești ca să se recunoască drept copiii lor.

Articol VIII. Cap. 8 – Crăciunul și Paștele: două pagini ale cărții naturii

Crăciunul și Paștele, nașterea și învierea lui Iisus, sunt cele două sărbători principale ale creștinilor. Prima se situează la începutul iernii, iar a doua primăvara. De ce? Nu există în realitate nicio dovadă că Iisus s-a născut pe 25 decembrie, nici măcar iarna. Cât despre sărbătoarea de Paște, data sa se schimbă în fiecare an, fiindcă ea se aniversează în duminica ce urmează primei luni pline din primăvară. Dacă Iisus a înviat trei zile după moartea sa, cum se face că această zi a morții sale își schimbă în fiecare an data?... În realitate, locul Crăciunului și al Paștelui în calendar trebuie să ne facă să înțelegem că aceste sărbători trebuie interpretate în mod simbolic, în legătură cu viața naturii în anumite perioade ale anului se produc niște fenomene ce ating toate formele vieții universului. Inițiații cunosc legile ce guvernează aceste fenomene, și prin invocațiile lor, prin cântecele lor uneori prin dansuri ei înscriu în invizibil niște pentacle, niște figuri geometrice ale căror linii de forță atrag din spațiu curenți benefici. Ei folosesc acești curenți la lucrarea lor dirijându-i totodată spre toți cei care în lume sunt vigilenți, treji și care, în inima și sufletul lor, pot participa la aceste evenimente.

Crăciunul și Paștele, nașterea și învierea lui Iisus, reprezintă două pagini ale Cărții Naturii. Este posibil ca această idee să supere mulți creștini, dar în loc să se supere, ei ar face mai bine să judece. Nu am decis eu aceste sărbători, iar cei care le-au fixat datele, cu mult timp în urmă, erau niște ființe care posedau o mare cunoaștere a legăturilor ce există între natură și sufletul omenesc. Meditând profund asupra vieții și a învățăturii lui Iisus, ei au înțeles că Iisus s-a identificat cu principiul cosmic al lui Hristos, o întâlnire ideală producându-se în el între viața spirituală și viața naturii, viața universului.

Apoi au apărut alții, niște teologi, niște papi, niște cardinali, și fie că nu au înțeles cu adevărat, fie că nu au vrut să înțeleagă, ei nu au mai făcut vreo diferență între omul Iisus și realitățile cosmice cu ajutorul cărora, identificându-se cu Hristos, el a devenit expresia vie. Ei au confundat ce aparține lumii fizice și ce aparține lumii simbolice. Iar dacă creștinii simt atât de mult nevoia să vadă mereu supranaturalul din viața lui Iisus (nașterea prin lucrarea Duhului Sfânt și învierea sa la trei zile după moarte), este pentru că ei nu au învățat încă ce reprezintă cu adevărat viața spirituală, nici cum este legată ea de viața naturii.

Asociind-o cu păgânismul, creștinii au respins natura – unii considerând-o chiar domeniul diavolului! – și s-au lansat în tot felul de invenții în privința lui Iisus. Și totuși, este suficient să citim câteva pagini din Evanghелиi pentru a constata că, în majoritatea cazurilor, Iisus exprimă adevărurile vieții spirituale împrumutând niște exemple din natură: grăunțele de muștar, spicele de grâu, secerișul, strugurele, culesul viei, crinul de pe câmp și păsările cerului, șarpele, porumbelul, apariția norilor... Apoi, toate imaginile în care este prezentă apa! Iisus studia natura, care este opera Domnului, și o înțelegea. El nu emitea niște teorii complicate, nu vorbea despre mistere. Cum să nu observăm că natura constituia și pentru Iisus o carte? Iar atunci când nu ia exemple din natură, el le ia din viața zilnică a oamenilor care este, într-un anumit fel, lărgirea vieții naturii: azima, candela cu ulei, monezile, pâinea dată cățeilor, nunta, legăturile dintre un servitor și stăpânul său etc. Nu le pot enumera pe toate.

Dar teologii creștini, care nu au înțeles cum poți fi simplu și în același timp profund și inspirat de Dumnezeu, au amestecat totul. Ei nu mai reușesc să sesizeze dimensiunea spirituală a tuturor acestor imagini luate din natură. Or, eu înțeleg numai așa ceva: imaginile naturii. Se spune că aceste imagini sunt pentru copii. Desigur, atât timp cât privim superficial, numai aparența exterioară, formele, culorile, imaginile folosesc numai să îi distreze pe copii. Dar conținutul, sensul unei imagini este descifrabil numai înțeleptului. Da, nu este nici măcar pentru oamenii așa-zis educați, deoarece intelectul este neputincios în privința descoperirii conținutului simbolic al imaginilor. De aceea se

întâlnesc atât de mulți așa ziși esoteriști care nu știu cum să le interpreteze! ei amestecă totul. Imaginile simbolice sunt pentru înțelepți și Inițiați care au observat și studiat natura, care au meditat asupra diferitelor sale aspecte și manifestări, și care, datorită acuității viziunii lor interioare, au reușit să simtă legătura ce există între cer și pământ, cât și între natură și ființa umană.

Dorind să se diferențieze cât mai mult posibil de păgânism, ce se caracteriza prin cultul forțelor naturii, creștinismul a tăiat legăturile vii cu universul. De aceea, creștinilor le scapă chiar și acum sensul profund al religiei lor. Ei sărbătoresc nașterea lui Iisus pe 25 decembrie, ei sărbătoresc învierea sa primăvara, și mulți nu știu nici măcar pentru ce. Numai Inițiații care posedă adevărata știință a simbolurilor văd în nașterea și învierea lui Iisus niște procese ce sunt în legătură cu viața cosmică și au deci o semnificație universală.

Crăciunul și Paștele reprezintă două pagini esențiale ale Cărții Naturii. În acest fel trebuie să medităm asupra vieții lui Iisus. Iisus este desigur un personaj istoric, dar nu trebuie să insistăm asupra acestui aspect: unde s-a născut, cine au fost tatăl și mama sa, drumurile Iudeii, ale Galileei sau Samariei pe care le-a străbătut, pe cine a întâlnit... Nu folosește desigur la nimic nici să se inventeze despre el tot felul de evenimente supranaturale, ca și cum legile naturii nu aveau nicio influență asupra sa. Trebuie să fie clar: superioritatea lui Iisus nu vine din faptul că s-ar fi sustras legilor naturii, ci dimpotrivă, din faptul că el știa să îi citească legile, să le interpreteze și să le aplice în viața interioară.

Iisus a fost o ființă măreață, fiindcă prin viața și cuvintele sale el ne luminează misterele universului și ale vieții noastre interioare; fiecare lectură a Evangheliilor ne aduce o lumină asupra esențialului. De aceea eu mulțumesc Cerului că mi-a dăruit această capacitate de a citi imaginile. Toate manifestările vieții se află în fața noastră, în jurul nostru ca o carte inepuizabilă, și eu doresc să vă instruiesc cu ajutorul lor. Orice aberație despre o anumită problemă metafizică nu vă aduce nimic, dar imaginile sunt atât de clare și precise încât vor rămâne mereu în mintea voastră ca niște împliniri de neînlăturat.

Articol IX. Cap. 9 – Nașterea copilului Hristos

Sărbătorind Crăciunul, creștinii aniversează nașterea lui Iisus: ei merg la slujba de la miezul nopții, mănâncă, beau, dar uită adevăratul sens al acestei nașteri, sau poate că nu l-au cunoscut niciodată. Creștinul care sărbătorește Crăciunul ar trebui să se întrebe dacă Iisus nu așteaptă de la el altceva decât câteva cântece și o bucurie colectivă pentru a-și aduce aminte că el s-a născut acum două mii de ani.

În fiecare an la Crăciun, creștinătatea repetă că Iisus s-a născut. Desigur, Iisus s-a născut, toată lumea este de secole la curent. Dar a repeta aceasta nu folosește la nimic dacă creștinii nu au înțeles că evenimentul nu va avea efectiv sens decât în ziua în care se vor strădui să dea naștere și în ei înșiși principiului divin, Hristos, a cărui expresie perfectă a fost Iisus. Iisus s-a născut pentru ca după el să se nască la viața divină generații întregi. Unii vor spune: „Cum să nu comemorăm că acum două mii de ani s-a produs acest eveniment extraordinar, venirea fiului Domnului pe pământ pentru a-i mântui pe oameni?” Da, dar comemorarea nu este de ajuns.

„Evanghelie” este un cuvânt de origine greacă: euangelion înseamnă bună („eu”) veste („angelion”). Or, ce este o veste? Anunțul unui eveniment până atunci necunoscut. Acest eveniment este anunțat de înger (din grecescul angelos: mesager) păstorilor. Vedeți ce legătură există deci între acest două cuvinte „înger” și „evanghelie”. Îngerul spune: *„Că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David”*. Se pune problema de a înțelege ce este un mântuitor și ce este mântuirea. Oamenii își fac tot felul de idei despre ceea ce îi poate salva... și se gândesc mai ales la mijloacele materiale! Or, mântuirea pe care Iisus a venit să ne-o aducă este o învățătură a vieții, al unei vieți din ce în ce mai purificată, mai iluminată, mai spiritualizată.

Ceea ce constituie cea mai puternică legătură între un tată și copiii săi este desigur viața, **f** viața ce le-a fost dată, iar el speră nu numai că ei nu o vor irosi, dar că vor ști să o facă utilă, chibzuită, frumoasă, bogată. Acesta este sensul parabolei servitorilor și a talanților. Înainte de a pleca într-o călătorie, un om și-a chemat servitorii: primului i-a încredințat cinci talanți, celui de-al doilea, doi, iar celui de-al treilea, unul, fiecăruia „după capacitatea sa”, așa cum

precizează Evanghelia. La întoarcere, el îi cheamă pentru a-i da socoteală: primul servitor și-a valorificat calitățile și îi arată dublul sumei; la fel și cel de-al doilea, și amândoi sunt felicitați și recompensați. Cât despre cel de-al treilea servitor, acesta s-a mulțumit să-și îngroape talantul în pământ! De aceea stăpânul i se adresează cu o mare severitate, apoi cere să i se ia talantul și să i se dea celui care are acum zece. Vedeți că stăpânul nu le ia servitorilor credincioși talanții înapoi, el îi lasă adăugând chiar talantul pe care servitorul neglijent nu a știut să îl valorifice.

Această parabolă este de o mare profunzime: ea explică cum trebuie să considere ființa umană viața ce a primit-o de la Domnul. Dumnezeu nu are nevoie de niciunul din bunurile noastre, noi le-am dobândit datorită vieții pe care El ne-a dat-o, și El ni le lasă. Singurul lucru pe care ni-l cere este să purtăm respect și considerație pentru acest dar atât de prețios care este viața, făcând-o să rodească în noi, dându-i noi culori, noi parfumuri, noi savori. Aceste socoteli trebuie să ni le pregătim zilnic să le oferim Domnului. Iar bogățiile vieții se vor îndepărta de cel care este neglijent, leneș, lipsit de respect: el își va pierde încet-încet nu numai sănătatea, dar și anumite însușiri, anumite inspirații; ființele și lucrurile nu vor mai prezenta atât de mult interes pentru el, nu îi vor mai aduce atâta bucurie.

Vedeți deci că mântuirea adusă de Iisus se referă la înțelegerea vieții pe care am primit-o de la Dumnezeu. Iar dacă creștinătatea sărbătorește în special nașterea și învierea lui Iisus, este tocmai pentru că acestea se referă direct la viață: nașterea reprezintă apariția vieții, iar învierea este reînnoirea, regenerarea sa.

Dacă dorim să înțelegem această viață pentru care Iisus a venit să ne facă să ne naștem, nu? trebuie să ne mulțumim să sărbătorim Crăciunul în jurul unei iesle repetând: acum două mii de ani s-a născut Iisus într-o iesle, între un măgar și un bou, înduioșându-ne în fața unei păpuși pusă pe niște paie. Oh, desigur, este emoționant, este frumos, cu Iosif și Maria, cu magii, păstorii, oile și îngerii care zboară și cântă deasupra ieslei. Da, este emoționant, dar trebuie să mergem mai departe.

Pentru a înțelege ce este o naștere în sensul spiritual, inițiativ al

termenului, nașterea așa cum o înțelegea Iisus, a doua naștere, trebuie să ne referim la răspunsul dat de el lui Nicodim: „*Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu*”. Pentru a pătrunde în împărăția lui Dumnezeu, adică pentru a ne manifesta ca niște fii ai Domnului, trebuie să avem în interior doi părinți, acești doi părinți spirituali pe care Iisus îi numește apă și duh. Apa și duhul (spiritul) reprezintă cele două principii masculin și feminin ale înțelepciunii (spiritul este focul) și ale iubirii (apa).

Aceasta înseamnă că în planul spiritual, ființa umană trebuie să se manifeste deopotrivă ca bărbat și femeie, ca tată și mamă, fiindcă în ea nu există nicio opoziție între cele două principii masculin și feminin: ele se unesc pentru a aduce pe lume copilul. Bărbații și femeile se opun și se luptă numai în planurile fizic și psihic. În planul spiritual, principiile masculin și feminin, înțelepciunea și iubirea, trăiesc în armonie în fiecare ființă și lucrează să dea naștere Copilului Divin, Hristos. Evident, este însă mai ușor să sărbătorești nașterea lui Iisus cu tot soiul de bucurii frivole, decât să meditezi asupra cuvintelor în care el ne explică cum trebuie și noi să ne naștem.

„*De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu*”. Instituind botezul, Biserica a stabilit un ritual ce reprezintă într-un fel concretizarea acestor cuvinte. Copilul care primește botezul intră în comunitatea creștinilor. În cel mai bun sens al cuvântului, această comunitate creștină trebuie să îi trezească gustul pentru împărăția lui Dumnezeu. Părinții săi l-au născut mai întâi în planul fizic, Biserica îl face să se nască apoi în planul spiritual, și de aceea i se dau un naș și o nașă care trebuie să reprezinte pentru viața sa spirituală cele două principii masculin și feminin care sunt tatăl său și mama sa pentru viața sa fizică. Ceea ce nu înseamnă că tatăl său și mama sa nu au niciun rol dejucat pentru viața sa spirituală, dimpotrivă!

Îmi veți spune poate că la ora actuală, nașii și nașele nu-și mai iau în serios vocația lor spirituală; ei se mulțumesc să facă mai târziu niște cadouri copilului, și aceasta când își aduc aminte! Eu știu, dar vreau numai să vă arăt că, pentru cel care dorește să înțeleagă ce

înseamnă să te naști pentru viața divină, există în tradiția creștină toate elementele ce permit interpretarea cuvintelor lui Iisus: *„De nu se va naște cineva din apă și din Duh...”*

Nu voi intra în detaliile diferitelor ritualuri ale botezului prin care copilul este consacrat la câteva zile după naștere: unde este cufundat copilul în apă, unde îl stropește preotul cu câteva picături de apă, dar simbolul apei este mereu prezent. Împreună cu apa, al doilea element folosit este uleiul: preotul îi înmoaie degetul mare de la mână, apoi face mici cruci pe fruntea, gura și urechile copilului. Uleiul este un element care hrănește flacăra, este asemănător focului, focului spiritului. Atunci când Ioan Botezătorul anunță venirea lui Iisus, el spune: *„Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine... Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc”*. Iar atunci când Iisus primește botezul în apele Iordanului din mâinile lui Ioan Botezătorul, se spune că Duhul Sfânt a coborât asupra sa sub forma unui porumbel.

În această taină a botezului prin care copilul intră în comunitatea creștinilor se regăsesc deci apa și focul menționate de Iisus în răspunsul dat lui Nicodim. Iar aici trebuie să știm să citim cartea naturii și să interpretăm simbolurile. Scopul botezului este să trezească în ființe conștiința că ele sunt locuite de aceste două principii cosmice, apa și focul, ce acționează la toate nivelurile creației, adică în planurile divin, spiritual, psihic și fizic.

Revin și insist în această privință: ființa umană poate intra în împărăția lui Dumnezeu, adică să se simtă cu adevărat fiu sau fiică a Domnului, numai dacă se naște din cele două principii ale înțelepciunii și iubirii care sunt în planul spiritual manifestarea Părinților ei cosmici: Tatăl Ceresc și Mama Divină. Adevăratul fiu, adevărata fiică a lui Dumnezeu este nu numai fiul sau fiica Tatălui Ceresc, ci și a Mamei Divine, Soția sa. Eu știu că spunând aceste lucruri voi șoca mulți creștini, dar totuși trebuie să le spun. Acela pe care creștinii îl numesc Dumnezeu este în realitate o Entitate care este în același timp masculină și feminină: Spiritul Cosmic și Natura sau, prezentate puțin diferit, Spiritul care are ca simbol focul și Materia simbolizată de apă.

Dacă Dumnezeu a creat bărbatul și femeia, este pentru că

femininul, ca și masculinul, este conținut în El. Simbolic vorbind, femeia reprezintă Natura și ea face parte din Dumnezeu; principiul feminin face parte din Dumnezeu. Dumnezeu nu a creat-o ca să fie disprețuită, condamnată sau respinsă. Toți acei Părinți ai Bisericii care au condamnat femeia... (căutând-o în secret pentru că este imposibil să trăiești respingând celălalt principiul) și-au făcut mult rău și au făcut mult rău celorlalți, pentru că i-au împiedicat să își găsească împlinirea. Atât timp cât nu înțelegem că principiul feminin este egal în demnitate cu principiul masculin, ne aventurăm pe căi fără ieșire de unde ieșim sărăciți, dezechilibrați, și atunci este inutil să vorbim despre nașterea spirituală. Vedeți cum totul se leagă: viața spirituală, ca și viața fizică, se bazează pe cele două principii masculin și feminin.

Stă scris în cartea Pildelor lui Solomon: *„Ascultă, fiul meu, învățătura tatălui tău și nu lepăda îndrumările maicii tale... Căci lungime de zile și ani de viață și propășire li se vor adăuga”*. Și în acest caz, cuvintele pot fi luate într-un sens simbolic: nu numai tatăl și mama fizici, ci și tatăl și mama spirituali. Pentru a ne prelungi viața, trebuie să avem un respect formidabil față de Tatăl Ceresc și Mama Divină, Mama Natură, devenind conștienți că nu există nici contradicție, nici opoziție între ele. Acela care nu acceptă natura ca Mamă, nu poate avea legături adevărate nici cu Tatăl său Ceresc, cu Spiritul Cosmic, și nu se poate naște în lumea spirituală.

Depinde de noi să înțelegem, pentru că viața nu va ceda. Da, viața creată de Dumnezeu știe să se apere, ea ne va spune: *„Încetați să vă împotriviți mie. Vreți să mă sufocați, să mă mutilați creând mereu separări, rupturi, dar voi relua de fiecare dată controlul, voi fi mereu mai puternică decât voi”*. Este timpul ca toți creștinii să înțeleagă că adevăratul creștinism este învățământul vieții, al întregii vieți, fără nicio separare, fără să tăiem nimic. Noi avem doi părinți în Cer, Tatăl Ceresc și Mama Divină, Soția sa. Străduindu-se să nege acest adevăr, aspectul feminin, matern al Divinității, dorind să avem doar un Tată Ceresc, adică susținând existența doar a unui singur principiu creator, Biserica nu a făcut altceva decât să îi rățească pe oameni.

Unii vor spune: *„Nu ni s-a vorbit niciodată de Mama Divină, Soția Domnului. Cea pe care ne învață Biserica să o luăm în*

considerare ca mama noastră în Cer este Maria, mama lui Iisus, adică mama lui Hristos, mama Domnului". Știu, dorind ca Iisus să fie Dumnezeu, s-a făcut din Maria mama Domnului. Dar nu acesta este adevărul, fiindcă Iisus nu este Hristos. El a devenit un reprezentant al lui Hristos, o manifestare a lui Hristos, iar Maria este o femeie în care s-a manifestat Mama Divină pentru a o face demnă de a fi mama lui Iisus. Dacă creștinii au nevoie să o transforme pe Maria într-un fel de divinitate, dacă această credință le face bine, de ce să-i împiedicăm? Dar nu acesta este adevărul și nu voi reveni asupra acestui subiect.

Dacă ați înțeles acum ce este adevăratul botez, vă veți hotărî să lucrați. Nu este de ajuns să fiți botezați și să îi cunoașteți adevărata semnificație. De-a lungul întregii existențe, fiecare bărbat, fiecare femeie trebuie să se gândească să însușească această sămânță divină pe care preotul și părinții lui au dorit să o introducă în el în momentul nașterii sale.

De ce serbăm Crăciunul tocmai la începutul iernii? Răspunsul se află tot în Cartea Naturii. Orice viață începe printr-o sămânță, un grăunte îngropat în întunericul pământului sau în pânțele unei femei. Iar iarna este chiar acest sezon în care asupra acestor semințe puse în sol se face o lungă lucrare de germinare care va reuși în primăvară să aducă la viață o mulțime de existențe noi. O lucrare asemănătoare se face în psihismul fiecărei ființe: în acest pământ negru care este natura sa inferioară, sămânța Eului Divin, Hristos, trebuie să înceapă să încolțească. Iată evenimentul pe care creștinii îl celebrează în noaptea de Crăciun... da, tocmai, noaptea, la miezul nopții, momentul cel mai întunecat.

Această idee este reprezentată și de Fecioarele negre care suntenerate încă în anumite biserici. Ele se află în majoritatea timpului într-o criptă, adică într-un loc ascuns și întunecat, și aceasta nu din întâmplare. Fecioara neagră care ține pe genunchii săi Copilul Divin este reprezentanta acestui proces alchimic prin care toate tendințele întunecate ale subconștientului nostru sunt supuse celor două principii spirituale ale focului și apei: focul care luminează intelectul nostru și îi dă înțelepciunea, și apa care ne purifică inima și îi dăruiește iubirea. Atunci Copilul Hristos, conștiința noastră divină, se poate

naște în noi. Misiunea noastră de fii ai Domnului este de a face să se nască în noi un copil de aceeași chintesență ca Tatăl său și Mama sa cerești. Iar copilul care se va naște atunci va fi rege. El va transforma totul în aur și, asemenea lui Iisus, el îi va vindeca pe orbi și leproși. Fiindcă ce este lepra? O boală care macină pielea. Iar păcatul este echivalentul psihic al leprei: el roade pielea sufletului.

Cel care l-a născut pe Hristos în sine primește, asemenea lui Iisus, puterea de a vindeca ființele datorită luminii și iubirii sale. Veți întreba: „Dar îi va vindeca cu adevărat?” El începe prin a-i vindeca în planul psihic înainte de a-i putea vindeca într-o zi în planul fizic. Dar atât timp cât nu a făcut să se nască acest Copil, el nu poate realiza nimic măreț.

La ce vă folosește să fiți botezați la naștere, în timp ce nu erați nici măcar conștienți? Este bine să fiți botezați, dar nu este de ajuns să fiți puși în cristelniță ca să ajungeți un catolic, un protestant sau un ortodox. Esențialul este să continuați să hrăniți în voi întreaga viață aceste două principii ale înțelepciunii și iubirii datorită cărora îl veți face să se nască pe Hristos în voi. Vă repet, este inutil să sărbătoriți nașterea lui Hristos în fiecare an pe 25 decembrie dacă nu lucrați să faceți să se nască acest principiu cosmic și în voi. De îndată ce acest proces al nașterii spirituale s-a declanșat, de îndată ce v-ați angajat pe calea divină, nu trebuie să vă mai opriți.

Unii vor spune: „Dar eu nu sunt creștin. Nu știu ce este Hristos, nu îmi spune nimic... Eu nu am ce face cu Hristos”. Ei bine, denumiți-l altfel, dar va exista mereu acest principiu al înțelepciunii și iubirii ce face legătura între voi și divin, oricărei religii i-ați aparține, sau chiar dacă nu aparțineți nici unei religii. Dumnezeu nu l-a creat pe om creștin, evreu, musulman, budist etc, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, iar pentru a regăsi această imagine în sine, fiecare este liber să-și aleagă calea de urmat.

A sărbători nașterea lui Hristos înseamnă a ne pregăti să îl primim pe Hristos în noi. Iisus nu se poate naște în noi; el s-a născut acum două mii de ani dintr-o femeie, Maria. Dar Hristos, care este un principiu cosmic, se poate naște în noi cum s-a născut acum două mii de ani în Iisus. Este clar că nașterea lui Iisus reprezintă un eveniment

istoric de o importanță capitală (deși unii îi mai neagă încă realitatea), dar nu trebuia să se insiste atât de mult asupra acestui eveniment având convingerea că ar schimba cursul istoriei: nașterea unui om la un moment dat nu schimbă mare lucru.

Adevăratele transformări pot fi aduse numai de ființele care au făcut din nașterea lui Iisus un eveniment interior, un eveniment spiritual, nașterea lui Hristos în ele. Istoria nu se schimbă din exterior. Toți cei care au dorit să impună niște schimbări din exterior au reușit să declanșeze persecuții, războaie, masacre suplimentare, atâta tot. S-ar putea spune că nașterea lui Iisus a schimbat cu adevărat cursul istoriei atunci când creștinii vor fi capabili să îl facă să se nască pe Hristos în sufletul lor.

Articol X. Cap. 10 – Iisus mort și înviat

Viața lui Iisus, ca aceea a tuturor marilor maeștri spirituali, poate fi considerată ca un simbol universal. Este desigur ce au înțeles Părinții Bisericii care au decis să îi aniverseze învierea primăvara. Desigur, ne putem gândi că era și o manieră de a lupta împotriva a ce ei numeau păgânism, adică toate religiile politeiste ce venerau forțele naturii și înălțau primăvara un cult divinităților vegetației. Asimilându-le pe acestea, o sărbătoare creștină înlocuia astfel sărbătorile păgâne. Din motive asemănătoare, Crăciunul, nașterea lui Iisus, este sărbătorit la începutul iernii.

Creștinismul s-a edificat în mare parte pe vestigiile unui păgânism pe care s-a străduit să îl zdrobească. Multe biserici creștine au fost construite pe ruinele templelor și locurilor de cult păgâne! Dar creștinismul, păgânismul... adevărul se află dincolo de aceste nume date unor credințe și filosofii parțiale și părtinitoare. De ce să ne temem să privim viața așa cum a creat-o Domnul? Nu putem lupta împotriva vieții, trebuie să o înțelegem așezând fiecare element, fiecare existență la locul pe care El i l-a dat. Toate lucrurile și toate ființele sunt unite în Domnul.

Mi se întâmplă să privesc uneori la televizor retransmiterea slujbei și a ceremoniilor ce se desfășoară la Roma în ziua de Paște. Sunt foarte fericit să-l aud de fiecare dată pe papă salutând învierea lui Hristos în toate limbile pentru creștinii din întreaga lume. Dar ce

înțeleg cu adevărat acești sărmani creștini din înviere?

Îmi amintesc deopotrivă și de sărbătorile de Paște din copilăria mea în Bulgaria. Trebuia să asisti la niște slujbe atât de lungi! Desigur, existau și cântece, dar preotul citea niște texte interminabile extrase din Vechiul și Noul Testament, cât și rugăciuni, și era plictisitor fiindcă le citea cu o voce atât de monotună! Oare era atent la ceea ce citea?...

Eu mă aflam acolo cu niște copii de vârsta mea. Așteptam cu nerăbdare să se încheie totul, fiindcă singurul lucru care ne interesa pe noi copiii erau ouăle ce le aveau în buzunare. Trebuia să fim atenți să nu spargem coaja acestor ouă fierte ce ni le dăduseră mamele noastre și pe care le pictaserăm în toate culorile. Fiindcă plecând de la biserică, începeam un joc ce ne plăcea foarte mult. Era un obicei: fiecare lua un ou în mână și îl ciocnea de oul pe care îl ținea un alt copil. Ce tăraiboi începea!... Cu o mare plăcere ne scoteam ouăle din buzunare și le ciocneam cu ceilalți! Iar învingătorul era desigur cel care reușea să-și păstreze intacte cât mai mult timp ouăle sale. Ei da, eram niște copii, iar la Paște copiii se distrează cu ouă colorate. Dar dacă s-ar explica copiilor ce reprezintă ouăle, ei s-ar putea familiariza cu această carte a naturii, iar sărbătoarea învierii ar deveni altceva pentru ei decât niște ceremonii în timpul cărora se plictisesc.

Nu toți creștinii au aceleași obiceiuri și tradiții, dar oul constituie pentru toți un simbol al Paștelui. Și fiind punctul de plecare al vieții, oul este și un simbol universal. În regnul animal, și chiar în regnul uman, el este echivalentul grăuntelui din regnul vegetal, fiindcă conține un germen care, fecundat, va deveni o ființă vie. La fel cum plantele se înmulțesc prin semințe, animalele și oamenii se perpetuează prin ouă.

Eu v-am vorbit de mai multe ori și îndelung despre înviere, și mai ales cum trebuie să interpretați acest cuvânt „înviere”. Pretinzând că se bazează pe povestirea din Evanghelii și a Faptelor Sfinților Apostoli, Biserica susține că Iisus a murit pe cruce apoi a înviat și a urcat la cer. Regret încă o dată că îi voi șoca pe creștini, dar nu aceasta este realitatea.

Când se spune despre cineva că a murit, se poate ca viața să nu îl și părăsit în totalitate. Dovada este că el păstrează încă câțva timp

destule celule vii pentru a se putea grea anumite organe ale sale unei alte persoane. Iar de-a lungul secolelor, când cunoștințele medicale erau limitate, s-a confundat moartea cu starea de comă. De aceea, atunci când o ființă revenea din această stare de comă după un timp, era simplu să te gândești că ea a înviat. Veți spune: „Dar Iisus l-a înviat cu adevărat pe Lazăr, pe fata lui Iair și pe alții...” În realitate, dacă el i-a adus la viață, înseamnă că ei nu erau complet morți. „Atunci, nu a fost cu adevărat o minune?” Ba da, deoarece pentru a-i aduce pe acești bărbați și femei la viață, trebuia ca Iisus să fie nu numai foarte pur, dar să posede și niște puteri cu totul excepționale.

Atunci când a fost anunțat Iair, mai marele sinagogii, că i-a murit fata, Iisus spune: *„De ce vă tulburați și plângeți? Copila n-a murit, ci doarme.”* Iar în privința lui Lazăr, el spune deopotrivă: *„Lazăr, prietenul nostru, a adormit; Mă duc să-l trezesc”*.

Era o modalitate de a spune că ei nu erau morți cu adevărat. Numai că, pentru a-i smulge din acest „somn”, puterea lui Iisus era necesară. Ca și coarda de argint, acest cordon fluidic ce leagă sufletul, ca principiu vital, de corpul fizic, nu s-a rupt încă, și el a putut să recheme sufletul și să îl facă să reintre în corp. Dar atunci când coarda de argint s-a rupt, omul moare, și niciun ritual magic, nicio rugămintă stăruitoare nu îl mai poate aduce la viață. Sufletul său nu mai revine, dar el se va naște în altă parte, într-o altă lume.

Trebuie să vă fie foarte clar. Atunci când un om a murit cu adevărat, el nu mai învie, el nu mai revine în lumea celor vii. Deci, dacă după ce a fost coborât de pe cruce și înmormântat, Iisus a ieșit din mormânt, înseamnă că nu a murit. Veți replica: „Dar cum se face că după o asemenea suferință el nu a murit?” Dacă a ieșit din mormânt și a întâlnit-o apoi pe Maria Magdalena și pe unii dintre discipolii săi, înseamnă că nu murise încă. Și tocmai acest lucru este cu adevărat extraordinar.

Iisus a înfăptuit o imensă lucrare asupra sa însuși nu numai în această încarnare, ci și în încarnările sale anterioare, toate celulele corpului său erau atât de însuflețite, de purificate, de iluminate, încât au rezistat suferințelor patimilor și ale crucificării. Coarda de argint nu s-a rupt și a fost deci posibil să fie îngrijit și readus la viață.

Se spune că Iisus a înviat a treia zi. Ce a făcut în aceste trei zile? Sufletul său a călătorit în celelalte lumi, a coborât chiar până în Infern. Așa cum v-am explicat deja în alte conferințe, această călătorie ritualică se regăsește în majoritatea marilor Inițieri ale trecutului. Atunci când considerau că discipolul este pregătit, Inițiații îl supuneau unei experiențe foarte riscante: îl conduceau până la frontierele morții pentru a-i elibera sufletul din corpul fizic, și începea astfel o călătorie în cursul căreia el descoperea misterele Cerului și ale Infernului. Inițiații făceau un cerc în jurul său și, prin lucrarea gândului, îi protejau corpul de pătrunderea abuzivă a unor entități ce erau tentate să se instaleze în el ca într-o locuință goală.

În Evanghelia după Ioan este scris: *„Au răspuns deci iudeii și I-au zis: Ce semn ne arăți că faci acestea?”* (El îi izgonise pe vânzătorii din templu). *„Iisus a răspuns și le-a zis: Dărmăți templul acesta și în trei zile îl voi ridica. Și au zis deci iudeii: în patruzeci și șase de ani s-a zidit templul acesta! Și Tu îl vei ridica în trei zile? Iar El vorbea despre templul trupului Său. Deci, când S-a sculat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că aceasta o spusese...”* Da, Iisus vorbea despre templul corpului său, deoarece știa în ce stare de puritate reușise să îl păstreze prin puterea spiritului său.

Evangheliile nu povestesc nimic despre viața lui Iisus între doisprezece și treizeci de ani. Există aici un vid imens pe care unii au încercat să îl umple făcând tot felul de presupuneri. Unii cred că el a rămas în Palestina, alții cred că a călătorit în India sau în Egipt.

Există niște scrieri ce dovedesc existența lui Iisus în India. Cu ocazia primei călătorii făcute acolo, am citit una dintre aceste scrieri într-o mănăstire din Ladak și am mai găsit o copie într-o mănăstire din Calcutta. Pentru a o putea citi, trebuia să merg zilnic la mănăstire, fiindcă călugării nu permiteau împrumutarea acestei scrieri. Am citit acest text într-o traducere în limba engleză. Se spunea că un bărbat foarte tânăr numit Isa a sosit în India cu o caravană ce venea din Palestina. Vreme de mai mulți ani, el a studiat și, pentru a studia, i-a frecventat pe brahmani intrând în conflict cu aceștia, reproșându-le spiritul de castă, rigiditatea lor, lipsa lor de iubire. Iar brahmanii furioși au început să îl persecute. După câțiva ani, el a revenit în

Palestina, iar povestirea reproduce atunci ceea ce cunoaștem din Evanghелиi până la crucificarea sa. Dar nu se oprește aici. Ea spune cum Iisus, care a supraviețuit martiriului crucii, s-a reîntors în India, însoțit de mama sa și de apostolul Toma, și a trăit în Cașmir, murind la o vârstă foarte înaintată.

Vor exista într-o bună zi niște cercetători care vor putea explica cum s-au desfășurat cu adevărat evenimentele și ce a reprezentat viața lui Iisus. Eu le las acest domeniu istoric, istoria nu este vocația mea, există unele subiecte care mă interesează mult mai mult. Specialiștii trebuie să-și consacre timpul căutării unor manuscrise și a unor mărturii arheologice! Eu mă concentrez asupra principiilor și spun ceea ce cunosc conform adevăratei Științe Inițiatice. Le revine altora sarcina de a confirma prin niște mărturii istorice.

Cine știe ce s-a întâmplat cu adevărat cu Iisus după ce a fost coborât de pe cruce și așezat în mormânt? Este imposibil de spus... Dar cum s-a crezut că a murit, creștinii nu puteau admite că Fiul Domnului moare pe cruce, și a trebuit ca acest Fiu să învie. Din nefericire, nu este decât imaginație.

Veți spune: „Dar dacă nimic nu este adevărat din ce predică Biserica de secole despre moartea și învierea lui Iisus, creștinii nu au nimic de sărbătorit de Paște!” Încercați să înțelegeți încă o dată că realitatea istorică este un lucru, iar cea spirituală un altul. Este adevărat că Iisus a fost crucificat, dar că a murit sau nu pe cruce și că a înviat sau nu, aceasta nu schimbă cu nimic din ce trebuie să fie pentru noi esențialul. Iar ceea ce trebuie să constituie pentru noi esențialul este faptul că, după imaginea naturii, noi avem însușirea de a muri pentru a învia.

Priviți: materia moare și renaște continuu în natură. Este un fenomen universal, cosmic, și el se repetă în fiecare om conștient de această corespondență ce există între viața naturii și viața sa interioară. Există mereu o realitate interioară ce este superioară realității fizice. Nu trebuie să încetăm să aprofundăm legătura existentă între moartea și învierea lui Iisus și moartea și învierea naturii. Astfel vom învăța și noi cum să murim și să înviem. Oamenii mai au încă atâtea lucruri de învățat despre viață și moarte!

După ce trupul lui Iisus a fost coborât de pe cruce, Iosif din Arimateea și Nicodim l-au înfășurat în giulgiu și l-au pus în mormânt. Dar în Evanghelii: se spune că, după trei zile, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iisus, și Salomea au descoperit că piatra de mormânt fusese răsturnată și Iisus nu mai era acolo. Încă o dată, nu realitatea materială a acestei întâmplări este cea mai importantă. Esențialul este semnificația ei pentru viața noastră interioară și vom descoperi această semnificație dacă ne vom întoarce la imaginea grăuntelui.

Grăuntele pus în pământ se împarte în două, apoi moare după ce a lăsat să iasă din sânul său germenul vieții. Mormântul este natura noastră inferioară în care trebuie să practicăm o deschidere pentru a putea ieși. Unii au văzut în mormânt o reprezentare a corpului fizic, ceea ce nu este cu totul fals. În realitate, ceea ce împiedică manifestarea vieții, manifestarea spiritului, nu este într-atât corpul fizici ci acea carapace fluidică constituită din toate dorințele, lăcomia și hărțuielile naturii noastre inferioare. Ea se interpune între spiritul nostru și corpul fizic. Dacă ea nu ar fi creat mereu tot felul de miasme și fumuri, spiritul nostru ar fi stăpânit perfect corpul fizic.

Iisus s-a folosit deseori de imaginea grăuntelui pentru a explica adevărurile esențiale ale vieții spirituale. El spunea: *„Dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur, iar dacă va muri, aduce multă roadă”*. Grăuntele este simbolul vieții. Iar din această moarte a grăuntelui se eliberează puterile vieții.

Învierea nu este altceva decât un curent de viață ce străbate regiunile în care, fizic sau psihic, boala și moartea au început să-și facă simțită prezența. Atâtea fenomene din natură ne pot da o idee despre acest proces! Nu numai germenul care iese din grăunte, dar și puiul care iese din ou, anumite mamifere care se trezesc din somnul lor hibernal, gogoșa care se transformă în fluture sunt niște imagini ale învierii. Dar pomii?... Și ei învie primăvara: toate acele crengi negre și goale ce se acoperă de frunze și flori! Iată încă o înviere. Dar de ce învie ei? Fiindcă nu au murit, fiindcă viața este mereu prezentă în ei.

Toate aceste fenomene ale naturii își au corespondența în om. În mod fizic, psihic, omul „moare” și învie zilnic. Când viața slăbește în el, el moare; când ea vine să îl viziteze, el învie. Este ca și cum un sânge

nou i-ar circula prin vene. Numai viața, viața divină, este cea care ne învie, și trebuie să lucrăm să dobândim această viață.

Afirmând că le place natura, cei mai mulți oameni o văd, în cel mai bun caz, ca mediul lor înconjurător sau un subiect poetic. Ei nu simt până la ce punct ea este în legătură cu viața lor intimă, fiindcă natura le descoperă propria viață. Natura reprezintă infinit mai mult decât un mediu înconjurător sau un decor frumos. De aceea contemporanii noștri au dreptate când se tem văzând distrugerile ce se comit în cadrul ei. Nu numai că oamenii distrug ceva din care fac parte, dar care face parte și din ei înșiși. Înțelegerea ființei lor profunde depinde de înțelegerea pe care o au despre fenomenele naturii, și în acest sens ei trebuie să lucreze.

Articol XI. Cap. 11 – Sacrificiul lui Iisus pe cruce: puterile sângelui

Iisus a murit pe cruce... Purtând cu ei această imagine a crucifixului, creștinii au plecat să convertească întregul pământ. De două mii de ani ei repetă neîncetat: „Iisus a murit pentru noi... Iisus și-a vărsat sângele pentru păcatele noastre... Iisus ne-a salvat sacrificându-și viața pe cruce... Fiul Domnului și-a dat gândește pentru mântuirea lumii... Repetând toate acestea, ei se cred superiori credincioșilor altor religii, și mai ales celor care nu cred. Vă dați seama? Fiul lui Dumnezeu însuși și-a vărsat sângele pentru ei, a ispășit pentru ei păcatul originar. Prietenii, părinții lor chiar nu ar da poate nici doi bani pentru ei, dar fiul Domnului și-a vărsat sângele, există deci un motiv să se simtă mândri! Cum este posibil să se întrețină asemenea credințe în secolul al douăzecilea?

Din nefericire, este de ajuns să privești starea creștinătății pentru a constata că acești creștini nu sunt mai mântuiți decât credincioșii altor religii, și nici mai mult decât mulți atei. Ei comit aceleași nelegiuiri, aceleași crime, fiindcă există mereu aceeași natură umană egoistă, lacomă, răzbunătoare ce îi locuiește. Ei da, o ființă umană nu își schimbă în mod miraculos natura numai pentru că a fost botezată. „Este adevărat, vor spune unii, creștinii sunt deopotrivă niște sărmani păcătoși. Iar dacă cred cu sinceritate că Iisus, fiul Domnului, a murit ca să îi mântuiască, este de ajuns; fiindcă credința salvează, iar

când vor ajunge în lumea de dincolo, ei vor fi recunoscuți ca niște adevărați fii ai Domnului”. Ei bine, deschideți ochii: dacă ei nu s-au manifestat deja în timpul vieții lor pe pământ ca niște fii ai Domnului, cu atât mai mult nu o vor face după moartea lor.

Nu are sens să repetăm că Iisus ne-a mântuit. Creștinii recită: „Miel al Domnului, care iei păcatele lumii...” Este o ineptie. Iisus a plătit cu viața sa pentru că a fost un precursor, a plătit cu viața sa această îndrăzneală de a dori să aducă o lumină, chiar dacă aceasta trebuia să deranjeze autoritățile religioase și politice din vremea sa, dar nu a venit să ia asupra sa păcatele oamenilor. Dacă oamenii comit niște greșeli, ei sunt responsabili pentru ele și trebuie să plătească. A-ți închipui că cineva din exteriorul lor îi poate salva de consecințele faptelor lor, înseamnă că nu ai înțeles nimic din viața spirituală, nici chiar din viața psihică. Ți se pot oferi niște mijloace, niște metode pentru a te salva, dar nu ești salvat. Când observi anumiți creștini, chiar printre cei mai zeloși, este clar că Iisus nu i-a salvat: în ce stare de mizerie spirituală se află!

Fiindcă Iisus a fost crucificat acum două mii de ani, toate generațiile de creștini care vor veni vor fi în mod automat mântuite?... Știm oare ce este „mântuirea”? În realitate, Iisus a făcut mai mult decât să ia asupra sa păcatele oamenilor, ceea ce era de fapt imposibil; el le-a deschis o cale pentru a i ajunge prin propriile strădanii să se salveze ei înșiși, **I** iar pe această cale vor putea pași veșnic.

Fiecare fiu important al Domnului care vine pe pământ aduce oamenilor niște adevăruri esențiale, niște metode noi pentru a-i mântui, dar depinde de ei să le înțeleagă și să le folosească, depinde de ei să lucreze pentru propria eliberare. Veți replica: „Micșorați însă valoarea sacrificiului lui Iisus!” Deloc. Măreția sacrificiului lui Iisus nu este diminuată dacă vă spun că nu veți fi mântuiți decât prin lucrarea voastră. Dumnezeu vrea un singur lucru: perfecționarea creaturii umane. Iar pentru a se perfecționa, ea trebuie să depună niște eforturi. Ni se poate deschide calea, ni se poate spune cum să pășim pe ea, dar nimeni nu poate merge în locul nostru, noi suntem cei care trebuie să înaintăm. Iar sacrificiul lui Iisus este și prețul ce a trebuit să îl plătească pentru a deschide această cale. Există oare mulți creștini

pregătiți să îl înțeleagă? Oare le-a explicat cineva măcar o dată de ce Iisus trebuia să-și verse sângele pe cruce?

În epoca în care Iisus a venit, calea ce ducea la Dumnezeu era atât de înfundată cu niște prezențe întunecoase, și numai ființele care posedau o inteligență, o voință, o îndrăzneală deosebite aveau posibilitatea să înainteze. Mulțimea, poporul vegeta, fiind menținut intenționat la un nivel inferior de conștiință. Religia era afacerea unei elite, iar cei care nu aparțineau acestei elite erau lăsați în ignoranță. Erau amețiți cu tot soiul de superstiții și povești de adormit în picioare, și chiar dacă aceste practici și mituri au în realitate un sens profund, acesta era bine păzit pentru a nu le fi revelat.

Drumul trebuia deci să devină-mai-accesibil pentru toți oamenii, și tocmai aceasta a făcut Iisus îl înțelege numai cel care posedă adevărata cunoaștere inițiată, dar în același timp voi încerca să clarific pentru voi această problemă începând prin a vă da un exemplu. Există pe pământ regiuni unde nu s-ar fi putut ajunge dacă nu s-ar fi construit niște drumuri, căi ferate etc. Pentru aceasta, au fost secate niște mlaștini infectate cu tot felul de insecte, săpate niște tuneluri în munți sau construită o trecere printr-o vegetație de nestrăbătut. De îndată ce lucrările s-au încheiat, drumul era în sfârșit practicabil pentru toți cei care doreau să îl străbată.

În epoca în care Iisus a venit, calea evoluției era blocată de niște entități monstruoase, niște egregoruri care se hrăneau cu sângele victimelor oferite zeilor. Înaintea lui Iisus, toate religiile practicau niște jertfe sângeroase; iar spiritele lumii astrale, numite și larve, elementalii, care se hrăneau cu emanațiile produse de sângele victimelor, se înmulțeau și se întăreau fără încetare, formând în jurul oamenilor o atmosferă întunecoasă, nesănătoasă. Iisus a venit să deschidă o cale prin aceste regiuni ale planului astral pentru ca toți oamenii, chiar și cei mai năpăstuiți, cei mai disprețuiți, să îl poată întâlni în sinea lor pe Tatăl lor Ceresc. Dar, asemenea planului fizic, pentru a croi un drum, trebuia mai întâi să defrișezi, să cureți, să purifici; și nu era foarte simplu să te descotorosești de aceste entități ce blocau calea. De aceea, în locul sângelui victimelor din care ele se hrăneau, a trebuit ca Iisus să și-l dea pe al său. Da, aici este un mare

mister: puterea sângelui. Când se vorbește despre sângele vărsat de Iisus pentru noi, trebuie subînțeles acel fluid atât de pur care este o condensare a vieții divine.

În Evanghелиi se spune că în grădina Ghetsimani, Iisus a început să simtă neliniștea morții până când „*sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ*”. Desigur, sângele poate fi considerat în sens propriu, ca și în sens figurat, fiindcă înainte de a fi acest lichid roșu care circulă în corp, sângele este o chintesență subtilă purtătoare de viață în care se exprimă toate calitățile și virtuțile omului. Iar dacă în aparență sângele lui Iisus nu diferea de cel al oricărei ființe umane, în realitate fiecare picătură din acest sânge era asemenea unei picături de lumină.

Iisus s-a purificat și identificat într-atât cu Tatăl său Ceresc încât sângele său a devenit o condensare a vieții divine, din chiar esența Domnului. Căzând pe pământ, substanțele celeste ce impregnau acest sânge au modificat ceva chiar în materia pământului, făcând să apară forțe și virtuți noi pe care el nu le poseda încă. Iar atunci când entitățile lumii astrale s-au grăbit să se hrănească cu ele, acest sânge a produs asupra lor același efect produs de o băutură foarte tare: ele nu l-au suportat, parcă s-ar fi îmbătat; astfel ele au slăbit, s-au sfrijit și au eliberat trecerea. Calea este liberă acum pentru toți oamenii.

Iată care a fost sacrificiul lui Iisus. Nu este deci suficient să spunem că, deoarece și-a vărsat, sângele, noi suntem mântuiți; ar fi prea simplu! Vărsându-și sângele, Iisus a deschis numai o cale pentru ca să putem, prin strădaniile noastre, să ne salvăm pe noi înșine și depinde de noi să pășim pe această cale, studiindu-i și aplicându-i învățătura.

Sacrificiul lui Iisus a fost punctul de plecare al unei noi concepții despre Dumnezeu și om. Iisus a plătit pentru a se deschide o cale. Fiindcă trebuie să plătim mereu. Trebuie să plătim chiar și pentru un drum, și nu numai cu bani. De secole, ațâți oameni din lume au plătit cu viața la construcția de drumuri, de tuneluri, de poduri, de căi ferate! Atunci, cu atât mai mult trebuie plătit pentru a deschide în lumea psihică o cale până la Dumnezeu. Și fiindcă a trasat această cale, Iisus s-a putut identifica cu Hristos spunând: „*Eu sunt Calea* „sau „*Nimeni nu*

vine la Tatăl Meu decât prin Mine". Întrebați-l pe Iisus, dacă puteți, și el vă va răspunde: „Sacrificiul meu nu este ceea ce vă închipuiți. La ce folosește să plătești o dată în istorie pentru păcatele oamenilor? Ei vor reîncepe să păcătuiască”.

Atunci când plătim pentru greșelile cuiva fără a-l lumina, el nu înțelege nici măcar ce am făcut pentru el și va comite aceleași greșeli. Cineva este într-o situație dificilă... Este bine să îl salvați, dar există o mare probabilitate să se prăbușească la prima ocazie. Cum el nu a învățat nimic, nu a înțeles nimic, nu este nici măcar recunoscător, uită ce ați făcut pentru el; într-o nouă împrejurare, vă va solicita din nou ajutorul, iar dacă nu îl veți da, el va deveni furios. Cum poate el să progreseze astfel?

Acest sacrificiu al lui Iisus ce îi cucerește pe creștini de secole trebuie înțeles într-o manieră corectă. Veți spune: „Nu este însă respectuos să „ne bucurăm astfel?” Ah, fiindcă vă gândiți că este o manieră de respect să se împânzească pământul cu niște reprezentări ale chinurilor lui Iisus? Vă gândiți că Iisus este fericit văzându-se peste tot crucificat? Creștinii au purtat crucea în cele patru colțuri ale lumii, amenințând popoarele nevinovate: „Dacă nu credeți că Iisus v-a mântuit murind pe cruce, vă vom uide”. Oare aceasta dorea Iisus?

Toți pastorii și preoții repetă fără încetare: „Iisus a fost crucificat... Iisus și-a dat sângele pentru noi”. O știm deja, la ce folosește să o repetăm? Creștinii sunt adormiți cu aceste cuvinte. Desigur, se dorește să li se arate imensitatea sacrificiului lui Iisus, dar aceasta nu dă mari rezultate. De ce să nu li se prezinte deseori triumfător, în pace și lumină, antrenându-i pe oameni să devină ca el? Insistând atât de mult asupra chinurilor sale, în conștiința lor se întunecă ceva. Desigur, sufletele sensibile varsă câteva lacrimi. Dar cum să fii emoționat având în continuare în fața ochilor viziunea unei ființe martirizate, sângerând și cu o coroană de spini pe cap? Nu ai nicio dorință să îi urmezi exemplul.

Pentru a-i putea antrena pe oameni, trebuie să le prezinți frumusețea, măreția. Putem vorbi despre crucificare, dar dându-i o interpretare mai vastă. Un Inițiat vede în Hristos pe cruce Sufletul lumii expunându-se în cele patru direcții ale spațiului. Dar oare

această dimensiune sublimă, măreață, le este prezentată creștinilor?

Iisus s-a sacrificat pentru a oferi oamenilor lumina, pentru a elibera o cale ce îi va conduce până la lumea divină. Iar acest lucru este mult mai important decât să-și ia asupra sa toate păcatele lor. Iisus a deschis calea mântuirii dând învățătura sa, și datorită acestei lumini, oamenii se vor elibera ei înșiși de păcatele lor. De aceea, el nu a spus numai: „*Eu sunt Calea*”, dar și: „*Eu sunt lumina lumii*”. Iisus ne-a dat această lumină pentru a ne arăta direcția, și depinde de noi să pășim cu picioarele noastre pe ea. Dar creștinii doresc ca Iisus însuși să îi ducă la Cer, și vor continua să comită aceleași greșeli, aceleași crime, mulțumindu-se să repete: „Iisus ne-a mântuit”. Ei bine, nu, Iisus nu este maestrul unor leneși.

Vreau să mă înțelegeți bine, eu nu am venit să distrug ceea ce predică Biserica, ci a adapta lucrurile, a le acorda, arătând creștinilor care este cu adevărat această cale deschisă de Iisus. Depinde de fiecare să se mântuiască prin propria viață de puritate, de înțelepciune și iubire.

Foarte puține persoane sunt capabile să măsoare măreția sacrificiului lui Iisus. A-ți vărsa sângele: nimic nu este mai prețios ca sângele din! cauza a tot ceea ce el reprezintă în planul fizic, concret, dar și în planul spiritual. De aceea s-au născut multe povești în jurul acelei cupe în care, după Evanghelii, Iosif din Arimateea ar fi cules sângele lui Iisus. Întreaga legendă a Graalului s-a format în jurul acestei cupe: ea are la origine nevoia oamenilor de a sărbători, a perpetua în memoria secolelor misterele sângelui lui Hristos. Aici se găsesc niște lucruri foarte sfinte, foarte solemne, și întreaga mea ființă freamătă atunci când trebuie să vi le expun.

Articol XII. Cap. 12 – „Râuri de apă vie vor curge din pânțele lui”.

Dumnezeu este singurul maestru al vieții. Oamenii au încercat dintotdeauna să îi afle secretele, fie pentru a și-o prelungi, fie pentru a o crea ei înșiși, și unul dintre exemplele cele mai cunoscute în tradiția esoterică este cel al golemului.

Se povestește că în ghetoul din Praga, în secolul al șaptesprezecelea, rabinii au fost tentați să creeze ființe vii. Ei s-au

inspirat din *Facerea*, unde se spune că Dumnezeu a plămădit primul om, Adam, plecând de la pământul umed, dându-i viață, suflându-i în nări. Ei au modelat formele umane în argilă și au înscris pe fruntea lor cuvântul evreiesc *emeth*: adevăr, care le comunica viața. Aceste creaturi însuflețite erau la dispoziția lor și se deplasau pentru a le executa ordinele. Dacă se întâmpla ca una dintre ele să scape controlului creatorului ei, ea devenea un pericol și nu mai rămânea altceva de făcut decât să fie distrusă. Era suficient să se șteargă de pe fruntea ei prima literă din cuvântul *emeth*, fiindcă înlăturarea acestei litere înseamnă în ebraică cuvântul *maveth*: moarte, și golemul se prăbușea în țărână. Sunt cu certitudine legende ce au fost imaginate plecând de la câteva elemente reale. Eu nu am cunoscut niciodată nimic asemănător; știu însă că multe lucruri sunt posibile, chiar dacă ele nu se întâmplă așa cum sunt relatate.

Omul nu are puterea de a crea viața. El nu poate decât să o transmită, de aceea această problemă a golemului nu mă interesează într-atât. Ceea ce mă interesează, și în ceea ce cred, este puterea vieții divine ce impregnează întreaga creație și pe care o primim în fiecare zi prin intermediul soarelui. Această viață o putem capta, o putem absorbi, bea, pentru a ne regenera toate celulele.

Când Iisus spunea: „*Și aceasta este viața veșnică: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat*” el identifica viața prin cunoaștere. Dar ce înseamnă „a cunoaște?” Această cunoaștere a lui Dumnezeu care dă viața veșnică nu este doar produsul unei însușiri a creierului. Or, mai exact, capacitatea de înțelegere și cunoaștere posedate de creier sunt o sinteză a inteligențelor tuturor celulelor din corp, deci a celulelor brațelor, a mâinilor, a ficatului, a plămânilor, a stomacului, a sexului etc. Toate aceste inteligențe sunt reunite și reprezentate în creier. Dacă celulele acestor organe sunt slăbite, cloroformate, omul nu pot ajunge la adevărata cunoaștere.

Fiecare celulă a corpului nostru posedă o mică inteligență datorită căreia ea execută o sarcină determinată, și toată cunoașterea lor, sintetizată în creier, exprimă inteligența întregului organism. Dacă inteligența celulelor este redusă, creierul devine limitat. Omul își dezvoltă deci creierul printr-o lucrare asupra ansamblului celulelor

corpului său.

Totul este legat. De aceea trebuie în fiecare zi să ne gândim să purificăm, să însuflețim, să ne iluminăm celulele, pentru ca buna lor funcționare să se reflecte asupra creierului și să ne ușureze înțelegerea lucrurilor. Celulele ficatului, ale stomacului, ale intestinelor care nu știu să-și îndeplinească corect lucrarea, împiedică raționamentul: la persoanele care au citit și au studiat mult se vor proiecta în toate judecățile lor niște urme întunecate și deformate venind din proasta funcționare a organelor lor. Chiar și la cei considerați mari gânditori, mari filosofi, câte greșeli nu au ca origine insuficiența celulelor anumitor organe ce le blochează activitatea mentală! Toate aceste neajunsuri ale ficatului, ale stomacului, ale intestinelor, ale pancreasului... produc undeva în creier o limită pe care omul nu o poate depăși.

Eu știu că spunând aceste lucruri îmi voi atrage critici și chiar ironii. Dar nici criticile, nici ironiile nu mă vor face să renunț la această convingere: inteligența omului depinde de inteligența celulelor întregului său corp, și el nu îl poate cunoaște pe Dumnezeu, nici să posedă viața veșnică, dacă nu și-a educat înainte de toate celulele.

Exercițiile preconizate de învățământului nostru și chiar sfaturile privind respirația sau nutriția nu au alt scop decât să amelioreze starea celulelor noastre pentru a lărgi și a ușura înțelegerea noastră. Sfaturile privind nutriția, cum este de exemplu vegetarismul, nu sunt destinate să ne lipsească de o hrană plăcută. Mulți oameni își imaginează că a nu consuma carne sau a te abține de la alcool le este cerut numai din motive de umilință, pentru a fi pe placul Domnului căruia îi place să îi vadă pe oameni în lipsuri și suferind. Ei bine, nu!

Prin viața și învățătura sa, Iisus a dorit să arate cum spiritul poate lua progresiv în posesie materia cu scopul de a se manifesta prin ea. Spiritul vine să se încarneze în fiecare ființă umană. Această încarnare a spiritului este chiar singurul motiv al existenței noastre pe pământ, dar cu o condiție: să ne pregătim corpul fizic să primească impulsurile sale și să le răspundă. Aceasta este învierea.

Corpul unui om este constituit din miliarde de celule; fiecare

celulă este locuită de un suflet viu și fiecare trebuie să învie. Când toate aceste suflete au înviat, atunci da, putem vorbi cu adevărat despre înviere. Învierea este deci un neîntrerupt proces. Zilnic trebuie să adăugăm ceva nou, zilnic trebuie să fim conștienți, vigilenți, atenți, și vom simți încet-încet producându-se în noi aceleași fenomene ca primăvara când pământul primește de la soare mai multă lumină și căldură, și când toți germenii însămânțați încep să încolțească. Toată această vegetație ce o vedem născându-se sau renăscând primăvara reprezintă o imagine a fenomenelor ce se pot produce în viața noastră fizică și în viața noastră psihică, dacă am înțeles care este adevărata viață.

La fiecare reîntoarcere a primăverii, străduiți-vă să profitați de condițiile oferite pentru a simți cum puteți adăuga mai mult din această viață nouă și proaspătă, și continuați apoi întreg anul să păstrați această cale! Apoi, în anul următor reîncepeți și reîncepeți iar!... Da, să fim mereu din ce în ce mai însuflețiți pentru a putea intra însuflețiți în moarte, care nu este în realitate decât o schimbare de forme. Iar când veți reveni în viitoarele încarnări, veți relua această lucrare până la învierea finală.

Creștinii refuză ideea de reîncarnare pentru că ea este evident incompatibilă cu teoria învierii corpurilor la sfârșitul timpurilor: dacă omul se reîncarnează, există succesiv mai multe corpuri, și atunci în care se va reîncarna în momentul Judecării de Apoi? Fie că o acceptă sau o refuză, reîncarnarea este o realitate pe care întreaga natură nu încetează să o sublinieze.

Biserica ne învață că la sfârșitul timpurilor, după ce au trăit o singură viață într-un singur corp, morții vor ieși din morminte pentru a fi judecați. Dar cum vă imaginați că trupurile care au stat mii de ani în sicrie, sau pur și simplu în pământ sau pe fundul mărilor, se vor trezi la un sunet de trompetă? Din unii nu a mai rămas nimic de mult, scheletul lor s-a transformat în țărână. Atunci, ce sunt aceste trupuri care vor ieși din morminte și în ce stare?... În realitate, învierea este un proces spiritual îndelungat ce ne smulge din stagnare, din descompunerea interioară, până în ziua în care după încarnări și încarnări de muncă și de eforturi vom renaște în „corpul de slavă”.

Acest corp de slavă despre care vorbește apostolul Pavel trebuie să îl înțelegem ca o realitate spirituală. Altfel, cum s-ar transforma în lumină corpul fizic al unui bărbat sau al unei femei în momentul în care iese din mormânt?

Vom învia numai atunci când vom reuși să facem să curgă viața divină în fiecare celulă din corpul nostru. Învierea este deci un proces extrem de lung și lent, și de aceea a fost plasat simbolic la sfârșitul timpurilor. Dar noi trebuie să întreprindem această lucrare de înviere acum, imediat. Nu folosește la nimic creștinilor să repete: „Iisus a înviat... Iisus a înviat...” dacă în acest timp uită că și ei trebuie să reînvie, fără să aștepte sfârșitul lumii! Învierea începe în ziua în care vom deveni mai înțelepți, mai luminați, în care inima noastră se deschide în fața tuturor creaturilor. Da, există criterii ce nu pot înșela. Învierea este o stare de conștiință: este viața divină ce începe să ne irige ființa interioară și elimină tot ce nu vibrează la unison cu ea.

Învierea se manifestă prin formarea unui alt corp în om, un corp care este dublul luminos al corpului fizic. Atunci când Iisus a apărut transfigurat pe muntele Tabor în fața discipolilor săi, Evangheliile spun că: *„Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina”*. Cum să explicăm acest fenomen? Înseamnă că Iisus a reușit să formeze în el acest corp luminos ce a irupt și l-a învăluit în strălucirea lui. Adevărata înviere a lui Iisus s-a produs deci cu mult înainte de moartea sa, și nu după. Pentru a apărea așa în lumină, înseamnă că el înviase deja, înviase în chip spiritual. Și pentru că înviase deja, el nu a murit pe cruce. El și-a purificat și însuflețit într-atât toate celulelor corpului fizic încât acestea au rezistat la toate suferințele ce le-a trăit și la chinul crucificării. Iată adevărul: Iisus nu a înviat trei zile după moartea sa; Iisus era deja înviat.

Atunci când procesul de înviere este încheiat, toate organele și membrele sunt regenerate, și omul se degajă din corpul său așa cum o crisalidă se desprinde din gogoasă pentru a deveni un fluture. El este acum în posesia unui nou corp, corpul de slavă, datorită căruia poate să călătorească în spațiu, să viziteze alte locuri, alte creaturi, să le vorbească, să le ajute. Corpul de slavă, ce este alcătuit după imaginea

corpului fizic, îi dă posibilități mult mai extinse, și datorită lui el poate acționa în lumea invizibilă.

Învierea este mai întâi de toate un proces spiritual de purificare, de iluminare care, dacă este adus la un anumit grad de intensitate, reușește să producă niște efecte până la cel mai mic atom al corpului fizic. A învia înseamnă a deschide vieții divine niște căi în toate regiunile ființei noastre; fiindcă vieții îi este caracteristic să nu rămână pe loc, ci să se strecoare peste tot pentru a înnoi totul.

Ce este elixirul vieții veșnice despre care vorbesc alchimiștii? Un lichid care eliberează canalele organismului pentru ca energiile vitale să poată circula în străfundurile sale. Omul la care toate fluidele găsesc o cale, este viu și sănătos. Astuparea tuturor acestor canale și vase prin care lichidele și fluidele circulă în organism antrenează senilitatea, boala și moartea. Ei bine, dacă în astrologie, Saturn prin unele din aspectele sale este legat de senilitate și moarte, este tocmai pentru că influența sa are proprietatea de a coagula, a cristaliza materia și a se opune astfel circulației energiilor.

Eu v-am spus deja, toate practicile recomandate de învățământul nostru (să consumăm o hrană pură și ușoară, să bem des apă caldă fiartă, să facem exerciții de respirație și gimnastică, să întreținem în noi doar gânduri și sentimente curate, adică dezinteresate, generoase...) au ca scop să ne facă mai însuflețiți, eliberând toate căile de circulație în corpul nostru. Dar mai presus de toate, trebuie să învățăm să intrăm în legătură cu acela care proiectează în spațiu acești curenți de viață puternici ce însuflețesc întreaga natură: soarele. Nu este de ajuns doar să privim din când în când soarele, fiind distrați. Este o adevărată lucrare de întreprins prin intermediul gândului, al imaginației: să ne scaldăm în curenții săi, să extragem de aici niște forțe, umplând întreaga noastră ființă pentru a le folosi ulterior întru slava Domnului.

Sub pretext că trebuie acordată întâietate sufletului și spiritului, Biserica i-a învățat pe creștini să-și neglijeze corpul fizic, să îl disprețuiască sau chiar să îl maltrateze, considerând că el nu trebuie să joace niciun rol în viața spirituală, constituind chiar un obstacol. Ei bine, este o greșeală, o greșeală gravă, pentru că nu este bine să

separăm corpul fizic de suflet și spirit. Printr-o disciplină corectă și unele exerciții destinate să trezească anumiți centri ai corpului fizic, omul poate acționa asupra sufletului și a spiritului său. Acești centri sunt printre altele, aura, plexul solar, centrul Hara, chakrele...

Evoluția noastră trebuie să se facă în cele trei lumi, fizică, psihică și spirituală. Este sensul cuvintelor lui Hermes Trismegistus (adică „de trei ori foarte mare”) la sfârșitul Tablei de Smarald: „Astfel sunt numit Hermes Trismegistus, având cele trei părți ale filosofiei întregii lumi”.

Omul va fi mereu tentat să respingă bătrânețea și moartea. Este foarte bine, fiindcă el are o lucrare de împlinit pe pământ și o viață lungă îi oferă mai mari posibilități. Dar viața îi aparține lui Dumnezeu, și numai lui Dumnezeu; orice ar face omul, el nu va reuși niciodată să învingă moartea. Atunci, într-un moment sau altul, se pune pentru el problema vieții spirituale, pentru că numai datorită acesteia el devine încet-încet conștient de nemurirea sa.

Pe Arborele Sefirotic, elixirul vieții veșnice este legat de sefirotul Tiferet, sefirotul soarelui. Acest lucru trebuie înțeles nu numai din punct de vedere fizic, dar mai ales și din punct de vedere spiritual. Dacă Arhanghelul soarelui are ca nume Mihail (adică „cine este ca Dumnezeu”), înseamnă că viața care ne vine de la soare este pentru locuitorii pământului expresia cea mai puternică, mai elocventă a vieții divine. Iar corpul nostru trebuie să devină un receptacul al acestei vieți divine.

Spre deosebire de creștini, hindușii consideră că acest corp fizic are un rol important de jucat în viața spirituală. De aceea ei asociază cele trei mari divinități, Brahma, Vișnu și Șiva, celor trei centri vitali ai corpului fizic: Brahma, creatorul, de plexul solar; Vișnu, conservatorul, de inimă; și Șiva, distrugătorul, de creier. Astfel, Brahma, Creatorul, stăpânul vieții, își are lăcașul în plexul solar. Viața se perpetuează prin organele genitale, dar prin plexul solar omul se află în legătură cu fluviul vieții cosmice.

Este și sensul cuvintelor lui Iisus: „*Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel care crede în Mine precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pânțele lui*”. O altă versiune spune: „*căci apa pe*

care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică.

Sânul, pânțele corespund regiunilor plexului solar și centrului Hara. Acela care bea apa vieții divine devine el însuși un izvor de apă vie; iar această apă ce îi irigă întreaga ființă îndeștează și ființele din jurul său.

Există oare mulți creștini care au încercat să aprofundeze acest verset? Majoritatea vor spune: „Dar ce este această apă care curge din pânțele?” Cum nu au nicio idee despre această știință ce îi învață că omul este construit după chipul universului, ei ignoră că această apă care izvorăște din Dumnezeu, Izvorul Cosmic, izvorăște și din ei înșiși. Despre această apă vorbește Iisus când spune: *„Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică”*. Dacă creștinii nu știu ce sens să dea acestor cuvinte, pentru cabaliștii care meditează asupra lui Adam Kadmon, Omul Cosmic, și care au ajuns foarte departe în cunoașterea raporturilor pe care omul le întreține cu Dumnezeu și cu universul, ele sunt foarte clare.

Viața care vine de la Dumnezeu este Hristos, Fiul, care este o emanație a Tatălui. Și pentru că Iisus s-a identificat cu Hristos el a spus: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”*. Pentru a interpreta gândirea lui Iisus, nu trebuie să considerăm cele trei cuvinte în mod izolat, ci să știm cum să le aranjăm pentru a constitui un ansamblu. Imaginea fluviului ne va ajuta din nou. La originea fluviului există izvorul: adevărul. Din izvor curge apa, viața. De-a lungul timpului, apa își sapă albia, calea.

La ce folosește să fie scris în biserici: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”*, dacă cei care citesc nu știu cum să așeze cele trei cuvinte „calea”, „adevărul” și „viața”, unele în raport cu celelalte? Cu atât mai mult, cu cât ele aparțin unor domenii total diferite. Calea evocă o realitate concretă. Adevărul este o noțiune abstractă, una dintre temele filosofice asupra cărora oamenii se pun cel mai greu de acord. Cât despre viață, ea rămâne pentru ei o realitate extrem de vastă și vagă, pentru că îi văd nenumăratele manifestări, dar le este imposibil să spună ce reprezintă ea. Numai imaginea fluviului ne permite să

alcătuim din aceste trei cuvinte, calea, adevărul și viața, un ansamblu coerent, Iisus a vrut să spună: „Eu sunt fluviul care coboară din cer și duc cu mine viața”. Știți de ce mi-am bazat filosofia pe cele trei cuvinte iubire, înțelepciune și adevăr? Pentru că ele sunt în legătură cu cele spuse de Iisus: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*”.

La origine există izvorul (adevărul); din acest izvor curge viața (iubirea); și calea pe care curge această apă pentru a coborî, albia fluviului, este înțelepciunea. Apa vine din înalt și coboară pentru a ne însufleți. Dar pentru a o bea în toată puritatea sa, trebuie să o căutăm în înalt. Apa coboară, dar îi primim toate binecuvântările numai dacă ne înălțăm, prin rugăciune și meditație, până la Izvorul Divin așezându-ne pașii pe cei ai lui Iisus, adică străduindu-ne să îi aplicăm învățătura.

Iisus este calea, înțelepciunea, pentru că înțelepciunea ne conduce. Înțelepciunea nu este un scop, ea este doar un ghid. Nu putem înainta dacă nu avem viață, apa care ne susține; iar această viață este iubirea. În sfârșit, dacă mergem, o facem pentru a ne înălța până la izvor, la adevăr, pentru a bea apa pură și cristalină a înălțimilor. Nimic nu este mai clar decât această imagine ce reprezintă programul ce trebuie să îl realizeze toți fiii și fiicele Domnului. Cu iubirea care este viața, și prin intermediul înțelepciunii care este calea, vom ajunge la adevăr care este izvorul. Tocmai această imagine a fluviului ce coboară din cer o regăsim în Apocalipsă: „*Și mi-a arătat apoi, râul și apa vieții, limpede cum e cristalul și care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului*”.

Iisus ne spune: „Eu sunt calea ce ne conduce spre adevărul de unde curge viața. Eu am trasat pentru voi calea, am săpat albia fluviului și dacă pășiți în urma mea, mă veți putea regăsi”. Nu ne rămâne decât să căutăm această viață, să ne impregnăm cu această viață, până în ziua în care va țâșni din sânul nostru izvorul inepuizabil al vieții divine.

Fie că vreți sau nu, într-o zi veți fi obligați să vă preocupați de această problemă a vieții. Fiindcă în mod inconștient, toți caută viața, atât bărbații cât și femeile; ei nu caută decât aceasta. Iar viața este mereu legată de iubire. Când iubiți o ființă, încercați să dați o explicație

sau alta iubirii voastre, în realitate nu există nicio explicație. Dacă o iubiți, se datorează vieții ce emană din ea sub forma frumuseții sau a bunătății, a purității sau inteligenței, a păcii etc. Viața este și singurul remediu al plictiselii. Da, plictiseala ce sălășluiește în atâtea persoane pe pământ și le împinge pe căi fără ieșire vine din faptul că nu știu să-și reînnoiască viața în sinea lor: ele se întâlnesc, și după câteva momente de euforie încep să se plictisească. Dacă vreți să fiți iubiți și să nu îi plictisiți pe ceilalți, fiți însuflețiți. Dacă nu doriți să vă plictisiți nici voi, căutați peste tot viața. Vedeți cât de departe merge această chestiune!

Dacă m-ați înțeles, de acum înainte vă veți opri zilnic asupra cuvântului „viață”, veți cere numai viața, dar viața purificată, iluminată. Fiindcă această viață vă va da tot restul: inteligența, iubirea, pacea, frumusețea, forța

Articol XIII. Cap. 13 – Un fiu al domnului este fratele tuturor oamenilor

Venirea lui Iisus acum două mii de ani instaura o ordine a lucrurilor în care, pentru întâia oară în istoria omenirii, valorile iubirii, bunătății, iertării, răbdării, blândeții, umilinței, sacrificiului erau așezate pe primul loc. Și chiar dacă cuvântul lui Iisus nu a fost până acum nici bine înțeles, nici bine aplicat, a fost de ajuns ca lumina să apară în unele ființe pentru a se transmite din veac în veac. Iubirea aproapelui predicată de Iisus, ce decurge din acest adevăr că oamenii sunt fii și fiice ale aceluiași Tată, a permis ideii de fraternitate să-și croiască o cale.

Toate religiile revelă într-o anumită manieră originea divină a omului. Dar într-un moment sau altul al istoriei, s-a inoculat la unii convingerea că anumite rase sau categorii de ființe erau inferioare, și au început să le excludă sau să le oprime. Priviți numai în India problema castelor. De mii de ani, toți care se nășteau în casta brahmanilor erau considerați automat superiori, și tot lor li se încredințau funcțiile preoțești. Cât despre cei care se nășteau în clasa paria, erau considerați automat inferiori, atât de inferiori încât, până încă la o dată recentă, dacă se întâmpla ca un paria să se afle în calea unui brahman, el trebuia să se îndepărteze și să păstreze o anumită distanță. De ce? Pentru că, dacă numai umbra sa îl atinge pe brahman,

ea l-ar fi putut murdări. Ca și cum Divinitatea ar face să se nască sistematic niște oameni de o mare dimensiune spirituală într-o clasă socială, iar cei condamnați într-o alta! Uneori se întâmplă chiar contrariul.

Dacă Iisus a fost atât de extraordinar, este pentru că a afirmat că, oricare le-ar fi rasa, cultura, apartenența socială, toți oamenii sunt egali în fața Domnului. Inegalitățile ce se văd manifestându-se sunt numai superficiale și trecătoare: calitățile lor fizice, intelectuale, morale, spirituale, întâmplările din viața lor, tot ceea ce face ca, într-un domeniu sau altul, unii să pară privilegiați și alții nu, corespund numai unui moment al evoluției. Oamenii sunt frați și surori prin viața, viața divină ce curge în ei și îi face deopotrivă frați și surori ai întregii creații.

Dacă se studiază diferitele episoade ale vieții lui Iisus povestite de Evanghelii, se observă că el nu a încetat să răstoarne niște bariere, că își deschidea sufletul tuturor celor considerați impuri, dușmani sau disprețuiți. El nu și-a ales ca discipoli niște oameni instruiți sau influenți. El nu mergea în Templu să discute numai cu cărturarii, ci pășea pe drum pentru a instrui mulțimile și a vindeca bolnavii. El intra în casele celor mai simpli oameni sau cu o reputație proastă pentru a mânca alături de ei, spunând: *„Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi”*. El lăsa copiii să i se alăture, așa cum se spune în acel episod în care discipolii voiau să îi îndepărteze pe cei care i se aduseseră – ei se gândeau că nu are timp de pierdut cu niște copii! – și îi mustră pe discipoli. Și mai ales, contrar mentalității acelei epoci, el nu considera femeile niște creaturi inferioare; nu numai că le accepta în anturajul său, dar le arăta respect, bunătate și înțelegere. Uitați-vă numai cum a vorbit femeii samaritene, cum a dat ca exemplu acea „păcătoasă” care i-a vărsat mir pe picioarele sale sau cum a salvat-o pe femeia adulteră de la pedeapsă.

Spre deosebire de brahmani sau farisei care, considerându-se ca o elită, disprețuiau poporul și îl țineau la distanță, Iisus nu se temea să se murdărească la contactul cu oamenii, chiar dacă aceștia erau considerați impuri. De ce? Fiindcă el era cu adevărat pur. Ființele de o mare puritate simt că pot merge peste tot, frecventând pe oricine, ele

nu se tem să fie murdărite de alții. Pentru că iubirea lor este mai puternică ca orice. A iubi pe cineva înseamnă a recunoaște existența unei legături între el și noi, iar această legătură dărmă barierele ce ne separă.

Iisus a venit să ne învețe că nicio ființă umană nu trebuie să fie minimalizată sau asuprită în numele unor legi confecționate de o mână de oameni care, invocând o pretinsă superioritate, își conferă dreptul de a conduce autoritar existența celorlalți. Pentru Iisus, singura lege valabilă era legea iubirii; de aceea i s-a întâmplat să se revolte și împotriva sabatului, acea lege ce interzicea orice formă de muncă în cea de-a șaptea zi a săptămânii, fiindcă se spune că în cea de-a șaptea zi a creației Dumnezeu s-a odihnit!

Se observă că Iisus nu respectă această lege extrem de riguroasă ce interzicea chiar și celui căruia îi era foame să facă rost de hrană. Astfel, el îi scandalizează pe farisei când, într-o zi de sabbat, își lasă discipolii înfometați să culeagă câteva spice de grâu pentru a se hrăni. Și le reproșează: *„Dar mergând, învățați ce înseamnă: Milă voiesc, iar nu jertfă; că n-am venit să chem pe drepți, ci pe păcătoși la pocăință”*. În aceeași zi, el vindecă în sinagogă un om cu mâna uscată și își explică gestul spunând: *„Sâmbăta a fost făcută pentru om, iar nu omul pentru sâmbătă. „Dar era prea mult pentru farisei. Se spune imediat în Evanghelia că „fariseii au făcut îndată sfat cu irodianii împotriva Lui, ca să-L piardă”*.

Iisus a avut îndrăzneala să pună mai presus de toate iubirea aproapelui, respectul pentru această viață pe care omul a primit-o de la Dumnezeu, și a plătit această îndrăzneală cu viața. Iată la ce trebuie să mediteze creștinii, deoarece prin comportamentul lor, după două mii de ani de creștinism, cei mai mulți dovedesc că nu îl înțeleg mai bine pe Iisus decât o făceau fariseii. A respinge o ființă umană, a o disprețui, a o umili, înseamnă a declara că ea nu este o creatură a Domnului, și nimeni nu are dreptul să spună așa ceva, nimeni nu are dreptul să se interpună între o ființă umană și Tatăl ei Ceresc. Dacă cineva dorește să se desprindă de iubirea divină, este liber evident să o facă, dar nimeni nu i-o poate impune. Toți sunt primiți în casa Tatălui. Chiar și copiii răătăciți sunt primiți când doresc cu sinceritate să se

reîntoarce, iar Tatăl lor Ceresc sărbătorește revenirea lor, așa cum o afirmă Iisus în parabola fiului risipitor.

Iisus a fost un adevărat revoluționar fiindcă a dorit să reveleze tuturor, chiar și celor mai înapoiați oameni, toate aceste comori ale Tatălui Ceresc care până atunci erau rezervate numai unora, chiar dacă erau nedemni de ele. El a dorit să deschidă porțile împărăției lui Dumnezeu pentru toți, fiindcă chiar și cei mai săraci, cei mai disprețuiți, mai vinovați, sunt fiii și fiicele sale; El a aprins în ei acea scânteie, spiritul, ce este o parte din El însuși, iar prezența acestei scânteii îi determină să fie de aceeași natură ca Domnul. Desigur, ei merită să fie nu numai admonestați, dar și pedepsiți, dacă comit greșeli, crime. Dar chiar dacă trebuie tratați cu severitate și ținuti la o anumită distanță, nu trebuie niciodată uitat că există undeva în ei, cufundat în profunzime, un germen divin, iar acest germen divin trebuie respectat și cultivat. Prin umilințele pricinuite copiilor săi, Dumnezeu însuși se simte ofensat.

Atunci când se spune că ființele umane sunt toate fii și fiice ale aceluiași Tată și ale aceleiași Mame, nu înseamnă că ei sunt egali, ci frați. Chiar în aceeași familie suntem obligați să constatăm că frații și surorile nu sunt egali; capacitățile fizice, intelectuale, morale, spirituale, nu sunt repartizate în mod egal între ei toți, dar legătura ce există între ei trebuie să repare aceste inegalități. Egalitatea figurează în deviza Franței: „libertate, egalitate, fraternitate”, dar în realitate nu poate exista egalitate între oameni.

Faptul de a se naște într-o anumită epocă, într-o anumită țară, într-o anumită familie, de a avea o anumită constituție fizică, de a fi înzestrat sau lipsit de anumite calități – determinate din încarnările anterioare – stabilește deja șansele de succes ale indivizilor. O societate poate mereu să lucreze în sensul egalității, este chiar de dorit să o facă, dar inegalitățile vor dăinui: vor exista mereu bogați și săraci, oameni sănătoși și bolnavi, oameni capabili și incapabili, înțelepți și ușuratici. Singura modalitate de a remedia aceste inegalități este conștiința legăturii fraterne ce îi leagă pe toți oamenii între ei.

Veți spune că egalitatea existentă în deviza Franței este egalitatea în fața legii. Da, eu știu. Dar nici această egalitate nu este

realizabilă. De acord, legea este aceeași pentru toți, dar în fața acestei legi cetățenii sunt toți egal înarmați, dispun de aceleași mijloace, de posibilități identice? Nu. Chiar dacă guvernele ar multiplica legile destinate corectării inegalităților, nu va fi de ajuns niciodată. Adevărata egalitate este irealizabilă și va trebui să fie completată mereu de fraternitate.

Egalitatea nu va exista niciodată între oameni, fiindcă ei nu vor fi niciodată plasați în aceleași condiții, nici înzestrați cu aceleași calități; ei sunt egali numai în demnitate, ca fii ai Domnului. Iar această demnitate nu poate fi înțeleasă și simțită decât în măsura în care ei sunt capabili să se considere frați unii cu alții: nu numai cei mai privilegiați trebuie să simtă că sunt frații celor mai lipsiți, dar și aceștia să simtă deopotrivă că există în ei ceva ce îi face egali cu marii înțelepți, cu marile genii.

Francezii sunt foarte mândri de deviza republicii lor: „libertate, egalitate, fraternitate”. Fie că doresc sau nu, că sunt credincioși sau atei, această noțiune de fraternitate le-a fost adusă de creștinism. Desigur, înainte de Iisus, unii înțelepți, unii Inițiați au predicat respectul și iubirea aproapelui. Printre ordinele pe care Moise susține că le-a primit de la Dumnezeu pentru copiii lui Israel, unele anunță deja învățătura lui Iisus: *„Să nu te răzbuni cu mâna ta... Să nu dușmănești pe fratele tău în inima ta... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”*. Dar ele sunt atât de puține față de celelalte multe comenzi și pedepse ce îi amenință pe cei care comit cea mai mică greșală! În aceeași epocă, Buddha predica bunăvoința în privința tuturor creaturilor și compasiunea pentru imensele suferințe ce acestea le au de îndurat pe întreg parcursul existenței lor terestre. Dar sentimentul de bunăvoință sau de compasiune nu înseamnă sentimentul de fraternitate, conștiința că aparținem unei singure și aceeași familii.

Într-o adevărată familie, legăturile ce îi unesc pe membrii ei sunt atât de puternice, încât binele sau răul pricinuit unuia dintre ei este resimțit de toți ceilalți ca și cum ei ar fi fost cei atinși. Pentru a sublinia realitatea acestei legături, Iisus spunea nu numai: *„Ci toate câte voiți să vă faceți vouă oamenii, asemenea și voi faceți lor, că aceasta este legea și prorociei”*, dar și: *„Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia*

dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut". Fiindcă Iisus ca emanație a lui Hristos, identificat cu Hristos Fiul Domnului, există în fiecare creatură și primește tot ceea ce oamenii fac bun sau rău. Iar noi, ca fii și fiice ale Domnului, trebuie să ne dezvoltăm conștiința, să o facem atât de vastă încât să putem trăi într-o bună zi în toate ființele, să le simțim atât de puternic bucuriile și necazurile, încât nimic nu ne va părea mai important pe lume decât să contribuim la binele lor, aducându-le lumina și liniștea.

Tocmai această filosofie a lui Iisus transmisă de creștinism a permis sentimentului de fraternitate să se dezvolte în lumea occidentală. Situația este însă departe de a fi ideală și Biserica nu și-a îndeplinit corect misiunea. Nu numai că s-a situat adesea de partea celor puternici, dar în toate aceste dogme, în toată această ierarhie ecleziastică, în tot acest fast al ceremoniilor, credeți oare că Iisus ar fi reușit să se recunoască? Închipuți-vă că ar apărea pe pământ într-o noapte de Crăciun... El ar intra în bisericile minunate împodobite: ar vedea niște preoți, niște episcopi, niște cardinali îmbrăcați în haine de gală sărbătorindu-i nașterea într-o iesele săracă, în fața unei mulțimi care așteaptă sfârșitul slujbei pentru a mânca, a bea și a se distra. Apoi el ar ieși, ar întâlni pe străzi mulți bărbați și femei cărora le este frig și foame. Îmi pun numai întrebarea: oare Iisus s-ar recunoaște în acest creștinism? Oare pentru aceasta s-a născut?

Chiar dacă două mii de ani i-au făcut pe oameni să progreseze pe calea fraternității, în realitate învățătura lui Iisus nu a fost aplicată cu adevărat. Veți spune: „Este însă atât de greu să îi considerăm pe toți oamenii frați!” Desigur, este greu, eu nu v-am spus niciodată că este ușor, este poate lucrul cel mai dificil din lume. Dar este și cel care devine cel mai necesar. Progresele științei și tehnicii au oferit oamenilor mijloace din ce în ce mai eficiente de acțiune, de exprimare, de întâlnire, și cum numărul lor crește în continuare – populația globului ce atingea aproape două miliarde de oameni la începutul secolului al douăzecilea, va atinge în curând șase miliarde! – dacă ei nu se străduiesc să-și stăpânească tendințele egoiste, agresive, și nevoia de dominație, existența va deveni imposibilă.

Ei da, condițiile create chiar de ei îi vor obliga pe oameni să

dezvolte unele sentimente mai fraterne. Pentru moment, ei nu au înțeles prea bine: atât de încântați de mijloacele ce le stau la dispoziție, cei care pot profita de ele nu se întreabă dacă ceea ce consideră folositor și benefic pentru ei, este la fel și pentru ceilalți: ei uzează și abuzează de aceasta, contează cine este primul în orice domeniu, devin cruzi, inumani; ei se consideră niște campioni, niște eroi, iar acei gură-cască care îi admiră și vor să îi imite nu își dau seama că sunt gata să aclame niște monștri.

Acum este nevoie de alți eroi, de niște eroi ai vremurilor noastre. Adevăratul eroism înseamnă să reușești să-ți învingi egoismul, ideile preconcepute, propria agresivitate. S-ar spune că societatea a devenit un loc de competiție: politica, comerțul, industria, sportul chiar și arta... cine va ocupa primul loc, sau premiul întâi, mai mulți bani va avea cel care a vândut cele mai multe mașini, aparate, haine, sau chiar cărți, discuri. Iar ziarele, radioul, televiziunea sărbătoresc toate aceste prime locuri, toate aceste victorii, toate aceste succese. Dar ce reprezintă aceste succese? Ceva derizoriu! Oare când vor înțelege oamenii că există alte eforturi de făcut și în alte domenii? Dacă ar folosi numai a zecea parte din energiile folosite pentru a obține niște rezultate în planul material, pentru a căuta ceva mai multă fraternitate, înfățișarea pământului s-ar schimba.

Atât timp cât nu lucrezi pentru fraternitatea universală, lucrezi împotriva ta însuși. Fiindcă nu îți dezvolți adevărata ta natură, cea de fiu al Domnului, frate al tuturor oamenilor. Omul vine pe pământ pentru a învăța să trăiască aici ca un fiu al Domnului și dacă, prin diferitele activități, el nu se străduiește să se comporte corect cu ceilalți pentru a-i înțelege, a-i ajuta, a-i susține, nu numai că le va face viața grea, dar și-o va irosi și pe a sa. Iată adevărul! Dar cine sunt cei care știu ce au de făcut pe acest pământ? Cei mai mulți nu au înțeles că pământul este o școală și se comportă ca niște elevi foarte slabi; ei vor repeta clasa. Dar până atunci, câtă pierdere de timp și energie, și mai ales câtă suferință!

Oamenii se cred civilizați fiindcă trăiesc în niște societăți în care relațiile dintre ei sunt guvernate de legi pe care diferitele administrații sunt însărcinate să le facă respectate. Ei bine, nu este de ajuns, fiindcă

în ciuda acestor legi societatea arată ca o junglă. Oamenii vor deveni cu adevărat civilizați atunci când moneda de schimb dintre ei va fi iubirea. Eu nu vreau să spun că banul trebuie suprimat, el este un mijloc de schimb comod. Dar iubirea trebuie să devină din ce în ce mai mult adevărata monedă de schimb, nu iubirea în locul banului – eu nu sunt atât de naiv să cred că banul poate fi suprimat – ci iubirea deasupra banului. Știu că mulți vor numi aceasta o „utopie”, de altfel mi s-a și spus. Ei bine, să o numească cum vor, dar eu susțin că spre acest ideal trebuie să ne îndreptăm pentru mântuirea noastră. Este oare o utopie? Atunci se poate spune că Iisus a fost cel mai mare utopist, iar eu doresc să fiu un utopist ca el.

De exemplu, Iisus a spus: *„În dar ați luat, în dar să dați”*. Ce utopie! Și totuși, pentru cel care se străduiește să aprofundeze aceste cuvinte, nimic nu este mai logic. Tatăl nostru Ceresc ne-a copleșit cu binefacerile; ale, începând cu trupul nostru cu toate posibilitățile sale, apoi toate însușirile noastre intelectuale și spirituale ce le putem exercisa liber. El ne-a mai dat și întreg universul ce ne înconjoară cu frumusețea și bogățiile sale. Ce i-am plătit noi pentru aceasta? Nimic. El nu ne cere nimic, cu excepția de a nu dori să acaparăm totul, să distrugem totul, ci să învățăm să ne folosim de ceea ce posedăm pentru a-i ajuta pe frații noștri oameni.

„În dar ați luat, în dar să dați”. Familia ne învață mai întâi ce înseamnă a da ceva gratuit. Părinții satisfac toate nevoile copiilor lor: pentru ei fac sacrificii, se lipsesc de unele lucruri, și o fac din toată inima. Ei nu așteaptă să fie plătiți pentru aceasta. În schimb, ei așteaptă de la copiii lor să se poarte frumos unii cu ceilalți, să fie înțelegători, afectuoși, devotați: cei mai puternici sau mai dotați să îi ajute pe cei mai slabi, în loc să profite de avantajele lor și să îi distrugă. Pentru niște părinți buni, nimic nu este mai rău decât să-și vadă copiii trăgându-și spuza pe turta lor în loc de a fi conștienți de legătura sfântă ce îi leagă.

Modelul oricărei organizări este organismul nostru. Omul nu poate inventa ceva ce nu există deja în creație. El o poate imita, o poate reproduce, dar nu o poate inventa. Organismul uman este deja prin el însuși o lume organizată, zămislit după legile din înalt. El trebuie să

constituie pentru întreaga omenire un punct de plecare, modelul oricărei organizări: familia, societatea, națiunea, și mai departe întreaga planetă. Dar să lăsăm în seama biologilor, a medicilor, sarcina de a face investigații în organism, a-l descrie, a-l diseca, a-i analiza funcționarea, ferindu-ne să tragem niște lecții. Și totuși, întreaga filosofie a vieții este înscrisă în organismul nostru.

Forma de organizare, propriul organism trebuie să se reflecte mai întâi în familie se află deci în această formă de organizare, în propriul organism. Familia este o instituție divină, pentru că este un organism în care funcționează, într-o mare măsură, legea gratuității, și tocmai această gratuitate îi conferă unitate, armonie. Desigur, există familii ce par alcătuite din niște membri amestecați, ca și cum ar fi din punct de vedere psihic, spiritual, de diverse origini, și pot fi de fapt de diverse origini. Nu trebuie să vă uimiți, dacă este cazul: ei se află acolo pentru a învăța tocmai legea gratuității, adică legile răbdării, milei, iubirii, sacrificiului. Fiindcă atunci când vorbim despre gratuitate, nu este vorba numai despre bani.

Nimic nu este mai ușor de înțeles ca ideea de fraternitate, dar nimic nu este mai greu ca împlinirea ei. De aceea, chiar dacă familia este modelul din care trebuie să ne inspirăm, în realitate există tot felul de familii. Sentimentul de familie a putut produce în unele cazuri cele mai nobile fapte, 9 ele mai generoase, mai dezinteresate. Dar tot în unele familii s-au comis și cele mai îngrozitoare fapte, nu numai de către părinți împotriva copiilor lor, dar mai ales de frați și surori ce erau animați de o ură și o gelozie înverșunate unii împotriva altora. Din nefericire, nu este de ajuns să te naști din același tată și aceeași mamă pentru a arăta nevoia de înțelegere și ajutor reciproc. Iar ceea ce este adevărat pentru lumea fizică, este adevărat și pentru lumea divină: nu este suficient să se spună oamenilor că sunt toți fii și fiice ale unui Tată și o Mamă Cerești, pentru ca ei să se înțeleagă și să se iubească.

Ce au reprezentat deseori religiile? Nu numai niște familii ce se luptau pretinzând fiecare că posedă adevărul, adică singura moștenitoare legitimă a Tatălui Ceresc, în interiorul fiecărei religii existând multe alte conflicte, nedreptăți! Ca și cum oamenii ar putea

decide cine este și cine nu este fiu al Domnului! Veți spune că în zilele noastre oamenii sunt mai toleranți în privința religiei. Da, dar de ce? Fiindcă religia a devenit multora indiferentă. Credincioșii nu sunt atât de pregătiți să dea dovadă de deschidere și înțelegere. Dar fiul Domnului este cel care îl găsește pe Dumnezeu în religia altora, deoarece Dumnezeu se află în sufletul tuturor bărbaților și femeilor, din clipa în care ei au înțeles că acolo, în suflete, trebuie să îl caute.

Există ființe care sunt locuite cu adevărat de di\m și aceasta trebuie să simțim în ele și nu să ne preocupăm cărei religii aparțin, fiindcă acolo unde se află aceste ființe, se găsește și Dumnezeu. Atât timp cât oamenii se vor confrunta în numele credinței, înseamnă că ei nu vor poseda adevărata credință. Acela care nu îl recunoaște pe Domnul în ceilalți, arată pur și simplu că nu a știut să îl găsească în el însuși. Toți credincioșii trebuie deci să efectueze această lucrare interioară ce îi va face să îl găsească pe Domnul mai întâi în ei înșiși, fiindcă astfel vor începe să îl găsească încet-încet la alții.

Se pot pretinde fii și fiice ale Domnului numai cei care, asemenea lui Iisus, sunt capabili să vadă deopotrivă niște fii și fiice ale Domnului în toate ființele, arătând în privința lor un sentiment de fraternitate. Dacă nu, chiar dacă păstrează numele de creștin, în realitate acesta nu va fi decât un nume, o etichetă. Veți întreba: „Dar cum să reușim să manifestăm niște sentimente fraterne? Atâtea lucruri îi opun și îi divizează pe oameni!” Da, și vor continua să îi opună atât timp cât ei nu vor fi capabili să găsească unitatea în planurile superioare. Ei trebuie să caute o posibilitate de înțelegere foarte departe, foarte sus, eliberându-se de ideile lor preconcepute, de punctele lor de vedere limitate, parțiale, egoiste.

Să nu fiți uimiți dacă vă spun că, pentru a înțelege ideea de fraternitate, trebuie să reflectați mai întâi la noțiunile de analiză și sinteză. Ce este analiza? Separarea elementelor care formau înainte un întreg. Dar sinteza? Aproximarea elementelor în aparență disparate ce se reunesc pentru a crea viața. Și cum trebuie să căutăm mereu viața, în legăturile cu anturajul nostru există de asemenea anumite elemente de îndepărtat și unele, dimpotrivă, de păstrat pentru a le adăuga altora, alcătuind astfel o sinteză ce ne va îmbogăți, ne va înfrumuseța.

Numai că, pentru aceasta nu trebuie să fim nici neglijenți, nici leneși, ci să acceptăm să facem niște exerciții.

Ce exerciții? În existența zilnică nu ne lipsesc ocaziile de a fi stingheriți, iritați de comportamentul unora sau altora. Pentru un „da’ sau „nu, oamenii se deranjează, se enervează și se exasperează reciproc. Ei bine, în această clipă este cazul să recurgeți la analiză. Faceți apel la intelectul vostru și întrebați-l dacă această jignire sau necaz venit de la o anumită persoană merită osteneală să îl luați în seamă. Dacă intelectul vostru este cinstit, el va fi deseori obligat să vă răspundă: „Nu”. Astfel veți înlocui această materie grea și întunecată ce amenința să vă distrugă.

Știți din experiență cum se întâmplă când sunteți triști sau nervoși: în mod automat, această stare atrage amintirea tuturor celorlalte experiențe negative. Sunteți iritați de comportamentul cuiva: dacă acceptați să vă lăsați pradă acestei stări, vă veți aminti de toate ocaziile în care comportamentul acestuia vi s-a părut insuportabil. Și nu vă opriți aici: vă gândiți la toate persoanele care nu vă sunt pe plac, antipatice, odioase chiar, trăind în final senzația că v-ați înecat, v-ați sufocat, că nu mai puteți respira. Oare este inteligent? Ce veți câștiga cu această atitudine? Acum este momentul să aplicați metoda analizei și să îndepărtați anumite elemente.

Atunci când se întâmplă ceva bun, este momentul să aplicați metoda sintezei. Cum se comportă însă oamenii? Au parte de un serviciu, există amabilitate față de ei, abia dacă observă. Este normal să li se facă bine. Toate manifestările de prietenie și iubire li se cuvin, dar ei le uită imediat. Or, tocmai acest lucru nu trebuie să îl uite și, din contră, ar trebui să se străduiască să facă o sinteză: adică să amplifice fiecare lucru bun, asociindu-l nu numai cu tot ceea ce s-a întâmplat deja bun de la unii sau alții, dar și cu tot ceea ce există bun în lume.

Aveți întotdeauna dreptul să analizați răul, adică să îl descompuneți, să îl transformați în țărână, pentru că s-a lipit de voi și se hrănește din voi. Această analiză înseamnă moartea pentru rău și viața pentru voi. Analiza poate fi deci însuflețitoare când vă despărțiți de tot ce este întunecat. Detașându-vă de rău, vă legați de tot ce este bun și frumos, și iată adevărata sinteză ce aduce viața.

Adevărata fraternitate începe în clipa în care veți înțelege cum viața voastră se poate îmbogăți din viața tuturor.

Vreți să vă mai ofer încă o apreciere despre ce reprezintă analiza și sinteza? De exemplu, vă aflați într-o regiune de unde zăriți un lanț muntos. Vă așezați în fața ferestrei, și de la acea distanță vă minunați de frumusețea formelor proiectate pe cer și care, pe parcursul anului sau în cursul unei zile, vă apar sub aspecte atât de diferite, sub culori diferite. Închipuți-vă acum că sunteți transportați pe o pantă a acestui munte, ce veți vedea? Bolovani, găuri, câteva ierburi mai mult sau mai puțin uscate, licheni ce se agață de stânci. Atunci, ce este de preferat: să priviți de departe sau de aproape?

Ei bine, aceasta este o imagine să vă facă să înțelegeți cum este preferabil să priviți ființele umane. Trebuie să le priviți și pe ele de departe și să vă concentrați asupra spiritului lor ca asupra unei înălțimi ce se înalță acolo, foarte sus, în puritate și lumină. Fiindcă acest vârf este imaginea adevăratei lor ființe, a ființei divine din ele, cu care vor reuși să se identifice într-o zi. Este ceea ce fac eu când vă privesc. În fața spectacolului acestor înălțimi ce le zăresc, mă bucur și îmi doresc să vă văd zilnic pentru a vă ajuta să vă creați viitorul vostru de fii și fiice ale Domnului: nu o bănuți încă, dar eu o văd. Dacă v-aș vedea pe toți așa cum sunteți astăzi, oare vă voi mai suporta? Nu este sigur. Iar voi, dacă nu vă suportați unii pe ceilalți, este pentru că nu știți să vă vedeți pentru a vă proiecta în acest viitor.

Eu sunt mereu fermecat de voi, pentru că nu prezentul vostru îl văd în fața mea, ci viitorul vostru. Unde sunt gândurile voastre, în jurul a ce se învârt sentimentele voastre, ceea ce vă doriți, ceea ce aveți nevoie... dacă m-aș opri asupra lor, aș simți nevoia de a-mi pune pălăria și a pleca la capătul lumii. Da, dar din fericire eu văd și viitorul vostru, cum veți ajunge într-o zi să vă cufundați în natura voastră divină. Iată secretul meu. Dacă oamenii se înfruntă și se separă, este pentru că ei se privesc de foarte aproape. Ei da, există aici și o problemă filosofică de aprofundat: ce trebuie privit de aproape, și ce vedem mai bine când privim de departe.

Când privim oamenii de foarte aproape, suntem obligați să vedem numai trăsăturile lor cele mai grosolane și să facem din ei niște

caricaturi. De altfel, este chiar ceea ce se întâmplă cu toți cei care, în scrierile lor, în desenele lor, în spectacolele lor, au atâta plăcere să-și caricaturizeze aproapele. Ei bine, putem glumi puțin din când în când, cu delicatețe, dar aceasta nu se întâmplă nici din când în când, nici puțin și nici cu delicatețe. Această nevoie ce o au de a-i arăta pe oameni mai urâți, mai proști, mai caraghioși decât sunt este un obicei foarte dăunător: cu ce drept înjosesc ei imaginea Domnului? Așa trebuie să ne comportăm cu frații și surorile noastre? Cum de nu își dau seama că sunt legați de ei și că distrugându-i, distrug ceva și în ei înșiși?

Eu vă vorbesc, vă explic, și în ciuda acestor cuvinte și explicații nu știu dacă v-am convins. Dar ceea ce știu, este că în dorința mea de a vă convinge, există cei puțin cineva pe care reușesc să îl conving: pe mine.

Articol XIV. Cap. 14 – Să împânzim pământul cu fii și fiice ale Domnului

Ați înțeles, apa și puțin ulei pe frunte în ziua botezului nu sunt de ajuns pentru a face un creștin. V-aș spune acum că este bine ca înainte de nașterea copiilor lor, viitorii părinți trebuie să se pregătească să aducă pe lume niște fii și fiice ale Domnului. Ar trebui create chiar niște școli pentru a preda acest învățământ. Încă din adolescență, băieții și fetele vor fi conștientizați că bărbatul și femeia reprezintă pe pământ cele două principii cosmice masculin și feminin ce se găsesc la originea vieții. Dar mai ales vor fi învățați ce reprezintă aceste organe prin care viața se perpetuează, și cum să le considere pentru a deveni cu adevărat niște transmițători ai vieții divine.

Eu nu doresc să vorbesc despre ceea ce fac oamenii cu organele genitale: ei le consideră niște instrumente pentru toate excesele, toate perversiunile, toate cruzimile. De ce nu simt ei consecințele deplorabile ale acestor practici și câte dezechilibre fizice, dar mai ales psihice, provoacă în ei înșiși și la ceilalți? Fiindcă întreaga ființă umană, cea fizică, psihică, spirituală, are o legătură cu aceste organe. Creatorul nu le-a dat oamenilor ca să se joace cu ele. El a pus în fiecare bărbat, în fiecare femeie, posibilitatea nu numai de a asigura perpetuarea speciei, dar a se înălța pentru a putea participa la viața divină și a transmite această viață.

Biserica nu a dorit niciodată sau nu a știut să vorbească corect despre acest subiect. Mai întâi, l-a retras pe Iisus din condiția umană declarând că a fost născut, prin lucrarea Duhului Sfânt, dintr-o femeie virgină care a fost ferită de păcatul originar. Ce semnificație poate avea deci pentru oameni un învățământ despre viață adus de o ființă care, în esența ei, participă la o altă viață decât a lor? Întreaga chestiune atât de esențială a iubirii și sexualității devine cețoasă, întunecată, iar cuvântul „puritate” nu poate fi înțeles astfel decât într-o manieră foarte redusă, cu tot felul de consecințe catastrofale nu numai pentru credincioși, dar și pentru membrii clerului, pentru călugării și călugărițele din mănăstiri!

Cum să nu observăm că puritatea, așa cum a fost predicată creștinilor, nu este decât un dușman al vieții? Or, viața se apără. Dacă ne străduim să jucăm un renghi energiei sexuale în loc să înțelegem de ce și cum să o canalizăm, evident că într-o zi se vor produce niște fenomene asemănătoare cu ruperea unui baraj. Nu trebuie deci să ne uimim că această „ruptură” antrenează tot felul de dezmațuri și îi împinge pe bărbați și femei să comită niște fapte nebunești, criminale.

Veți spune că oamenii se supun din ce în ce mai puțin regulilor Bisericii! Evident, eu știu, dar ceea ce se întâmplă la ora actuală nu este atât de bine. Cei mai mulți bărbați și femei înțeleg să-și trăiască existența după capul lor, iar în privința vieții sexuale nu acceptă nicio regulă, niciun sfat. Libertate absolută! Ei își închipuie că sfaturile ce le sunt date de înțelepți și Inițiați au ca scop să îi împiedice să trăiască. Nu, această stăpânire, acest control al instinctelor propovăduit de înțelepți nu au alt scop decât să îi incite pe oameni să caute cele mai bune manifestări ale vieții pentru a simți cele mai subtile bucurii.

Iisus spunea: *„Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află”*. Aceste cuvinte se verifică în special în domeniul iubirii. Dar cum oamenii nu doresc să se instruiască, nici să se străduiască, ei continuă să trăiască iubirea în așa fel încât își pierd energiile cele mai subtile și chiar gustul de viață. Ei doresc să trăiască și se împiedică să trăiască. Ei continuă să sărbătorească iubirea, să cânte iubirea, această iubire ce este după părerea lor lucrul cel mai important din lume, dar fac astfel încât își

distrug viața prin iubirea lor. Ei nu a înțeles că a iubi înseamnă a ocroti, a îmbogăți și înfrumuseța viața în tine însuși și în ceilalți.

Dacă bărbații și femeile ar ști să trăiască cu adevărat iubirea, ei ar fi salvați, fiindcă această iubire le-ar aduce atâtea binecuvântări, o asemenea împlinire încât toate celelalte probleme le-ar părea derizorii. Ei s-ar ocupa numai să trăiască, să trăiască prin iubirea lor. Unii îmi reproșează că îi împiedic pe bărbați și femei să se iubească. Mai întâi, cum aş reuși să îi împiedic? Să le trimit jandarmii?... Eu nu interzic nimic, eu sfătuiesc doar. Ei fac ce doresc. Dar după trecerea anilor, când și-au trăit experiențele, ei vin să-mi povestească cât sunt de decepționați, de nefericiți, oare ce-ar trebui să le spun?

Oamenii sunt liberi să nu accepte nicio constrângere, dar natura este implacabilă, iar ce care îi încalcă legile suferă într-un fel sau altul consecințele. Ei speră să fie mai puternici decât natura și că medicina le va găsi mereu niște medica mente care să le vindece bolile contactate. Desigur natura este bogată și generoasă, și în același timp! care posedă germenii bolii, ea posedă și mijloacele de vindecare. Numai că, oamenii nu sunt cumpătați ei dau posibilitatea germenilor nocivi să se dezvolte, să ocupe terenul, și limitează eficacitatea elementelor ce le puteau deveni benefice.

Unii vor spune: „Dar știința face atâtea progrese, este misiunea ei de a...” Știința nu datorează nimic, sau mai exact posibilitățile ei sunt limitate. Oricare ar fi progresele ei, ea este neputincioasă în fața relei voințe a oamenilor atunci când ei refuză să recunoască legile naturii și să acționeze în consecință. Atenție deci, cu cât știința și tehnica vor progresa, cu atât mai mult trebuie să devenim conștienți, atenți, vigilenți. Progresul aduce multe avantaje, multe facilități, dar în același timp și multe tentații. Iar a te baza pe progresele medicinei pentru a da frâu liber tuturor capriciilor și a permite toate excesele, înseamnă a te îndrepta spre o catastrofă. Viața nu se va supune niciodată voinței unor oameni necumpătați.

Natura nu a dat însușirea de a crea viața nici urechilor, nici gurii, nici nasului, nici ochilor, nici creierului, nici inimii, ci organelor genitale. Oare aceasta nu ne dă de gândit? Cum să ne comportăm cu aceste organe? V-am spus, eu nu doresc să vorbesc despre acest

subiect, atât este de trist și deplorabil. Creierul se poate consacra unor activități nobile, dar organele genitale!...

Educația tineretului în materie de sexualitate ar trebui să fie altceva decât niște sfaturi despre mijloacele contraceptive și prezervative. Acestea sunt numai niște protecții fizice și ele nu vor împiedica toate daunele psihice. Desigur, eu nu sunt nici tată, nici mamă, și nu am dreptul să vă vorbesc astfel despre anumite subiecte; sau cel puțin unii vor gândi că nu am dreptul. Eu nu sunt niciun moralist, dar vă vorbesc științific, filosofic; depinde de voi să vă hotărâți dacă vreți să beneficiați de această lumină, și v-am vorbit îndeajuns despre acest subiect!

Intuind toate pericolele ce amenință viitorul omenirii, mulți oameni spun că preocuparea lor principală este să lucreze pentru copiii lor, pentru nepoții lor și generațiile viitoare. Ei bine, dacă doresc cu adevărat să lucreze pentru generațiile viitoare, să se gândească mai întâi la maniera în care vor aduce copii pe lume. Credeți-mă, este mult mai important decât să se preocupe cu precădere de condițiile materiale în care vor trăi.

După venirea mea din Bulgaria, de îndată ce m-am putut exprima destul de bine în limba franceză pentru a ține conferințe, am vorbit despre puterile conferite bărbaților, și mai ales femeilor, de a face să progreseze spiritual specia umană. Aceasta începe prin conceperea copiilor pentru care ei trebuie să se pregătească cu mult timp înainte; apoi, există o întreagă lucrare de înfăptuit de mamă în timpul sarcinii. Era în 1938. În acea epocă nimeni nu se preocupa atât de mult despre acest subiect. Acum, medicii, psihologii, moașele se interesează despre ce ei numesc educație prenatală. Și este un mare progres să se admită că, deja în pântecul mamei sale, copilul este o ființă conștientă existând posibilitatea de a intra în legătură cu el. Numai că, nu este de ajuns să se facă această descoperire pentru ca totul să fie bineînțeles. O mamă poate influența prin gândul ei copilul ce îl poartă, dar în ce sens trebuie să îl influențeze?

Am auzit vorbindu-se despre o femeie care în timpul sarcinii și-a concentrat gândurile și dorințele ca să-și influențeze copilul să meargă și să vorbească mult mai devreme decât de obicei. Astfel, la

șapte luni acel copil mergea și vorbea ca un copil de doi ani. Puterile gândului și dorințele sunt o realitate, dar nu există niciun motiv pentru a le folosi fără discernământ! Nu este înțelept să dorim să arătăm tuturor că am adus pe lume un adevărat fenomen, este chiar periculos. De ce copiii ar trebui să sară mai repede etapele impuse de natură?

Desigur, dacă manifestă niște calități precoc, trebuie să îi ajutăm pe copii să se dezvolte; dar nu este necesar să ne dorim acest lucru cu orice preț. Nu trebuie însă să îi forțăm niciodată pe copii, pentru că ei vor avea poate o latură foarte bine dezvoltată, dar ea ar fi în detrimentul altora capacități și vor apărea astfel grave lacune. De altfel, s-a remarcat faptul că ființe cu adevărat remarcabile au fost deseori niște copii care s-au dezvoltat foarte lent. Ca și cum niște ani lungi de maturitate ar fi fost necesari pentru a da apoi cele mai bune roade.

S-ar părea că există unele femei care ar dori să aibă mari savanți, laureați ai premiului Nobel, ca tați ai copiilor lor... Săracele de ele! Nici aceasta nu constituie o modalitate echilibrată de a privi această problemă a eredității. Ațâți laureați ai premiilor Nobel au avut copii! Oare acești copii au fost la fel de dotați ca tații lor?

Vom descoperi din ce în ce mai mult care sunt puterile psihice ale mamei în timpul sarcinii. Pentru a evita comiterea unor greșeli grave, va trebui să reflectăm bine la folosirea lor, altfel vom vedea născându-se generații de monștri. Nu niște hidoșenii în structura lor fizică, ci unele în planul psihic: niște ființe reci, stăpânitoare, pline de cruzime, a căror principală dorință va fi să se distingă de altele și să le se impună în toate felurile.

Dacă părinții vor ști că vor putea avea prin gând o influență asupra conformației fizice și psihice a copiilor lor, mai întâi în momentul concepției, apoi de-a lungul sarcinii, ceea ce trebuie să ceară în primul rând, este ca acești copii să fie locuiți de cel mai înalt ideal de bunătate, de iubire, de fraternitate, față de toți oamenii. Nu contează aptitudinile prin care acest ideal se va manifesta. Nu este important, ei pot fi artiști, oamenii de știință, sportivi, muncitori, agricultori, politicieni sau episcopi. Visând la succesul și faima copiilor lor, părinții nu știu întotdeauna ce încercări le pregătesc. În timp ce, dacă își doresc

pentru ei o viață de fiu al Domnului, de fiică a Domnului, ei lucrează cu adevărat pentru binele lor; fiindcă oricare ar fi greutățile și încercările ce le vor avea de străbătut mai târziu, acești copii se vor afla sub protecția Cerului și vor deveni niște binefăcători ai omenirii.

Ațâți părinți se plâng că au niște copii leneși, egoiști, nerecunoscători, Vai! Dar când li se arată modalitățile de a avea un copil dotat cu mari calități morale care le va aduce binecuvântări, ei le neglijează, preferă să îi dorească toate condițiile unei reușite materiale, sociale. Iar în ziua în care el va face prostii, ei se vor mulțumi să se plângă. Oare este logic și inteligent?

Femeile nu își dau încă suficient seama de puterea lor privind viitorul omenirii. Ele sunt mai puternice decât toate mijloacele materiale ce sunt descoperite și puse la dispoziția lor fără încetare! Da, iată ceea ce ele nu știu: viitorul omenirii se află în mâinile lor. Timp de nouă luni în care își poartă copilul în pântec, prin gând, prin sentiment și cu ajutorul tatălui copilului, ele au puterea de a crea o ființă care mai târziu, peste tot pe unde ea va păși, va aduce pacea, armonia și lumina.

De fiecare dată când vă vorbesc, eu vă deschid o fereastră, vă largesc orizonturile, ca să puteți îmbrățișa într-o bună zi imensitatea. Viața este un domeniu vast, infinit și aveți în față veșnicia pentru a o explora. De altfel, așa se și judecă importanța unei probleme: timpul necesar pentru a o cuprinde. O problemă ce este rezolvată repede nu este o problemă esențială. Problemele cu adevărat esențiale se confundă cu viața, iar viața nu are limite.

CUPRINS

Cap. 1 – „Eu am venit ca viață să aibă...” 1

Cap. 2 – Sângele, vehicul al sufletului 3

Cap. 3 – Că cine va voi să își scape sufletul, îl va pierde 3

Cap. 4 – „Lasă morții să-și îngroape morții lor...” 3

Cap. 5 – „Dumnezeu așa a iubit lumea încât pe fiul său cel ununlăscut l-a dat...” 3

Cap. 6 – Iisus, arhiereu după rânduiala lui Melchisedec 3

Cap. 7 – Omul Iisus și principiul cosmic al lui Hristos 3

Cap. 8 – Crăciunul și Paștele: două pagini ale cărții naturii 3

Cap. 9 – Nașterea copilului Hristos 3

Cap. 10 – Iisus mort și înviat? 3

Cap. 11 – Sacrificiul lui Iisus pe cruce: puterile sângelui 3

Cap. 12 – „Râuri de apă vie vor curge din pântecele lui” 3

Cap. 13 – Un fiu al domnului este fratele tuturor oamenilor 3

Cap. 14 – Să împânzim pământul cu fii și fiice ale Domnului 3